ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΙΚΑ ΣΠΑΘΙΑ

Από το Έπος Βολσούνγκ	Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΖΙΓΚΟΥΡΝΤ
Φριτζ Λάιμπερ	ΤΟ ΠΑΖΑΡΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΟΞΟΥ
Μάικλ Μούρκοκ	Η ΑΔΩΣΑ ΑΚΡΟΠΟΛΗ
Λόρδος Ντάνσανι	ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ ΒΕΛΕΡΑΝ
Ραούλ Καπέλα	Η ΛΕΠΙΔΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΑ
Θωμάς Μαστακούρης	Η ΚΑΤΑΝΑ ΤΟΥ ΜΠΑΚΕΜΟΝΟ

Ιστορίες με μαγικά σπαθιά που προσφέρουν τιμή και δόξα στον ήρωα που τα κραδαίνει και τον βοηθούν να ανοίξει δρόμο μέσα από τις ομχίλες του Χάους.

Ιστορίες με κολασμένα σπαθιά που σε αντάλλαγμα για τη βοήθεια που προσφέρουν ζητάνε αίμα και ψυχές — όχι μόνο εχθρών, αλλά και φίλων.

Το σπαθί, από τα πρώτα χρόνια που ο άνθρωπος έμαθε να δουλεύει το μέταλλο, ήταν ο άσπονδος σύντροφός του στη ζωή και στο θάνατο. Πώς ήταν δυνατόν να μην έχει εξέχουσα θέση σχεδόν σε κάθε μυθολογία, ιστορία και επική λογοτεχνία του πλανήτη μας; Διαβάστε ιστορίες αλλοτινών καιρών, όταν στη μάχη έβλεπες τον αντίπαλο στο πρόσωπο και δεν περίμενες τον απρόσωπο θάνατο που έρχεται από ψηλά, σταλμένος από ταπεινά ανθρωπάκια μπροστά σε πολύχρωμα κουμπιά.

Δρχ.

24

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΙΚΑ ΣΠΑΘΙΑ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΙΚΑ ΣΠΑΘΙΑ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΩΡΟΡΑ: βιβλία τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

24

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΙΚΑ ΣΠΑΘΙΑ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΜΕ ΜΑΓΙΚΑ ΣΠΑΘΙΑ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 24ο

Κυκλοφορούν:

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΙΚΑ ΣΠΑΘΙΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

Εκδόσεις ΩΡΟΡΑ,
Θεοφάνης Ιγνατίου
Μαυρομιχάλη 11 - ΑΘΗΝΑ 106 79,
Τηλ. 36.35.025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το τραγούδι της γέννησής μου
είναι η κλαγγή της μάχης
κι ο αγώνας με έχει δημιουργήσει.
Είμαι ένας μεγάλος θησαυρός,
ένα πράγμα αξίας.
Όργανο μεγάλων άθλων
για αυτόν που με κρατάει.
Το ένα μου άκρο
είναι σαν το δέντρο του Θεού.
Κόβω την αρματωσιά των αντιπάλων μου
με το μεγάλο μου δόντι.
Ονόμασέ με.

Τα σπαθιά, και ιδιαίτερα τα μαγικά σπαθιά, είναι ένα σχεδόν αναπόσπαστο τμήμα της ηρωϊκής φαντασίας. Σπάνια συναντάμε ήρωα που το όπλο του να μην είναι το σπαθί, κι αυτό είναι κάτι που αντικατοπτρίζει την πραγματικότητα, αφού ίσως κανένα άλλο όπλο δεν χρησιμοποιήθηκε από τον άνθρωπο σε μεγαλύτερο βαθμό κατά τη διάρκεια της ιστορίας. Από τις πρωτόγονες χάλκινες λεπίδες των Χετταίων μέχρι τις σημερινές

ξιφολόγχες, το σπαθί ακολουθεί την εξέλιξη και την παρακμή των πολιτισμών και στεριώνει ή γκρεμίζει αυτοκρατορίες.

Η μεγαλύτερη χρήση του σπαθιού έγινε κατά τον Μεσαίωνα, οπότε και δημιουργήθηκαν οι πρώτοι θρύλοι για μαγικά σπαθιά. Λαοί όπως οι Τεύτονες, οι Άραβες και οι Γιαπωνέζοι έδειχναν μεγάλο σεβασμό απέναντι σε έναν καλό ξίφος και πολλές φορές ένα τέτοιο όπλο περνούσε από τον πατέρα στο γιο για γενιές ολόκληρες, χωρίς να χάσει τη δύναμη, την αντοχή και την κόψη του (με την απαραίτητη, ασφαλώς, φροντίδα). Από την παράδοση αλλά και από σπαθιά εκείνων των εποχών που έφτασαν μέχρι τις μέρες μας, βλέπουμε πως πραγματικά είχαν γίνει με μεγάλο μεράκι και μια τέχνη που ακόμα και η σύγχρονη τεχνολογία μας αδυνατεί μερικές φορές να μιμηθεί. Μερικοί ισχυρίζονται πως εκείνο που έκανε τόσο ισχυρά τα σπαθιά αυτά ήταν το σβήσιμο της πυρωμένης λεπίδας τους μέσα στο αίμα. Αυτό θα μπορούσε να έχει και επιστημονική εκτός από αποκρυφιστική εξήγηση, αφού ο άνθρακας που κάλυπτε με αυτόν τον τρόπο την επιφάνεια του σπαθιού σκλήραινε το ατσάλι με έναν τρόπο που μονάχα μια οργανική ύλη μπορεί να πετύχει.

Η κάθε εποχή είδε διαφορετικά είδη σπαθιού και διαφορετικές τεχνικές για τη χρησιμοποίησή τους. Τα τεράστια σπαθιά του μεσαίωνα και της αναγέννησης που απαιτούσαν δυο χέρια για να σηκωθούν και χρησίμευαν για να τσακίζουν τον σιδερόφραχτο αντίπαλο σίγουρα θα έκαναν έναν στρατιώτη του δέκατου έβδομου αιώνα να

απορήσει συγκρίνοντάς το με το λεπτό ευλύγιστο έλασμα του ξίφους του, και το κοντό αλλά τόσο αποτελεσματικό gladious των Ρωμαίων μπορεί να έκανε έναν σαμουράι να γελάσει. Θυμάμαι τις ταινίες της Τσινεσιτά όπου ο Ηρακλής κι ο Θησέας μπερδεύονταν με τον Ούρσο, τον Σαμψών και άλλους τρομερούς ήρωες και που ακόμα και σήμερα προβάλλονται από τα ελληνικά κανάλια. Με έκπληξη καμιά φορά κοιτάζω τους πρωταγωνιστές να ξιφασκούν χρησιμοποιώντας τεχνικές του δέκατου όγδοου αιώνα που σίγουρα θα έκαναν σε μια αληθινή μάχη τα σπαθιά να μοιάζουν με πριόνια πριν περάσουν πέντε λεπτά. Η μάχη στον κόσμο της ηρωϊκής φαντασίας αλλά και της μεσαιωνικής πραγματικότητας ήταν κάτι που απαιτούσε δύναμη, πονηριά, αλλά προπαντός ευλυγισία — και για να είμαστε και λίγο ρεαλιστές, συνήθως μια ασπίδα ήταν απαραίτητη. Μια σπαθιά δωσμένη με τη σωστή δύναμη και από σωστή γωνία μπορούσε να έχει έκπληκτικά αποτελέσματα. Στο πεδίο της μάχης του Βισμπάι, οι αρχαιολόγοι ανακάλυψαν έναν σκελετό που και τα δυό του πόδια ήταν κομμένα πέρα ως πέρα από την ίδια σπαθιά ενώ ένας άλλος ήταν ανοιγμένος στη μέση κυριολεκτικά από το κεφάλι μέχρι την κοιλιά!

Όσο για τα περίφημα γιαπωνέζικα σπαθιά, που ονομάζονταν *κατάνα*, υπάρχει μια ιστορία για ένα από αυτά που κατά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο έκοψε ένα ολόκληρο αμερικάνικο οπλοπολυβόλο στη μέση! Δεν μπορώ να εγγυηθώ για την αλήθεια της ιστορίας, αλλά σίγουρα δεν θα σας συνιστούσα να το δοκιμάσετε με μια

από τις φτηνές απομιμήσεις τους.

Έχοντας όλα αυτά υπ' όψη, βλέπουμε πως το μαγικό σπαθί βοηθάει τον ήρωα (αλλά και τον συγγραφέα!) να αποφεύγει πολλές κακοτοπιές. Δεν δοντιάζει, δεν στομώνει, δεν σπάει και επιπλέον μπορεί να διαθέτει ένα σωρό υπερφυσικές δυνάμεις. Ακόμα, όμως, και χωρίς όλα αυτά, ένα καλό σπαθί, όπως και κάθε αντικείμενο στο οποίο αποτείνεις φροντίδα και τιμή, έχει τη δική του προσωπικότητα και ίσως τη δική του ψυχή και συνήθως ποτέ δεν εγκαταλείπει τον κύριό του, αν δεν το εγκαταλείψει πρώτα αυτός.

Θωμάς Μαστακούρης
Αθήνα 1992

Η ΚΑΤΑΝΑ ΤΟΥ ΜΠΑΚΕΜΟΝΟ

του Θωμά Μαστακούρη

Η ιαπωνική μυθολογία και παράδοση προσφέρουν άφθονο υλικό για τον κόσμο της ηρωικής φαντασίας. Οι Ιάπωνες ίσως ήταν ο μοναδικός λαός που απέδιδε τόσο μεγάλο σεβασμό και τιμή στα όπλα, και κυρίως στο ντάι-σο (στην κυριολεξία «μακρύ-κοντό») δηλαδή τα δυο σπαθιά των σαμουράι, την κατάνα και το κουακιζάσι. Σ' αυτή, λοιπόν, την ανθολογία σκέφτηκα να αλλάξω για λίγο μοτίβο και να περάσω στην παράδοση της Άπω Ανατολής. Προσπάθησα και πάλι να είμαι όσο το δυνατόν πιο πιστός στην λαογραφία αλλά και στις αληθινές συνήθειες που επικρατούσαν στη μεσαιωνική Ιαπωνία (ή Ναϊπόν, όπως την αποκαλούσαν οι ίδιοι οι κάτοικοί της). Οι ιαπωνικές λέξεις στο κείμενο είναι πολλές, αλλά νομίζω πως αποδίδουν καλύτερα το χρώμα της περιπέτειας από τα ευρωπαϊκά τους ανάλογα. Όπου μπορώ, τις ερμηνεύω και περιφραστικά μέσα στο κείμενο, ενώ όπου αυτό είναι αδύνατο, καταφεύγω αναγκαστικά στις σημειώσεις.

Θ.Μ.

Ο νεαρός άνδρας που περίμενε γονατιστός μπροστά στη συρταρωτή πόρτα από ξύλο και χαρτί ήταν ντυμένος απλά αλλά κομψά, όπως άρμοζε σε έναν αληθινό σαμουράι. Η *χακάμα* του ήταν δεμένη σφιχτά κάτω από κάθε γόνατο και το *καμισίμο* που είχε ριγμένο πάνω από το απλό μαύρο κιμονό του για το επίσημο της περίστασης είχε στην πλάτη κεντημένο το *μον*[1] του άρχοντα Αόκι, του *ντάιμγιο*[2] της επαρχίας Σιμόζα: ένα μεγάλο, χρυσό λουλούδι λωτού.

Η κορυφή του κεφαλιού του ήταν ξυρισμένη, όπως ήταν το συνήθειο όλων των σαμουράι, και έτσι μόνο το όμορφο αρυτίδιαστο πρόσωπο και τα μεγάλα εκφραστικά μάτια φανέρωναν το νεαρό της ηλικίας του.

Το *όμπι*, το ζωνάρι γύρω από τη μέση του, ήταν άδειο, αφού μπαίνοντας στο κάστρο του ξένου άρχοντα είχε αφήσει τα όπλα του σε έναν από τους υπηρέτες της εισόδου.

Τίποτα άλλο εκτός από μερικές σταγόνες ιδρώτα στο μέτωπο του άνδρα δεν πρόδιδαν πως περίμενε έτσι ακίνητος από τη μικρή ώρα του Αλόγου, ενώ η μεγάλη ώρα του Τράγου κόντευε να φτάσει στο τέλος της[3].

Τελικά, ένα χάλκινο σήμαντρο αντήχησε κάπου πίσω από την κλειστή πόρτα, και οι δυο σαμουράι του άρχοντα Γιαμπούσι που περίμεναν γονατιστοί δεξιά

και αριστερά της συρταρωτής πόρτας, τράβηξαν τα φύλλα της και την άνοιξαν.

Μπροστά στον νεαρό άνδρα εμφανίστηκε ένα μεγάλο δωμάτιο, με το πάτωμά του σκεπασμένο από παχιά χαλιά που η απέναντι άκρη του κατέληγε σε ένα ξύλινο βάθρο. Σ' αυτό το βάθρο, πάνω σε ένα απλό, λυόμενο σκαμνί, καθόταν ντυμένος με όλη του τη μεγαλοπρέπεια ο άρχοντας Γιαμπούσι. Πίσω του, ο τοίχος σκεπαζόταν από ένα υπέροχο παραπέτασμα, πάνω στο οποίο λευκοί ερωδιοί φαίνονταν έτοιμοι να πετάξουν ανάμεσα σε πανύψηλα ρείκια. Κατά μήκος του δωματίου, στέκονταν γονατισμένοι οι άνδρες της προσωπικής φρουράς του άρχοντα, φορώντας το χαρακτηριστικό κόκκινο κιμονό των σαμουράι της επαρχίας Σιμοτσούκε και το *μον* του άρχοντα, ένα μαύρο πουλί σε κίτρινο φόντο. Ο άγνωστος νεαρός σαμουράι πλησίασε περπατώντας σκυφτά και αθόρυβα μέχρι που έφτασε στην απόσταση που απαιτούσε το πρωτόκολλο και εκεί σταμάτησε και γονάτισε πάλι, υποκλινόμενος βαθιά. Ύστερα, παρ' όλο που από πολλούς αυτό θα μπορούσε να θεωρηθεί αγένεια, αφού ο άρχοντας Γιαμπούσι δεν του είχε απευθύνει ακόμα το λόγο, ο νεαρός σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε τον ηλικιωμένο άνδρα κατάματα.

Ο άρχοντας Γιαμπούσι, ο *ντάιμγιο* της Σιμοτσούκε, ήταν πια σε αρκετά προχωρημένη ηλικία. Το περίπλοκο καπέλο που φορούσε σκέπαζε εντελώς τα λιγοστά άσπρα μαλλιά του, αλλά όχι και τις ρυτίδες του λιπόσαρκου προσώπου του. Κοίταξε τον άνδρα μπροστά του με μια έκφραση έντονης περιέργειας. Η φωνή του, όταν μίλησε, ήταν αργή και βραχνή:

«Μου είπαν πως λέγεσαι Ναγκόσι Γιοριμότο[4] και έρχεσαι από την επαρχία Σιμόζα. Μου είπαν ακόμα πως είσαι ένας σαμουράι χωρίς *κατάνα*. Πού είναι το σπαθί σου, Ναγκόσι Γιοριτόμο;»

Αφού υποκλίθηκε για μια ακόμα φορά, ο νεαρός άν-

δρας απάντησε: «Γιαμπούσι-σάμα[5], δεν μπορώ να έχω δικό μου σπαθί μέχρι να εκπληρώσω το *γκίρι*[6] μου. Μέχρι τότε, θα πρέπει να αρκούμαι στο τόξο, το τσεκούρι μου και το πιστό μου *γουακιζάσι*».

«Και ποιο είναι αυτό το *γκίρι* που σε έκανε να φύγεις μακριά από τον άρχοντά σου και να βρεθείς σε έναν ξένο τόπο;» ρώτησε ο Γιαμπούσι που το ενδιαφέρον του είχε ολοφάνερα κεντριστεί.

«Να βρω το φονιά του πατέρα μου και να πάρω πίσω το προγονικό σπαθί της οικογένειάς μου, την κατάνα του μπακεμόνο».

«Την κατάνα του μπακεμόνο; Εννοείς πως το σπαθί αυτό ανήκε κάποτε σε έναν δαίμονα της νύχτας;»

«Έτσι είναι, άρχοντά μου», είπε με σοβαρότητα ο Γιοριμότο. «Ο προ-προπάπος μου, ο Ναγκόσι Κομάρο, το πήρε αφού πρώτα σκότωσε σε μονομαχία έναν μπακεμόνο στα στοιχειωμένα βουνά Χάιντα. Από τότε, το σπαθί αυτό ήταν ένα οικογενειακό κειμήλιο που πήγαινε από πατέρα σε γιο, και μια μέρα ήταν προορισμένο να έρθει και στα δικά μου χέρια. Όμως, ένα φεγγάρι πριν, ενώ εγώ και οι άλλοι σαμουράι του άρχοντα Αόκι κυνηγούσαμε ληστές στα νότια της επαρχίας, ύπουλοι φονιάδες σκοτώσανε τον πατέρα μου και όλους τους υπηρέτες μας στον ύπνο τους και άρπαξαν το σπαθί. Ο μικρότερος αδελφός μου μόλις και μετά βίας σώθηκε, κρυμμένος πίσω από τις καλαμιές του κήπου, ενώ οι πληρωμένοι δολοφόνοι δεν άφηναν κανέναν ζωντανό στο υποστατικό μας. Όταν γύρισα, αντίκρυσα μπροστά μου μια σκηνή φρίκης και καταστροφής. Ο μικρός μου αδελφός, παρότι άοπλος, ακολούθησε τους φονιάδες για τρεις μέρες και τους είδε να μπαίνουν στην επαρχία σου και να δίνουν το σπαθί σε έναν παράξενο πολεμιστή με χάλκινη μάσκα που είχε επάνω στα ρούχα του του ένα παράξενο *μον*. Το *μον* αυτό ήταν το ιδεόγραμμα του χώματος. Γνωρίζεις σε ποιον ανήκει;»

Ο άρχοντας Γιαμπούσι χλώμιασε και μετακινήθηκε νευρικά πάνω στο κάθισμά του. «Νεαρέ σαμουράι, καλύτερα να ξεχάσεις αυτό το σπαθί και να γυρίσεις πίσω στον άρχοντα και την επαρχία σου. Το έμβλημα που αναφέρεις ανήκει στον *σουκέντζα* Ροκάκου, έναν μάγο που εδώ και δεκαετίες έχει εγκατασταθεί στα βουνά που βρίσκονται στα βόρεια της επαρχίας μου. Λένε πως μπορεί να σκοτώσει κάποιον από μακριά με μια μόνο λέξη και πως έχει στις προσταγές του όχι μόνο θνητούς, αλλά και υπερφυσικούς δαίμονες. Μέχρι τώρα δεν με έχει πειράξει και δεν έχω διάθεση να προκαλέσω την οργή του».

Ο Γιοριμότο κατάλαβε πως ο γέρος διαισθανόταν τί θα του ζητούσε στη συνέχεια.

«Γιαμπούσι-σάμα, είσαι ο ντάιμγιο της Σιμοτσούκε και ο μάγος ανήκει τυπικά στη δικαιοδοσία σου. Δεν μπορώ να κυνηγήσω τον Ροκάκου σαν ένας κοινός χωριάτης. Ζητώ από σένα μια γραπτή άδεια για *κατακιούτσι*[7]».

Ο Γιαμπούσι έχασε το χρώμα του ακόμα περισσότερο, ενώ άρχισε να παίζει νευρικά με το στρίφωμα της ρόμπας του. Η ένταση μέσα στο δωμάτιο ήταν τόσο μεγάλη που νόμιζες πως θα μπορούσε να κοπεί με το μαχαίρι.

«Ζητάς να σου δώσω ένα επίσημο χαρτί για να μπορείς να εκδικηθείς νόμιμα τον Ροκάκου... Δεν μπορώ να κάνω κάτι τέτοιο».

«Είμαι ένας σαμουράι και έχω δικαιώματα», απάντησε ο Γιοριτόμο σκληρά αλλά χαμηλόφωνα, ώστε να ακούγεται μονάχα από τον άρχοντα και όχι από τους φρουρούς του. «Διαφορετικά, σου δίνω το λόγο μου σαν πολεμιστής πως θα κάνω *φούνσι*[8] στην αυλή του κάστρου σου και όλος ο κόσμος θα μάθει για τη δειλία σου».

Ο Γιαμπούσι φάνηκε να ταλαντεύεται. Αν ο νεαρός αυτός τρελός έκανε *φούνσι* στην αυλή του κάστρου

του, αυτό θα είχε μεγάλο αντίκτυπο στην δημοτικότητά του στο λαό. Το γεγονός ίσως να έφτανε και στα αυτιά του *σογκούν*[9]. Αν πάλι του έδινε μια επίσημη άδεια για εκδίκηση, μπορεί να ξεσπούσε στο κεφάλι του μια μοίρα χειρότερη απ' ό,τιδήποτε φανταζόταν, όταν τελικά ο νεαρός έπεφτε στα χέρια του μάγου,πράγμα που ήταν και το πιο σίγουρο. Έσπαγε το μυαλό του να βρει μια συμβιβαστική λύση.

«Αυτό που μπορώ να κάνω για σένα», είπε τελικά, «είναι να σου δώσω μια γραπτή άδεια για ελεύθερη κίνηση σε όλη την έκταση της επαρχίας μου και μερικούς άνδρες μου για να σε συνοδεύσουν μέχρι τους πρόποδες των βουνών και το μονοπάτι που οδηγεί στο κάστρο του μάγου. Έτσι, κανείς δεν θα έχει το δικαίωμα να σε σταματήσει και να σε ελέγξει, και το *κατακιούτσι* είναι περιττό.

Ο Γιοριμότο δεν ήταν τόσο κουτός ώστε να μην καταλαβαίνει τη δύσκολη θέση του άρχοντα. Αναστέναξε βαθιά. Προκειμένου να εκτελέσει το *γκίρι* του, μπορούσε να κάνει αυτή την παράβλεψη στην εθιμοτυπία.

«Θα αρκεστώ σ' αυτά, Γιαμπούσι-σάμα», είπε, και υποκλίθηκε ξανά.

Το επόμενο πρωί, ο Γιοριμότο έβγαινε από το κάστρο του άρχοντα Γιαμπούσι μαζί με έναν *τζισαμουράι*[10] και δυο *ασιγκάρου*[11]. Ήταν όλοι πεζοί, αφού τα άλογα ήταν σπάνια, ειδικά σε μια τόσο βόρεια επαρχία. Από το προηγούμενο βράδυ είχε αρχίσει ένα παγερό ψιλοβρόχι και έτσι κι οι τέσσερις φορούσαν ψηλά ξύλινα τσόκαρα και *μίνο*, δηλαδή καλαμένια αδιάβροχα που τους έκαναν να μοιάζουν με κινούμενες θημωνιές. Ο Γιοριμότο κρατούσε στο δεξί χέρι το μακρύ τόξο του, με τη χορδή τυλιγμένη σε λαδόχαρτο για να μη βραχεί, ενώ στο όμπι του είχε περασμένο ένα κοφτερό κοντό *μασακάρι*[12] και το *γουακιζάσι* που του είχε χαρίσει ο πατέρας του κατά την ενηλικίωσή

του. Την κατάνα του, το δεύτερο αναπόσπαστο κομμάτι του *ντάι-σο*, την είχε αφήσει στον μικρό ανήλικο αδελφό του, με την ευχή, αν αυτός δεν γύριζε πίσω, να γινόταν άξιος πολεμιστής και μια μέρα να έπαιρνε εκδίκηση και για δικό του λογαριασμό.

Ο τζισαμουράι, ένας κοντόχοντρος μεσόκοπος άνδρας που τον έλεγαν Χακατόκο Ονόκι, είχε ζωσμένα τα δυο σπαθιά και περιφρονούσε οποιοδήποτε άλλο όπλο, ενώ οι δυο νεαροί ασιγκάρου, ο Ίνου (ο σκυλομούρης) και ο Ουναγιόι (ο τυχερός) κρατούσαν από ένα *γιάρι*[13] με στενόμακρη μεταλλική άκρη.

Όλη εκείνη τη μέρα, περνούσαν μέσα από καλλιεργημένα χωράφια, ακολουθώντας τον πλατύ χωματόδρομο που η βροχή είχε μετατρέψει σε βούρκο. Ο μόνος ήχος εκτός από το θόρυβο της βροχής ήταν το υγρό ρούφηγμα της λάσπης κάθε φορά που τα ψηλά τσόκαρα των ανδρών προσπαθούσαν να ξεκολλήσουν από μέσα της και οι χαμηλόφωνες κατάρες του Ονόκι που έβριζε μέσα από τα δόντια του θεούς και δαίμονες για την άτυχη μοίρα του. Δυο φορές κατά τη διάρκεια της διαδρομής πέρασαν μπροστά από τα διόδια του άρχοντα Γιαμπούσι, αλλά κάθε φορά η επίδειξη τής άδειας και μερικά κοφτά λόγια από τον Ονόκι έκαναν τους έκπληκτους φρουρούς να τους αφήσουν να περάσουν.

Λίγο πριν νυχτώσει, έφτασαν σε ένα πανδοχείο. Στην ουσία δεν ήταν τίποτε παραπάνω από μια μεγάλη καλύβα που εξυπηρετούσε μερικούς καλλιεργητές ρυζιού που κατέβαιναν από τα ορεινά. Κανείς λογικός άνθρωπος δεν θα συνέχιζε στα βόρεια, ούτε και κανένας *φυσιολογικός* άνθρωπος μπορούσε να κατέβει από εκεί, αν εξαιρούσε κανείς τους υπηρέτες του μάγου. Και όμως, ο δρόμος συνεχιζόταν και πέρα από την καλύβα, στρωμένος μάλιστα με πλάκες από μια περίεργη γκριζοπράσινη πέτρα, λες και σε προκαλούσε να τον ακολουθήσεις.

«Από εδώ και πέρα μπορείς να προχωρήσεις μόνος σου», του είπε απότομα ο Ονόκι. «Το κάστρο του Ροκάκου είναι δυο μέρες δρόμο στα βόρεια. Αποκλείεται να μην το βρεις».

«Αν ήσουν απλός χωριάτης, θα μπορούσα να σε σκοτώσω με *κιριτσουτεγκομέν*[14] χωρίς κανείς μου βρει ψεγάδι στην συμπεριφορά μου!» του είπε ο Γιοριμότο στον ίδιο τόνο. «Η εντολή του άρχοντά σου είναι να με οδηγήσετε μέχρις ένα σημείο απ' όπου να μπορώ να δω το κάστρο μόνος μου. Μήπως σκοπεύεις να τον παρακούσεις;»

Για μια στιγμή φάνηκε πως ο φόβος του Ονόκι για το μάγο θα σκότιζε την κρίση του, αλλά μετά από μια στιγμή ξεροκατάπιε και είπε: «Θα μείνουμε εδώ απόψε και θα συνεχίσουμε αύριο».

Ο πανδοχέας, ένας καμπούρης γέρος, και οι δυο πανάσχημες κόρες του, τους σέρβιραν μια απαίσια νερωμένη μπύρα από ρύζι και γαβάθες με σούπα από υλικά απροσδιόριστης προέλευσης. Οι δυο ασιγκάρου και ο τζισαμουράι την καταβρόχθισαν στωικά, ενώ ο Γιοριμότο την αρνήθηκε περιφρονητικά και προτίμησε το παστωμένο κρέας και τους ξηρούς καρπούς που κουβαλούσε μαζί του. Οι μοναδικοί άλλοι πελάτες του πανδοχείου ήταν δυο φοβισμένοι μεσόκοποι αγρότες που κρατούσαν συνεχώς τα βλέμματα κατεβασμένα και φρόντισαν να αποσυρθούν σχεδόν αμέσως σε ένα από τα βρόμικα δωμάτια της καλύβας. Η βροχή είχε αρχίσει να πέφτει πιο δυνατή, και κάπου κάπου ερχόταν από μακριά το μπουμπουνητό ενός κεραυνού.

Τελικά, οι τέσσερις άνδρες σηκώθηκαν. Ο πανδοχέας οδήγησε τους ασιγκάρου στο δωμάτιο των δυο αγροτών, ενώ για τον Γιοριμότο και τον Ονόκι είχε ετοιμάσει ένα δεύτερο δωμάτιο, λίγο πιο καθαρό, αλλά εντελώς γυμνό εκτός από δυο *φουτόν*[15] με προσκέ-

φαλο από σκληρό ξύλο και φθαρμένα στρωσίδια. Ο Γιοριμότο τράβηξε το δικό του στρώμα πλάι στον μοναδικό πέτρινο τοίχο του δωματίου και κάθισε σταυροπόδι επάνω του με το μασακάρι μισοχαλαρωμένο στο ζωνάρι του. Ο Ονόκι μουρμούρισε κάτι, και μετά γδύθηκε και χώθηκε κάτω από τα στρωσίδια, γυρίζοντας την πλάτη στον νεαρό σαμουράι.

Ο Γιοριμότο δεν κοιμήθηκε αμέσως. Μια έντονη ανησυχία τον είχε καταλάβει, τώρα που βρισκόταν τόσο κοντά στον εχθρό του. Αν ο μάγος είχε διαισθανθεί την παρουσία του, πράγμα πολύ πιθανό, ήταν σίγουρο πως δεν θα έμενε με σταυρωμένα χέρια. Η κούραση από την πορεία της ημέρας ήταν μεγάλη και τα βλέφαρά του βάραιναν. Τράβηξε το γουακιζάσι από το θηκάρι του και πίεσε την κοφτερή μύτη του στην αριστερή του παλάμη μέχρι που ανέβλυσε μια σταγόνα αίμα. Ο ξαφνικός πόνος έδιωξε λίγη από τη νύστα του. Η ώρα περνούσε...

Είχε σχεδόν αποκοιμηθεί, όταν ένας ανεπαίσθητος ήχος σαν πνιγμένο βογγητό, τον ξύπνησε. Θηκάρωσε το κοντό σπαθί και έπιασε το τσεκούρι. Ύστερα, πλάγιασε ανάσκελα στο κρεβάτι του και έμεινε ακίνητος με μισόκλειστα μάτια.

Λίγες στιγμές αργότερα, μια πιο βαθιά σκιά εμφανίστηκε πίσω από τις σκιές του *φουσούμα*, του χάρτινου συρταρωτού τοίχου του δωματίου. Το χώρισμα τραβήχτηκε αργά στο πλάι, και μια μορφή ντυμένη στα μάυρα από την κορυφή μέχρι τα νύχια μπήκε στο δωμάτιο ακολουθούμενη από μια άλλη. Ο Γιοριμότο κράτησε την ανάσα του, σφίγγοντας το μασακάρι του κάτω από τα σκεπάσματα. Η μια μαυροφορεμένη μορφή πλησίασε τον ίδιο ενώ η δεύτερη στάθηκε πάνω από τον Ονόκι. Μια ξαφνική αστραπή από έξω φώτισε τα δυο *νιντζάτο*[16] καθώς σηκώθηκαν για να χτυπή-

σουν. Συγκεντρώνοντας όλη του τη δύναμη σε μια προσπάθεια *κι*[17], ο Γιοριμότο άδειασε τα πνευμόνια του σε μια πολεμική ιαχή και τίναξε το *μασακάρι* μέσα από τα σκεπάσματα, σφίγγοντας τη λαβή και με τα δυο του χέρια. Η μεταλλική μύτη στην κορυφή του τρύπησε το σκέπασμα και μαζί με αυτό το μαύρο ρούχο, τον αλυσσιδωτό θώρακα και το ηλιακό πλέγμα του νίντζα. Πριν το κορμί σωριαστεί στο πάτωμα, ο Γιοριμότο είχε πεταχτεί όρθιος και έτοιμος να αντιμετωπίσει τον δεύτερο νίντζα. Το ουρλιαχτό του σαμουράι είχε σώσει τον Ονόκι, γιατί στη στιγμή του ξαφνιάσματος του σιωπηλού δολοφόνου, ο τζισαμουράι είχε κυλίσει στο πλάι, προσπαθώντας να αρπάξει το σπαθί του. Το *νιντζάτο* απλά του έξυσε τα πλευρά. Ο νίντζα δεν πρόλαβε να δώσει δεύτερο χτύπημα, γιατί ο Γιοριμότο είχε ήδη τινάξει με μεγάλη επιδεξιότητα το μασακάρι. Το κοφτερό μέταλλο χώθηκε τρία δάχτυλα μέσα στον κρόταφο του νίντζα, κι εκείνος έπεσε κεραυνόπληκτος. Όλη η σκηνή είχε κρατήσει μόλις μερικά δευτερόλεπτα.

Ο Ονόκι έτρεξε στο *χιμπάτσι*, το σκεπαστό μαγγάλι που ζέσταινε το δωμάτιο, και με μια ίσκα άναψε ένα λυχνάρι. Ψάχνοντας τους νεκρούς δολοφόνους, οι δυο άνδρες ανακάλυψαν απλά κάτι που ο Γιοριμότο περίμενε. Στο αριστερό μπράτσο του καθενός υπήρχε ένα τατουάζ με το *μον* του Ροκάκου. Οι νίντζα είχαν σταλεί από το μάγο.

Βγήκαν από το μισάνοιχτο *φουσούμα* και έτρεξαν στα διπλανά δωμάτια. Οι δυο ασιγκάρου και οι δυο αγρότες ήταν νεκροί, με τα λαρύγγια τους ανοιγμένα. Ήταν φανερό πως είχαν πεθάνει μέσα στον ύπνο τους. Από τον πανδοχέα και τις κόρες του, δεν υπήρχε ίχνος. Είχαν, όπως φαινόταν, προτιμήσει να διακινδυνεύσουν την οργή του άρχοντα Γιαμπούσι από το να παρακούσουν τις εντολές των απεσταλμένων του Ροκάκου.

Η καταιγίδα είχε αρχίσει να κωπάζει. Ο Ονόκι πλησίασε τον Γιοριμότο και είπε με βραχνή φωνή και χαμηλωμένα μάτια: «Σου χρωστάω τη ζωή μου, Ναγκόσισαν. Ζητώ συγγνώμη για την απρεπή συμπεριφορά μου απέναντί σου».

Ο Γιοριμότο χαμογέλασε πικρά. «Σε συγχωρώ, Ονόκι· και μια και το μονοπάτι που ακολουθώ είναι όπως φαίνεται πολύ επικίνδυνο, σε απαλάσσω από την υποχρέωση να με οδηγήσεις μέχρι το κάστρο του μάγου».

«Μη μου δώσεις μια τέτοια ατίμωση», είπε ο Ονόκι, γονατίζοντας μπροστά του. «Θα σε ακολουθήσω και θα σε βοηθήσω με όποιον τρόπο μπορώ. Η ζωή μου σου ανήκει μέχρι να επιστρέψουμε στον άρχοντά μου».

«Πολύ καλά», αναστέναξε ο Γιοριμότο. «Αν και δε πιστεύω πως θα δεχτούμε άλλη επίθεση αυτό το βράδυ, καλό θα ήταν να κοιμηθούμε με βάρδιες».

«Δώσε μου την τιμή να φυλάξω πρώτος», τον παρακάλεσε ο Ονόκι. Ο Γιοριμότο ένευσε κουρασμένα.

Ξύπνησε το πρωί από το κελάιδισμα των πουλιώ Η εξάντλησή του ήταν τόσο μεγάλη που είχε κοιμηθε όλο το υπόλοιπο της νύχτας. Ο Ονόκι ήταν καθισμένο ανακούρκουδα απέναντί του και του χαμογέλασε κάνοντας μια μικρή υπόκλιση.

Σηκώθηκε και ντύθηκε βιαστικά, αποφεύγοντας ν κοιτάξει στα μάτια τον τζισαμουράι. Βγήκαν έξω μέσ στην ψύχρα και την υγρασία του πρωινού, αφού πρ τα τύλιξαν τα πτώματα των ασιγκάρου και των αγρ τών με σεντόνια για να περιμένουν εκεί την επιστρ φή τους και την πρέπουσα κηδεία από τους βουδιστ ιερείς.

Ο Ονόκι τον οδήγησε κατά μήκος του πλακόστρ του δρόμου προς το βορρά και τα βουνά που υψώ νταν απειλητικά μπροστά τους. Η ατμόσφαιρα ήτ βαριά και κανείς από τους δυο άντρες δεν είχε διάθ

ση για κουβέντα. Προς το απομεσήμερο, κι ενώ βαριά σύννεφα σκέπαζαν τον ουρανό, άκουσαν μπροστά τους το θόρυβο από τρεχούμενα νερά. Περνώντας πίσω από κάτι βράχια, ανακάλυψαν πως το ποτάμι που κυλούσε δίπλα από το δρόμο είχε φουσκώσει και τον είχε καλύψει εντελώς για μια απόσταση κοντά πενήντα μέτρων. Οι δυο πολεμιστές σταμάτησαν στην άκρη του νερού και άρχισαν να σκέφτονται με ποιο τρόπο θα μπορούσαν να διασχίσουν το ποτάμι ή να σκαρφαλώσουν τις απότομες πλαγιές γύρω του, όταν ένα κοντό, γεροδεμένο πλάσμα βγήκε από το ποτάμι, μερικά μέτρα μακριά τους και πλησίασε με αργά βήματα προς το μέρος τους.

Απο μακριά φαινόταν απλά για ένα γυμνό, δυνατό παιδί, γιατί το ύψος του δεν ξεπερνούσε το ένα μέτρο και είκοσι εκατοστά, αλλά όταν σταμάτησε γύρω στα δέκα μέτρα μακριά τους, κατάλαβαν κι οι δύο πως δεν μπορούσε να είναι άνθρωπος. Το δέρμα του ήταν σκεπασμένο με στρογγυλές γκρίζες φολίδες, οι μυς του ήταν εξαιρετικά ανεπτυγμένοι σε σχέση με το μέγεθός του, και το σημαντικότερο από όλα, στην κορυφή του κεφαλιού του φαινόταν να έχει μια κοιλότητα γεμάτη με νερό.

Οι δυο άντρες το αναγνώρισαν με έκπληξη, γιατί κι οι δυο πίστευαν πως τέτοιου είδους πλάσματα υπήρχαν μόνο στη φαντασία των γιαγιάδων τους. Ήταν ένας *κάππα*, ένας δαίμονας των γλυκών νερών, που ο κοινός λαός θεωρούσε σαν την κύρια αιτία των πνιγμών στα ποτάμια και τις λίμνες της Ναϊπόν. Λεγόταν πως είχε ιδιαίτερη αδυναμία στις γυναίκες, και πως ρουφούσε τα έντερα των θυμάτων του με έναν ιδιαίτερα φριχτό τρόπο, ξεκινώντας από τον πρωκτό. Παρ' όλα αυτά, το σχεδόν ανθρώπινο πρόσωπο ήταν εύθυμο και χαμογελαστό καθώς ο *κάππα* τους μίλησε.

«Αξιότιμοι πολεμιστές, βλέπω πως θέλετε να περάσετε το ποτάμι, αλλά οι βροχές το έχουν κάνει επικίν-

δυνο, ακόμα και για δυο γενναίους σαν κι εσάς. Εγώ, θα μπορούσα με ευκολία να σας περάσω απέναντι, για ένα μικρό αντάλλαγμα».

«Τι είναι αυτό που ζητάς;» ρώτησε ο Γιοριμότο, προσπαθώντας να κερδίσει χρόνο και να θυμηθεί κάποιες από τις αδυναμίες που είχε αυτό το πλάσμα, σύμφωνα με τις ιστορίες που είχε ακουστά.

«Οι μαυροφορεμένοι κύριοι που πέρασαν χθες το απόγευμα με τη βοήθειά μου, μου έφεραν πεντανόστιμα αγγούρια», είπε ο κάππα, μισοκλείνοντας ηδονικά τα μάτια.

«Και πού βρήκαν τα αγγούρια τέτοια εποχή;» φώναξε έκπληκτος ο Ονόκι, καθώς θυμόταν πόσο πολύ αγαπούσαν οι κάππα αυτό το ζαρζαβατικό.

«Δεν το ξέρω, αλλά σας βεβαιώνω πως ήταν πολύ δροσερά και φρέσκα», απάντησε ο κάππα.

«Δεν είμαστε μάγοι για να κάνουμε αγγούρια να φυτρώνουν τέτοια εποχή», είπε εκνευρισμένα ο Γιοριμότο. «Ονόμασέ μας κάποιο άλλο τίμημα που μπορούμε να σου προσφέρουμε, ή ετοιμάσου να δοκιμάσεις τα όπλα μας».

Το πρόσωπο του κάππα πήρε μια όψη απειλητική. «Απ' ό,τι βλέπετε, εγώ δεν έχω άλλο όπλο από το κορμί μου, κι αν είστε τόσο άτιμοι ώστε να μου επιτεθήτε, το μόνο που έχω να κάνω είναι να βουτήξω πίσω στα βαθιά νερά. Αν πάλι ένας από τους δυο σας θέλει να μετρηθεί στην πάλη μαζί μου, είμαι πρόθυμος, αν νικηθώ, να σας περάσω με ασφάλεια απέναντι».

«Και αν νικήσεις εσύ;» ρώτησε ο Γιοριμότο.

«Ο χαμένος θα γίνει το επόμενο γεύμα μου και ίσως έχω την καλή διάθεση να μεταφέρω τον άλλον από εσάς στην πέρα όχθη», απάντησε το κάππα.

«Θα παλέψω εγώ μαζί του», είπε ο Ονόκι, αγριεμένα. «Στο χωριό μου ήμουν πρωταθλητής στο σουμό για τρείς συνεχόμενες χρονιές. Μπορώ να τον νικήσω!»

Ο Γιοριμότο κοίταξε ερευνητικά μια τον τζισαμουράι και μια τον κάππα. Ύστερα ένευσε, κι ενώ ο κάππα περίμενε πανέτοιμος, έπιασε τον Ονόκι από τον ώμο και του είπε στο αυτί: «Η δύναμή του βρίσκεται στο νερό της εσοχής του κεφαλιού του. Δοκίμασε να υποκλιθείς μπροστά του πριν από τον αγώνα, μην τυχόν κάνει κι αυτός το ίδιο και χύσει έτσι το μαγικό νερό του».

Ο Ονόκι ένευσε και μετά, παρ' όλη την ψύχρα, γδύθηκε μέχρι τα εσώρουχα. Ο Γιοριμότο είδε με ανακούφιση πως ήταν σχεδόν το ίδιο μυώδης όσο κι ο κάππα, και τον περνούσε μάλιστα δυο κεφάλια στο ύψος.

Ο τζισαμουράι πλησίασε τον κάππα και υποκλίθηκε βαθιά. Ο κάππα έκανε το ίδιο, φροντίζοντας όμως να κρατήσει το κεφάλι του σηκωμένο. «Οι πρόγονοί μου με δίδαξαν πώς να είμαι ευγενής χωρίς να είμαι και ανόητος, αξιότιμε πολεμιστή», είπε στον Ονόκι με ένα ειρωνικό χαμόγελο. Μετά, όρμησε κατά πάνω του.

Ο Ονόκι έμεινε στη θέση του και γράπωσε με τα χέρια του τα χέρια του κάππα. Οι δυο παλαιστές έμειναν αρκετά λεπτά σ' αυτή τη θέση, με τα πρόσωπα τους κοκκινισμένα και τους μυς των χεριών τους τεντωμένους από την προσπάθεια. Τελικά, παρά το μικρό του ύψος, ο κάππα άρχισε να σπρώχνει τα χέρια του Ονόκι προς τα πίσω. Βλέποντας πως οι καρποί του κινδύνευαν να σπάσουν, ο Ονόκι τραβήχτηκε απότομα πίσω, έπεσε ανάσκελα, και κατάφερε με μια επιδέξια κλοτσιά να περάσει τον κάππα πάνω από το σώμα του και να τον προσγειώσει πίσω του. Παρά τη μεγάλη ευλυγισία του κάππα, ο Γιοριμότο είδε πως αρκετό νερό χύθηκε από την εσοχή του κεφαλιού του. Τώρα, το πλάσμα ήταν περισσότερο επιφυλακτικό. Βλέποντας το πλεονέκτημά του, ο Ονόκι επιτέθηκε με τη σειρά του και άρπαξε τον κάππα από τη μέση, κολλώντας ταυτόχρονα το κεφάλι στα πλευρά του πλάσματος για να αποφύγει ένα τυχόν κεφαλοκλείδωμα. Έπειτα,

μουγκρίζοντας από την προσπάθεια, κατάφερε να σηκώσει τον κάππα από το έδαφος, σφίγγοντας τη μέση του με όλη του τη δύναμη. Ο κάππα έγειρε μπροστά και άρπαξε τον Ονόκι από το σώβρακο, τραβώντας με όλη του τη δύναμη. Βγάζοντας μια κραυγή πόνου, ο τζισαμουράι έχασε την ισορροπία του και τώρα βρέθηκε αυτός, με το κεφάλι προς τα κάτω, μέσα στη λαβή του κάππα. Το πλάσμα ήταν έτοιμο να του χτυπήσει το κεφάλι στο χώμα, όταν ο Ονόκι έκανε την τελευταία του απεγνωσμένη προσπάθεια. Εκμεταλλευόμενος το μεγαλύτερο βάρος του, άρπαξε καθώς ήταν γυρισμένος ανάποδα τους χοντρούς αστράγαλους του κάππα και τράβηξε προς το μέρος του, ρίχνοντας όλο το βάρος του μπροστά. Ο κάππα βρισκόταν ήδη σε μια ασταθή θέση, και έτσι το κόλπο έπιασε και την άλλη στιγμή ο κάππα βροντούσε στο λασπωμένο χώμα με όλο το βάρος του Ονόκι από πάνω του. Ο Γιοριμότο δεν μπόρεσε να κρύψει μια κραυγή χαράς, καθώς είδε όλο το νερό να χύνεται από την εσοχή του κρανίου

Ο κάππα άρχισε να σπαρταράει σαν ψάρι έξω από το νερό.

«Έλεος, αξιότιμε πολεμιστή! Παραδέχομαι πως με νίκησες! Μπορείς να με αφήσεις τώρα. Θα κρατήσω το λόγο μου και θα περάσω και τους δυο σας απέναντι», είπε κλαψουρίζοντας.

Ο Ονόκι σηκώθηκε με τον θρίαμβο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του και υποκλίθηκε ξανά μπροστά στον νικημένο αντίπαλό του. Με βαριά καρδιά, και αναγκασμένος από τη φύση του να κρατήσει την υπόσχεσή του, ο κάππα τους πέρασε έναν-έναν πάνω στην πλάτη του από το επικίνδυνα νερά του ποταμού. Παρ' όλο που ο ίδιος ο κάππα και ο κάθε πολεμιστής μέχρι τη μέση του ήταν κάθε φορά σκεπασμένοι από τα νερά, οι μαγικές δυνάμεις του κάππα, που τις ξαναπέκτησε τη στιγμή που μπήκε στο νερό, βοηθούσαν το πλάσμα να μην χάσει ούτε για μια στιγμή την ισορροπία

Όταν κι οι δυο βρέθηκαν ξανά στις υγρές πλάκες του μονοπατιού, ο κάππα τους έρριξε μια θλιμμένη ματιά και βούτηξε πάλι στο ποτάμι.

«Γεια χαρά, φίλε!» φώναξε ο Ονόκι. «Στο γυρισμό θα φροντίσουμε να σου φέρουμε αγγούρια!»

Λίγο πριν βραδιάσει έφυγαν από το μονοπάτι και σκαρφάλωσαν μια απότομη πλαγιά. Βρήκαν ένα απάνεμο σημείο ανάμεσα σε δυο βράχια και πέρασαν τη νύχτα εκεί, φυλάγοντας σκοπιά εναλλάξ. Παρ' όλο το φοβερό κρύο δεν τόλμησαν να ανάψουν φωτιά για να μην προδώσουν την παρουσία τους. Αν και ήταν σίγουροι απ' όσα είχαν συμβεί μέχρι τότε πως ο μάγος γνώριζε για τον ερχομό τους, δεν ήθελαν να διακινδυνέψουν μια ακόμα νυχτερινή επίθεση, αν μπορούσαν να την αποφύγουν.

Μόλις ξημέρωσε, ο Γιοριμότο ταρακούνησε τον Ονόκι που κοιμόταν, ροχαλίζοντας βαριά και τυλιγμένος σαν κουβάρι. Ο τζισαμουράι πετάχτηκε ξαφνιασμένος και τον κοίταξε με πρησμένα μάτια.

«Είναι ώρα να πηγαίνουμε», του είπε ο Γιοριμότο. «Αν το κάστρο του Ροκάκου βρίσκεται στην απόσταση που μου είπες, πρέπει να το συναντήσουμε πριν ξανανυχτώσει».

«Έτσι είναι», είπε ο Ονόκι, κουνόντας βαριά το κεφάλι και προσπαθώντας να κρύψει ένα ρίγος ανησυχίας. Σηκώθηκε και μάζεψε τα πράγματά του. Αφού βεβαιώθηκαν πως ο δρόμος σε κάποια απόσταση ήταν άδειος, συνέχισαν.

Σε δυο ώρες έφτασαν σε ένα σημείο που ο δρόμος άνοιγε στα τρία, ακολουθόντας τρεις διαφορετικές κατευθύνσεις. Τα ψηλά βράχια του βουνού έκρυβαν τη θέα σε απόσταση μερικών μέτρων και ο Γιοριμότο δεν μπορούσε να πει πού οδηγούσαν. Ο Ονόκι, από τη μεριά του, φαινόταν σίγουρος. «Θα ακολουθήσουμε το αριστερό μονοπάτι», είπε. Τα άλλα δυο οδηγούν

σε βάραθρα». Κοίταξε πονηρά τον Γιοριμότο. «Ένα ακό
μα αστείο του Ροκάκου για τους ελάχιστους ταλαίπω
ρους που τολμούν να φτάσουν μέχρι εδώ».

«Κι εσύ πώς ξέρεις το σωστό μονοπάτι»; ρώτησ
ο Γιοριμότο με έναν ξαφνικό τόνο καχυποψίας στ
φωνή του.

«Πριν σώσω τη ζωή του ανηψιού του άρχοντα κ
από ασιγκάρου γίνω τζισαμουράι, ο πατέρας μου ήτα
αγρότης και είχε έναν μικρό οριζώνα στους πρόποδ
του βουνού. Σαν ήμουν μικρός, βοηθούσα αυτόν κ
τα αδέλφια μου να κουβαλάνε ρύζι στο κάστρο το
Ροκάκου».

«Ο μάγος ζει, λοιπόν, για τόσα χρόνια στην περ
χή;» ρώτησε έκπληκτος ο Γιοριμότο.

«Για τόσα και ακόμα περισσότερα. Ο παπούς μ
έλεγε πως το κάστρο κτίστηκε όταν αυτός ήταν ακό
παιδί».

Ο Γιοριμότο κούνησε το κεφάλι και με μεγάλ
δρασκελιές κατευθύνθηκε προς το αριστερό μονοπ
τι. Για μια ώρα, το μονοπάτι τους οδηγούσε μέσα α
πανύψηλα φαράγγια που οι γκρίζες κορυφές τους
νονταν ένα με τον συννεφιασμένο ουρανό ψηλά πά
από τα κεφάλια τους. Τελικά, το μονοπάτι άνοιξε
μια μεγάλη κοιλάδα.

Σύμφωνα με τον Ονόκι, το κάστρο βρισκόταν στ
άλλη άκρη της.

Δεν είχαν προχωρήσει πολύ όταν άκουσαν μπ
στά τους γαυγίσματα και φωνές. Πριν σχεδόν συ
δητοποιήσουν τι άκουγαν, ένα κάτασπρο πλάσμα
τάχτηκε από τα καχεκτικά θάμνα και χώθηκε ανάμε
στα πόδια του Γιοριμότο. Σκύβοντας το κεφάλι, ο
μουράι είδε με έκπληξη πως ήταν μια πανέμορφη
πού που τον κοίταζε ικετευτικά με τα κατακόκκινα
τια της. Μια αλεπού με τρεις ουρές! Τα γαβγίσμ
πλησίαζαν.

Ο Γιοριμότο έβγαλε από τον ώμο το ντάι-κιου

μεγάλο τόξο του και πέρασε με επιδεξιότητα και γρηγοράδα τη χορδή. Μόλις είχε προλάβει να περάσει το πρώτο βέλος, όταν τρία μαύρα σχήματα όρμησαν με στόματα που άφριζαν προς το μέρος του. Ο Γιοριμότο ποτέ δεν είχε δει τόσο μεγάλα σκυλιά. Ωστόσο, διατήρησε την ψυχραιμία του, τόξευσε και πέτυχε το πρώτο στο αριστερό πλευρό. Το δεύτερο πηδούσε επάνω του με ορθάνοιχτο στόμα τη στιγμή που ένα άλλο βέλος του Γιοριμότο του διαπέρασε τον ουρανίσκο και τον εγκέφαλο. Το μάτι του κατέγραψε μια αστραπιαία κίνηση δεξιά του, και μετά είδε το τρίτο σκυλί να πέφτει κομμένο κυριολεκτικά στη μέση. Γυρίζοντας, είδε τον Ονόκι να του χαμογελάει, κρατώντας την ματωμένη του κατάνα.

Κοίταξαν και οι δυο να βρουν το παράξενο λευκό ζώο που τους είχε προκαλέσει αυτή την αναστάτωση. Μερικά μέτρα μακριά τους, στεκόταν ένα άλλο κάτασπρο πλάσμα, αλλά αυτό έμοιαζε με μια μικροκαμωμένη, πανέμορφη, γυμνή γυναίκα! Το μόνο που την πρόδιδε ήταν τα μυτερά χνουδωτά αυτιά της που ξεπρόβαλλαν μέσα από τα μακριά πλούσια μαλλιά, και οι τρεις ουρές που ήταν τώρα τυλιγμένες γύρω από τους γαλακτερούς μηρούς της, τονίζοντας το κατάλευκο χνούδι ανάμεσα στα πόδια της. Ο Γιοριμότο κατάλαβε. Ήταν μια *κιτσούνε*, μια γυναίκα αλεπού, ή καλύτερα, μια αλεπού-γυναίκα, αφού ήταν ένα ζώο που μπορούσε να πάρει ανθρώπινη μορφή και όχι το αντίθετο. Ήταν το δεύτερο πλάσμα που συναντούσε σε αυτά τα μαγεμένα βουνά και που αν κανείς άλλος του έλεγε πως είχε δει θα γελούσε τρανταχτά κοροϊδεύοντάς τον για την ευπιστία του.

«Θνητοί», είπε η *κιτσούνε* με μια βαριά φωνή που κατά κάποιο τρόπο χαλούσε λίγη από τη γοητεία της, «μου σώσατε τη ζωή τη στιγμή της πιο μεγάλης μου αδυναμίας. Είχα ξοδέψει όλα μου τα ξόρκια στο κυνήγι όταν με μυρίστηκαν τα σκυλιά των ανθρώπων του

μάγου. Τι μπορώ να κάνω για να σας το ανταποδώσ

«Εγώ μπορώ να σκεφτώ κάτι», είπε ο Ονόκι, αρχί ντας να λύνει το όμπι γύρω από τη μέση του. Ο Γιο μότο του έριξε μια γερή αγκωνιά που του έκοψε ανάσα και ύστερα υποκλίθηκε μπροστά στο πλάσ

«Πνεύμα των βουνών», είπε, «έχω έρθει εδώ γι εκδικηθώ το μάγο για το θάνατο του πατέρα μ Μπορείς να με βοηθήσεις να εκπληρώσω το γ μου;»

Η *κιτσούνε* τον κοίταξε ερευνητικά από πάνω μέ κάτω με τα κόκκινα μάτια της. «Ίσως να μπορέσω σε βοηθήσω, νεαρέ σαμουράι», είπε τελικά, «ή να ρω το θάνατό σου μια ώρα αρχίτερα με όσα θα πω. Ο Ροκάκου φυλάει την ψυχή του μέσα σε ένα κρό βάζο από νεφρίτη σκαλισμένο στη μορφή ε φοίνικα. Έχει αφιερώσει ένα μεγάλο μέρος της πο χρονης ζωής του στο να κάνει αυτό το βάζο άτρ σε κάθε επίθεση, και ελάχιστα είναι πια τα αντικείμ που μπορούν να το βλάψουν πάνω σ' αυτόν τον κόσ Τον τελευταίο καιρό ανακάλυψε ένα από αυτά σε κοντινή επαρχία και ήδη ετοιμάζεται να το καταστ ψει για να πάψει να αποτελεί κίνδυνο γι' αυτόν

«Και ποιο είναι αυτό το αντικείμενο;» ρώτησε ο Γι ριμότο γεμάτος αγωνία.

«Η κατάνα ενός *μπακεμόνο*. Ο Ουγκορομάρο, γ σ' αυτόν ανήκε το σπαθί, δεν ήταν ένας κοινός μπα μόνο, αλλά ένας *μπακεμόνο-κούνσου* με μεγάλες γικές δυνάμεις. Το σπαθί του θα μπορούσε να κ το βάζο και την ψυχή του Ροκάκου χίλια κομμάτ

«Μήπως αυτό το σπαθί είναι μεγάλο σχεδόν *ντάτσι*[19] και έχει στη λαβή του σκαλισμένο έ δράκο;»

Η *κιτσούνε* ένευσε. «Ναι. Είδα από την αλεπότρ μου το μάγο να βγαίνει ο ίδιος και να το παραλαμβ από τα χέρια του πρωτοπαλλίκαρού του. Τόσο μεγ ήταν η αγωνία του να το κρατήσει».

«Και πού κρύβει τώρα ο μάγος σπαθί και βάζο, ευγενικό μου πλάσμα;» ρώτησε ο Γιοριμότο, αγωνιόντας όχι μόνο για την απάντηση, αλλά και γιατί άκουγε φωνές να πλησιάζουν.

«Άκουσα τον υπασπιστή του να λέει πως το σπαθί είναι κλειδωμένο σε ένα μπαούλο στο υπόγειο του κάστρου του. Ο Ροκάκου περιμένει τη χάση του φεγγαριού για να το καταστρέψει σε μια ειδική μαγική τελετή. Όσο για το βαζάκι από νεφρίτη, αυτό το έχει πάντα γύρω από το λαιμό του, κρεμασμένο από μια χρυσή αλυσσίδα. Πρόσεχε όμως πολύ τις δυνάμεις του Ροκάκου, γιατί είναι βαθιά μυημένος στη μαγική γνώση της Σχολής του Χώματος[20] και τα ξόρκια που μπορεί να κάνει είναι τρομερά. Πάρε, λοιπόν, αυτόν τον μαγικό καρπό». Άπλωσε το μικροσκοπικό χέρι της και ο Γιοριμότο διέκρινε ένα φασόλι με παράξενο κιτρινόμαυρο χρώμα. Το άφησε να πέσει στο χώμα, ανάμεσα στα πόδια της. «Είναι πολύ πιθανό να σου χρειαστεί», του είπε η γυναίκα-αλεπού. «Αν τον πετάξεις σε οποιοδήποτε υπερφυσικό πλάσμα, αυτό θα αναγκαστεί να γυρίσει πίσω στον κόσμο των πνευμάτων». Η κιτσούνε κοίταξε και πάλι με μια ματιά γεμάτη εκτίμηση το λυγερό κορμί του Γιοριμότο. «Ξέρω πως στο μυαλό σου έχεις αυτή την ώρα μόνο την εκδίκηση. Αν, όμως, καταφέρεις και σκοτώσεις το μάγο, ίσως μπορέσω να σου εκφράσω και με άλλο τρόπο την ευγνωμοσύνη μου. Τώρα, πρέπει να φύγω. Γυρίστε κι οι δυο σας τις πλάτες προς το μέρος μου. Κανείς θνητός δεν πρέπει να με βλέπει την ώρα της μεταμόρφωσής μου».

Οι δυο άντρες γύρισαν τις πλάτες. Ο μόνος θόρυβος πίσω τους ήταν ένα ανεπαίσθητο σούρσιμο από μικρά πόδια. Όταν γύρισαν τα κεφάλια, η *κιτσούνε* είχε εξαφανιστεί.

Βαριές ανδρικές φωνές ακούγονταν τώρα πίσω από τα βράχια στα δεξιά τους. Ο Γιοριμότο έτρεξε, σήκωσε από κάτω το περίεργο φασόλι, το έρριξε σε μια

δίπλα του ζωναριού του και μετά πέρασε ένα ακόμ
βέλος στο τόξο του ενώ ο Ονόκι κόλλησε στον βράχ
με το σπαθί του έτοιμο. Μερικές στιγμές αργότερ
δυο άντρες με τα πέτσινα ρούχα κυνηγών εμφανίστ
καν οπλισμένοι με κοντά τόξα. Τα μάτια τους μόλις πρ
λαβαν να καταγράψουν τη έκπληξή τους στη θέα τω
τριών νεκρών σκυλιών τους, όταν η έκπληξη αυτή μετ
τράπηκε στην έκπληξη του ξαφνικού θανάτου, καθώ
το βέλος του Γιοριμότο και η κατάνα του Ονόκι τους
κοβαν τα νήματα της ζωής τους.

Οι δυο πολεμιστές τράβηξαν τα κουφάρια έξω απ
το δρόμο και κάθισαν να συζητήσουν για την επόμε
κίνησή τους.

«Αν θυμάμαι καλά από μικρός», είπε ο Ονόκι, «οι κ
νηγοί συνήθως επιστρέφουν στο κάστρο με τη δύ
του ήλιου. Ίσως, αν φορέσουμε τα ρούχα τους,
μπορέσουμε να μπούμε από την πύλη μέσα στο σκοτ
δι χωρίς να μας δώσουν μεγάλη προσοχή. Ασφαλώ
θα πρέπει να αφήσεις πίσω το ντάι-κίου. Κανείς κυ
γός δεν έχει όπλο σαμουράι και κανένα ρούχο δ
μπορεί να κρύψει από κάτω του ένα τόσο μεγάλ
τόξο».

«Είναι ατίμωση να αφήσω το τόξο μου πίσω», είπ
μέσα από τα δόντια ο Γιοριμότο. «Ίσως έπρεπε να δ
κιμάσουμε να σκαρφαλώσουμε τα τείχη».

Ο Ονόκι κούνησε το κεφάλι ειρωνικά. «Είσαι μήπω
νίντζα, για να τα καταφέρεις; Μήπως έχεις μαζί σ
νεκόντε[21]; Ή, μήπως, πάλι έχεις τις ικανότητες της
ράχνης για να ανέβεις κάθετα ένα τείχος δέκα μ
τρων;»

Μετά από αρκετή συζήτηση, ο Γιοριμότο πείστη
με βαριά καρδιά να ακολουθήσει τη συμβουλή του
ου του φίλου. Περίμεναν μέχρι που ο ήλιος να φτά
στη δύση του και μετά έκρυψαν το τόξο και τη φα
τρα σε μια σχισμή, φόρεσαν τα ρούχα των κυνηγ
που αν και και στον Γιοριμότο έρχονταν κοντά ή

αρκετά φαρδιά για να κρύψουν από κάτω τα υπόλοιπα όπλα τους. Έπειτα, φόρεσαν τις δερμάτινες σκούφιες και έριξαν στην πλάτη τα πουλιά που είχαν χτυπήσει οι δυο νεκροί κυνηγοί.

Οι καρδιές και των δυο χτύπησαν δυνατά καθώς με το σούρουπο αντίκρυσαν μπροστά τους το κάστρο. Του Γιοριμότο γιατί δεν είχε αντικρύσει ποτέ μεγαλύτερο, και του Ονόκι γιατί του φαινόταν πως το οχυρό του μάγου είχε διπλασιαστεί σε μέγεθος από την τελευταία φορά που το είχε δει. Το κάστρο ήταν χτισμένο με την πλάτη πάνω στην απότομη βραχώδη πλευρά του βουνού που ήταν εντελώς αδιάβατη, ενώ ένα πανύψηλο τείχος προστάτευε τα ευάλωτα σημεία του. Το μεγάλο κεντρικό κτίσμα του, που σίγουρα ήταν και η κατοικία του μάγου, ξεπρόβαλλε πίσω του πολυόροφο και κομψό σαν παγόδα. Οι μεγάλες πύλες του κάστρου ήταν κλειστές.

Οι δυο άνδρες πλησίασαν μουσκεμένοι στον ιδρώτα, προσευχόμενοι από μέσα τους σε όλους τους κάμι[22] και τους βούδες της Ναϊπόν να τους βοηθήσουν, τώρα που ετοιμάζονταν να μπουν στο στόμα του λύκου. Ο Γιοριμότο χτύπησε μια μικρή ξύλινη πόρτα στο κάτω δεξιό μέρος των γιγάντιων πυλών. Ένα παραθυράκι άνοιξε και κάποιος προσπάθησε να διακρίνει μέσα στο σκοτάδι. Ο Γιοριμότο δεν μίλησε, αλλά σήκωσε το κορδόνι πάνω στο οποίο ήταν περασμένα τα σκοτωμένα πουλιά.

«Γυρίσατε, επιτέλους», είπε μια χοντρή φωνή. «Τσακιστήτε να πάτε το κυνήγι στα μαγειρεία. Ο άρχοντας Ροκάκου θα περιμένει το δείπνο του, κι αλλοίμονό σας αν δεν είναι έτοιμο στην ώρα του».

Η μικρή πόρτα άνοιξε, και οι δυο πολεμιστές πέρασαν μέσα με σκυφτά κεφάλια και αμίλητοι. Είχαν μόλις προλάβει να κάνουν μερικά βήματα όταν η φωνή του φρουρού τους σταμάτησε.

«Πού είναι τα σκυλιά;».

Με γυρισμένες τις πλάτες προς το μέρος του φρο ρού, οι δυο άντρες χούφτωσαν τα όπλα τους έτοιμ για όλα. «Τα χάσαμε την ώρα που κυνηγούσαν ένα λαγό», είπε ο Ονόκι, προσπαθώντας να κάνει τη φων του όσο το δυνατόν πιο απαθή και άχρωμη. «Όπου ναι θα γυρίσουν πίσω μόνα τους».

Με μεγάλη τους ανακούφιση, άκουσαν τον φρουρ να βγάζει ένα βαριεστημένο μουγκρητό και να γυρίζ στο πόστο του. Η πλατιά αυλή του κάστρου απλων ταν έρημη μπροστά τους.

«Ξέρεις πώς μπορούμε να μπούμε στα υπόγεια το κεντρικού πύργου;» ψιθύρισε ο Γιοριμότο στον Ονόκ

Εκείνος κούνησε το κεφάλι με αμφιβολία, ενώ σ νέχιζε να περπατάει βιαστικά. «Όταν ερχόμασταν μ τα αδέλφια μου κουβαλώντας τα σακιά του ρυζιο στο μόνο μέρος που μας άφηναν να μπούμε ήταν ο αποθήκες των μαγειρείων. Είχα ακούσει, όμως, να λ νε πως το υπόγειο που φυλάνε το κρασί, το λάδι κα τα κρέατα επικοινωνεί με τα υπόγεια του πύργου

«Τότε, πρέπει να εμπιστευτούμε τους θεούς και ν δοκιμάσουμε την τύχη μας εκεί», είπε ο Γιοριμότο. «Σ γουρα, θα είναι αδύνατον να μπούμε στον πύργο απ την κύρια είσοδο χωρίς να μας καταλάβουν.

Ο Ονόκι ένευσε και οδήγησε τον Γιοριμότο στα δ ξιά, προς ένα χαμηλό οίκημα από το οποίο έβγαινα καπνοί και τσίκνα φαγητού.

Η τύχη ήταν με το μέρος τους. Την ώρα εκείνη όλο ήταν απασχολημένοι με την ετοιμασία του δείπνο Κρατώντας χαμηλά τα κεφάλια, πέρασαν μέσα απ τους πυκνούς ατμούς του κακοφωτισμένου μαγε ρείου, άφησαν τα πουλερικά πάνω σε ένα τραπέζι κα μετά, απαντώντας με μια απλή χειρονομία στον βαρ στημένο χαιρετισμό του αρχιμάγειρα, κινήθηκαν α διάφορα προς την αποθήκη. Κανείς δεν τους έδωσ σημασία.

Κατέβηκαν μια σειρά από πέτρινα σκαλιά που τους οδήγησαν σε μια μεγάλη υπόγεια αίθουσα σκαμμένη μέσα στο βράχο, από χέρια ανθρώπινα ή δαιμονικά. Πέρασαν ανάμεσα από σειρές τεράστιων πιθαριών και στίβες από σακιά ρυζιού. Μπροστά σε ένα ράφι από μπουκάλες *σακέ*[23], ο Ονόκι δεν μπόρεσε να αντισταθεί στον πειρασμό και άρπαξε μια από αυτές. Άνοιξε με τα μεγάλα του δόντια το βούλωμα, το έφτυσε κάτω και μετά τράβηξε μερικές γερές γουλιές. «Ο μάγος ξέρει να περνάει καλά», είπε, πλαταγίζοντας τη γλώσσα του με ικανοποίηση και σκουπίζοντας το στόμα του με το μανίκι του κιμονό του.

«Προχώρα!» του φώναξε ο Γιοριμότο, όσο πιο δυνατά τολμούσε. «Από στιγμή σε στιγμή ίσως κάποιος αναρωτηθεί τι ζητούν δυο κυνηγοί μέσα στην αποθήκη ή ο μάγος να μας ανακαλύψει με τις δυνάμεις του!»

«Αν είναι να πεθάνω, ας πεθάνω με τη φωτιά του σακέ στο λαρύγγι μου», είπε χαμογελώντας ο Ονόκι, αλλά άκουσε το σύντροφό του και άφησε πάλι το μπουκάλι κάτω.

Σε λίγο, βρέθηκαν στον απέναντι τοίχο της υπόγειας αίθουσας, και πίσω από μια σειρά πανύψηλα πήλινα πιθάρια με αλλόκοτο σχήμα και άγνωστο περιεχόμενο, ανακάλυψαν μια μικρή πόρτα. Από τη θέση της σε σχέση με τον πύργο, υπέθεσαν πως οδηγούσε εκεί. Την άνοιξαν προσεκτικά, και βρέθηκαν μέσα σε βαθύ σκοτάδι.

Ο Ονόκι έβγαλε από το μικρό πουγκί του το τσακμάκι του και μετά από μερικά χτυπήματα, οι σπίθες τους έδειξαν πως βρίσκονταν σε έναν χαμηλό, στενό διάδρομο. Ένας σβησμένος δαυλός βρισκόταν περασμένος σε μια εσοχή του τοίχου, κι έτσι σε λίγο, με το φως του να ρίχνει γύρω τους παράξενες σκιές, κατευθύνθηκαν προς την άλλη άκρη του διάδρομου που κατέληγε σε μια ακόμα ξύλινη πόρτα. Φτάνοντας στην άκρη της, ο Γιοριμότο έστησε αυτί. Υπήρχε κάτι ή κά-

ποιος πίσω από την πόρτα που ανάσαινε βαριά. Γ
μια στιγμή, συνειδητοποίησε το μέγεθος αυτού πο
προσπαθούσε να πετύχει, και η καρδιά του δείλιασ
Ύστερα, είδε με τα μάτια της ψυχής τον πατέρα το
να του χαμογελάει και να του μαθαίνει τα πρώτα χτ
πήματα της ξιφασκίας και έσφιξε τα δόντια αποφα
σμένα. Έδωσε τον δαυλό στον Ονόκι, τράβηξε το μ
σακάρι και, κρατώντας το έτοιμο με το δεξί χέρι, άνο
ξε την πόρτα με το αριστερό.

Βρέθηκαν σε ένα άλλο δωμάτιο, επίσης σκαλισμ
νο μέσα στο βράχο, κι ο Γιοριμότο με μεγάλη ανακο
φιση είδε πως οι βαριές ανάσες έβγαιναν από ένα
κοιμισμένο φρουρό που ήταν ζαρωμένος σε μια γων
αγκαλιά με το *γιάρι* του. Σκέφτηκε να τον σκοτώσ
μέσα στον ύπνο του, αλλά σε μια σπάνια στιγμή φιλε
σπλαχνίας για έναν σαμουράι απέναντι σε έναν πιθ
νό αντίπαλο, τον άφησε και έκανε νόημα στον Ονό
να προχωρήσουν. Απέφυγαν μια σκάλα που προφ
νώς οδηγούσε προς τα επάνω, και ακολούθησαν έν
άλλο στενό διάδρομο που έβγαζε σε μια νέα σειρά δ
ματίων.

Κι οι δυο άνδρες ήταν συνηθισμένοι σε μια ζ
στην ύπαιθρο και στις κοινές κατοικίες της Ναϊπόν
τους συρόμενους τοίχους από ριζόχαρτο, μπαμ
και ξύλο. Έτσι, ένιωθαν κλειστοφοβία και ένα περί
γο δέος καθώς τριγυρνούσαν βαθιά κάτω από τη
μέσα στα έρημα πέτρινα δωμάτια, που πιθανώς ή
σκαλισμένα από χέρια δαιμόνων και τη μαγεία των
ώνων. Τελικά, βρέθηκαν μπροστά σε μια βαριά ξύλ
πόρτα, πάνω στην οποία ήταν ζωγραφισμένο με μ
ρο χρώμα το ιδεόγραμμα του Χώματος και από κά
του το ιδεόγραμμα του Μετάλλου. Ανοίγοντάς τη
πιφυλακτικά, και χώνοντας μέσα το δαυλό, ο Γιορ
το είδε ένα μικρό δωμάτιο χωρίς καμιά άλλη έξο
και με μοναδικό αντικείμενο μέσα του ένα μακρό
νο ξύλινο μπαούλο. Με την καρδιά να πεταρίζει

αγωνία και ανυπομονησία, έκανε νόημα στον Ονόκι να τον ακολουθήσει. Μόλις οι δυο άντρες είχαν περάσει από το άνοιγμα, η πόρτα έκλεισε αθόρυβα πίσω τους. Το ξάφνιασμά τους μετατράπηκε σε τρόμο όταν είδαν το ξύλο να μεταμορφώνεται σε πέτρα. Μέσα σε λίγες στιγμές, στο μέρος από όπου είχαν περάσει δεν υπήρχε τίποτε άλλο εκτός από συμπαγής βράχος. Ταυτόχρονα, μπροστά από το μπαούλο, ένας πίδακας καπνού υψώθηκε από το έδαφος και πήρε μορφή.

Μπροστά στους άναυδους πολεμιστές, υλοποιήθηκε ένα πλάσμα βγαλμένο από τον πιο τρελό εφιάλτη. Ήταν τόσο ψηλό, που το πίσω μέρος του κεφαλιού του, από το σβέρκο και πάνω, ήταν κολλημένο παράλληλα με την οροφή. Το πρόσωπο που τους κοιτούσε ήταν γεμάτο κρεατοελιές και χοντρές γουρονότριχες, ανάμεσα στις οποίες ξεχώριζαν τρία μάτια κίτρινα σαν το λεμόνι, ένα μακρύ ανασηκωμένο μουσούδι με πελώρια ρουθούνια που ανοιγόκλειναν και έσταζαν μύξα και ένα στόμα απ' όπου ξεφύτρωναν κυρτοί μυτεροί χαυλιόδοντες. Το ασουλούπωτο γιγάντιο κορμί ήταν ντυμένο με κάθε είδους κουρέλια και φαγωμένα δέρματα, και τα παράξενα χέρια με τα τρία δάχτυλα κρατούσαν ένα ροζιασμένο ρόπαλο γεμάτο μυτερά καρφιά, μακρύ όσο κι ο Ονόκι.

Το κάτω σαγόνι του πλάσματος ανεβοκατέβηκε και από τον σακουλιασμένο λαιμό βγήκε ένα ξερό πνιχτό γέλιο. Η φωνή ήταν τόσο βραχνή που με δυσκολία ξεχώριζαν τα λόγια του.

«Ηλίθια πλάσματα! Νομίζατε πως ο *σουκέντζα* θα άφηνε αφύλαχτο ένα τόσο πολύτιμο θησαυρό; Θα παίζω μαζί σας πολλές μέρες πριν να επιτρέψω στις ψυχές σας να συναντήσουν τους προγόνους τους».

Ο Γιοριμότο αναγνώρισε με τρόμο το πλάσμα. Ήταν ένας *όνι*, ένας δαίμονας της νύχτας, απ' αυτούς που καθώς έλεγαν στοίχειωναν την βουδιστική κόλαση και βασάνιζαν τις ψυχές των αμαρτωλών πριν τους

επιτρέψουν να προχωρήσουν στην επόμενη μετεν-σάρκωσή τους. Ο Ροκάκου θα πρέπει να ήταν στ' αλή-θεια τρομερός μάγος για να έχει έναν απ' αυτούς στις διαταγές του.

Βγάζοντας μια πολεμική κραυγή, σήκωσε το μασα-κάρι και το τίναξε με όλη του τη δύναμη προς το κεφά-λι του δαίμονα. Ήταν αδύνατον να μην πετύχει έναν τόσο μεγάλο στόχο σε έναν τόσο κλειστό χώρο. Η λά-μα του όπλου χώθηκε στο μέτωπο, ανάμεσα στα δυ κίτρινα μάτια, πολτοποιώντας εντελώς το τρίτο. Ο δαίμονας δεν φάνηκε να ταράζεται. Σήκωσε αργά το ένα χέρι, έπιασε το τσεκούρι από τη λαβή, και το τρά-βηξε. Δυο εκπληκτικά πράγματα συνέβησαν μαζί: το μασακάρι στο χέρι του όνι τυλίχτηκε από μια γαλάζι φλόγα και το μέταλλό του άρχισε να λιώνει σαν το κε ρί και να στάζει στο πάτωμα, ενώ η φριχτή πληγή στο κεφάλι του όνι έκλεισε αργά και το φοβερό τρίτο μάτ ξαναδημιουργήθηκε, κοιτάζοντας το νεαρό σαμουρ με ακόμα μεγαλύτερο μίσος και ειρωνία.

«Ξέχασα να σου πω ότι είμαι άτρωτος σε κάθε ε δους όπλο, πολεμιστή», του είπε, αυτή τη φορά χωρ να γελάσει. «Οι πληγές μου, όμως, πονάνε, και για το πόνο που μου προκάλεσες θα φροντίσω ο θάνατ σου να είναι ακόμα πιο αργός και μαρτυρικός».

Τα γόνατα του Γιοριμότο λύθηκαν. Ποτέ δεν είχ δειλιάσει μπροστά σε ανθρώπινο αντίπαλο, και παρ τα είκοσί του χρόνια είχε πάρει ήδη μέρος σε δυο με γάλες μάχες και πολλές μικροσυγκρούσεις. Όμω πώς μπορούσε κανείς να μη νιώσει τρόμο μπροστά σ ένα πλάσμα που δεν μπορούσε να σκοτωθεί;

Ενώ το βλέμμα του ήταν ακόμα καρφωμένο στο τ ρατώδες πρόσωπο του όνι, το χέρι του έψαξε τρεμ μενο να βρει τη λαβή του *γουακιζάσι*. Δεν μπορού να ελέγξει τα δάχτυλά του, κι έτσι άθελά του αυτ αντί να πιάσουν το κοντό σπαθί, χώθηκαν μέσα στ ζωνάρι του. Κι εκεί... έπιασαν κάτι!

Ήταν το μικρό φασόλι που του είχε δώσει η κιτσού-νε. Το έπιασε με τα ιδρωμένα του δάχτυλα και ενώ ο όνι έσκυβε προς το μέρος του, το πέταξε με όλη του τη δύναμη επάνω στο πλάσμα.

Ένας πυκνός καπνός γέμισε όλο το δωμάτιο. Ο δαυλός στο αριστερό του χέρι έσβησε. Για μια στιγμή, το μόνο που έλαμπε μέσα στο σκοτάδι ήταν τα τρία κίτρινα μάτια του όνι, ενώ το δωμάτιο γύρω του αντη-χούσε από τα ουρλιαχτά του. Ύστερα, ακολούθησε α-πόλυτη σιγή.

Ο Γιοριμότο έπεσε στα τέσσερα και ψαχούλεψε γύ-ρω του. Τα χέρια του άγγιξαν ένα πεσμένο σώμα. Για μια στιγμή νόμισε πως ο Ονόκι ήταν νεκρός, αλλά έ-νιωσε το κορμί να αναδεύεται και άκουσε τον τζισα-μουράι να αρχίσει να ουρλιάζει και κατάλαβε πως ο κοντός φίλος του είχε απλά λιποθυμίσει. «Ονόκι, ησύ-χασε!» του φώναξε. «Ο δαίμονας χάθηκε. Δώσε μου το τσακμάκι σου».

Κατάφεραν να ξανανάψουν το δαυλό και κοίταξαν γύρω τους. Πράγματι, το μόνο που είχε απομείνει από τον όνι ήταν μια βαριά μυρωδιά θειαφιού μέσα στο δω-μάτιο. Η πόρτα είχε εμφανιστεί και πάλι στη θέση της και το μπαούλο παρέμενε στη δική του. Ο Γιοριμότο έτρεξε και, γονατίζοντας δίπλα του, σήκωσε το βαρύ σκέπασμα. Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα και έβγαλε έναν βαθύ αναστεναγμό, καθώς τραβούσε στο πλάι το βαθύ μπλε βελούδο και αποκάλυπτε το σπαθί των προγόνων του: Την κατάνα του μπακεμόνο.

Έδωσε τον δαυλό στον Ονόκι και σήκωσε το όπλο γεμάτος βαθύ σεβασμό και με τα δυό του χέρια, φέρ-νοντάς το πρώτα στο μέτωπο και μετά στα χείλη. Ύ-στερα, η δεξιά του παλάμη έκλεισε γύρω από τη χρυ-σοποίκιλτη λαβή.

«Τώρα, Ονόκι», είπε με μια φωνή που δεν αναγνώρι-ζε για δική του, «ήρθε η ώρα της αληθινής εκδίκησης».

Πέρασε το θηκάρι στο *όμπι* του, με την κόψη του

σπαθιού στραμμένη προς τα πάνω, έτοιμος για ένα α
στραπιαίο τράβηγμα *ιαγιούτσου*[24] και μετά άνοιξ
την πόρτα και βγήκε τρέχοντας εξώ, με τον Ονόκι λ
χανιασμένο στο κατόπι του.

Η ξαφνική εμφάνισή του μέσα στον πύργο του Ρ
κάκου, σε συνδυασμό με την υπεράνθρωπη δύναμ
που φαινόταν να του δίνει το σπαθί, προκάλεσε τ
πανικό στη φρουρά του μάγου. Οι πρώτοι που έπεσ
ήταν δυο πολεμιστές, προφανώς *ρονίν*[25], αν έκριν
κανείς από τα όπλα και τις αρματωσιές τους. Έτρεξ
έκπληκτοι προς το μέρος τους φωνάζοντας, αλλά τ
στιγμή ακριβώς που τους έφταναν, ο Γιοριμότο τρ
βηξε το σπαθί σε μια εκπληκτικά αστραπιαία κίνησ
Η ίδια κίνηση που έβγαλε το σπαθί από τη θήκη, έκο
και τα δυο κεφάλια των πολεμιστών. Πριν τα ακέφαλ
κορμιά σωριαστούν, ο Γιοριμότο τα είχε προσπεράσ
και άρχισε να ανεβαίνει τη μεγάλη σκάλα ενώ πίσ
τους κάποιο σήμαντρο σήμαινε συναγερμό.

Ανέβηκαν δυο πατώματα και η σκάλα άρχισε ν
στενεύει. Μερικοί υπηρέτες που βρέθηκαν στο δρόμ
τους το έβαλαν στα πόδια σκούζοντας. Από κάτ
τους, τα ξύλινα σκαλιά αντηχούσαν από βαριά πατ
ματα και φωνές. Μπροστά σε μια μεγάλη πόρτα, περ
πλοκα σκαλισμένη με μορφές δράκων και δέντρω
περίμενε ένας γιγαντόσωμος αρματωμένος πολεμ
στής. Περνούσε τουλάχιστον ένα κεφάλι του Γιοριμ
το, και κρατούσε στα χέρια του ένα μακρύ νοντάτ
σε στάση αναμονής. Το πρόσωπό του ήταν κρυμμέν
πίσω από μια μπρούτζινη μάσκα, που σε συνδυασμ
με τη βαριά περικεφαλαία και την πανοπλία τον έκ
ναν να μοιάζει με ζωντανό άγαλμα. Στην πραγματικ
τητα, για μια στιγμή ο Γιοριμότο φαντάστηκε πως α
τή ήταν η αλήθεια, αλλά τότε μια υπόκωφη φωνή πίσ
απ' τη μάσκα του είπε: «Ποιος αυθάδης ταράζει τη
ηρεμία του αφέντη μου;».

«Εγώ, ο Ναγκόσι Γιοριμότο, ήρθα να του αφαιρέσ

τη ζωή, όπως και τη δική σου», είπε ξαναμμένος από τον πυρετό της μάχης και την επιθυμία της εκδίκησης ο Γιοριμότο.

«Έχω πολλά αυθάδικα κεφάλια σαν το δικό σου στα ράφια του δωματίου μου», είπε ο παράξενος πολεμιστής. «Έλα να δοκιμάσεις την κόψη του σπαθιού μου».

«Θα το τσακίσω, όπως ο αέρας τσακίζει το μοναχικό μπαμπού!» είπε ο Γιοριμότο.

«Τελείωνε!» ακούστηκε πίσω του η φωνή του Ονόκι. «Σε λίγο όλος ο στρατός του μάγου θα είναι επάνω μας, και τότε δεν θα έχουμε καιρό για κομπασμούς!»

Ο Γιοριμότο κατάλαβε την αλήθεια των λόγων του συντρόφου του και όρμησε προς τον αρματωμένο φύλακα. Μια σύντομη ανταλλαγή από σπαθιές που άφησαν μια μακριά αλλά επιπόλαια πληγή στο στήθος του Γιοριμότο του απέδειξαν πως ο αντιπαλός του ήταν πολύ πιο έμπειρος από αυτόν. Φωνές και κλαγγές όπλων ακούστηκαν πίσω του, καθώς ο Ονόκι σταματούσε τους πρώτους στρατιώτες στη στενή σκάλα.

Ακολούθησε μια νέα σειρά χτυπημάτων, στο τέλος της οποίας ο Γιοριμότο, που αναγκαζόταν συνεχώς να υποχωρεί, παραπάτησε και έπεσε. Ο άγνωστος πολεμιστής σήκωσε το τεράστιο σπαθί του και το κατέβασε πάνω στο σώμα του νεαρού σαμουράι. Την τελευταία στιγμή, η κατάνα του μπακεμόνο σηκώθηκε λες και με δική της θέληση μέσα στα χέρια του. Παρ' όλο που το χέρι του ήταν μουδιασμένο από τις πολλές αποκρούσεις και ήταν σίγουρος πως δεν θα μπορούσε να αντέξει ένα τέτοιο χτύπημα, ο Γιοριμότο είδε με έκπληξη το σπαθί του αντιπάλου του να κόβεται στα δύο. Η φόρα του χτυπήματος ήταν τέτοια, ώστε το κομμένο κομάτι του μέταλλου έπεσε πάνω στο μέτωπό του νεαρού σαμουράι, ανοίγοντάς του μια πληγή. Όμως, τα λίγα δευτερόλεπτα της έκπληξης του αντιπάλου του ήταν αρκετά. Με ένα διαγώνιο χτύπημα,

πελέκησε τα πόδια του. Ένιωσε το σπαθί να διαπερν
τις ξύλινες βερνικωμένες περικνημίδες και να δαγκώ
νει κόκκαλο. Ο μεγαλόσωμος πολεμιστής σωριάστηκ
σαν νευρόσπαστο με κομμένα σκοινιά και πριν μπορέ
σει να αντιδράσει, ο Γιοριμότο είχε καρφώσει το σπ
θί του ανάμεσα σε δυο πλάκες της αρματωσιάς του
Με έναν τελευταίο βαθύ αναστεναγμό, ο πολεμιστ
έμεινε ακίνητος.

Γυρίζοντας, είδε πως ο Ονόκι βρισκόταν σε πολ
δύσκολη θέση. Αιμορραγούσε σε πολλές μεριές, κα
παρόλο που είχε καταφέρει να εξουδετερώσει τρε
αντιπάλους του, σε λίγες στιγμές θα έπρεπε να υπο
χωρήσει από τη σκάλα ή να πεθάνει. Έτρεξε δίπλ
του, ξεπάστρεψε με δυο σπαθιές τους πρώτους φρου
ρούς και μετά κλώτσησε τα κορμιά τους προς τα κάτ
Μέσα στη σύγχυση που δημιουργήθηκε, φώναξε στο
Ονόκι να τρέξουν προς τη μεγάλη πόρτα.

Την άνοιξαν με δυσκολία και κατάφεραν να τη
κλείσουν πάλι, ακριβώς τη στιγμή που την έφταναν
οι πρώτοι φρουροί. Έρριξαν μια μεγάλη αμπάρα πίσω
της και ύστερα γύρισαν να κοιτάξουν που βρίσκονταν

Η αίθουσα όπου είχαν μπει ήταν τεράστια και θ
πρέπει να έπιανε σχεδόν ολόκληρο τον όροφο πο
βρίσκονταν. Η επίπλωση, τα βάζα και τα αγάλματ
που τη στόλιζαν θα ταίριαζαν μόνο στην έπαυλη κά
ποιου ευγενή και δεν θα ντρόπιαζαν ούτε ακόμα κα
τα διαμερίσματα του αυτοκράτορα. Πίσω από δυο με
γάλα φυτά με λουλούδια που είχαν το χρώμα του αί
ματος, ξεπρόβαλλε ένας ψηλός άνδρας, ντυμένος με
μια μακριά κίτρινη ρόμπα, κεντημένη με χρυσή κλω
στή σε περίπλοκα σχέδια. Στα χέρια του κρατούσε μια
βεντάλια από περίτεχνα σκαλισμένο μπαμπού. Τα μά
τια του ήταν ζωηρά και σπινθιροβόλα, και σίγουρα
δεν θα μπορούσε να πει κανείς πως ήταν πάνω από
τριάντα χρονών. Όμως, το μικρό βαζάκι από νεφρίτ
γύρω από το λαιμό του πρόδιδε στον Γιοριμότο την

αληθινή του ταυτότητα. Βρισκόταν μπροστά στον Ροκάκου.

«Πρέπει να παραδεχτώ πως σε παρεξήγησα και σε υποτίμησα, Ναγκόσι Γιοριμότο», είπε ο μάγος. «Ομολογώ πως δεν περίμενα ένας άπειρος νεαρός με τη βοήθεια ένας μεσόκοπου χωριάτη να ξεπεράσουν όλες τις άμυνες του κάστρου μου και τους κίνδυνους που έρριξα στο δρόμο τους».

«Έστειλες να σκοτώσουν τον πατέρα μου και τους πιστούς του υπηρέτες! Πέθαναν στον ύπνο, χωρίς καν να τους δοθεί η ευκαιρία να αμυνθούν».

Ο μάγος σήκωσε τους ώμους αδιάφορα. «Ο πατέρας σου ήταν πια γέρος, και οι υπηρέτες του ανάξιοι λόγου. Το σπαθί απειλούσε τη ζωή μου και τη συγκεντρωμένη γνώση αιώνων. Δεν το θεωρώ ιδιαίτερα μεγάλη θυσία».

Ο Γιοριμότο ένιωσε την πληγή στο μέτωπό του να πάλλεται από την οργή και το αίμα που κύλισε του θάμπωσε το ένα μάτι. «Άθλιο κτήνος! Δεν σε λυπάμαι που δεν έχεις όπλο να αμυνθείς! Θα σε σκοτώσω όπως σκότωσα τα σκυλιά σου!»

«Είσαι μικρός και έχεις πολύ μεγάλο στόμα», είπε ήρεμα ο Ροκάκου. «Κρίμα που δεν θα προλάβεις να μεγαλώσεις για να φρονιμέψεις». Και ταυτόχρονα έκανε μια κίνηση με τα μακρυά του δάχτυλα στις άκρες των οποίων ξεπετάγονταν νύχια μυτερά σαν βελόνες.

Ο Γιοριμότο και ο Ονόκι συνειδητοποίησαν μια περίεργη αίσθηση. Ένιωσαν λες και τα πόδια τους πατούσαν μέσα σε τέλμα, και όχι στο στερεό πάτωμα του κάστρου. Σκύβοντας τα κεφάλια, είδαν με έκπληξη και τρόμο πως ήταν βυθισμένοι μέχρι τον αστράγαλο μέσα στις μεγάλες μαρμάρινες πλάκες που πατούσαν, χωρίς ωστόσο η πέτρα να έχει χάσει τη σκληρή και συμπαγή υφή της γύρω από τα πόδια τους. Ήταν αδύνατον να τα ξεκολλήσουν, και με κάθε στιγμή που περνούσε, βυθίζονταν ακόμα περισσότερο.

Ο Ροκάκου γέλασε με μια ήρεμη αυτοπεποίθησ
«Νόμιζες πως θα ήταν τόσο εύκολο; Είμαι ενας Δάσκα
λος της Μαγικής Σχολής του Χώματος. Τα στοιχεί
της γης βρίσκονται κάτω από τις διαταγές μου».
Τέντωσε τη δεξιά παλάμη του προς τη μεριά τω
δυο παγιδευμένων ανδρών, και κάτι που έμοιαζε μ
μια μπάλα από μπαμπάκι τινάχτηκε από μέσα τη
Πριν φτάσει τον Ονόκι, είχε μεταμορφωθεί σε έν
βράχο σε μέγεθος ανθρώπινου κεφαλιού που χτύπ
σε με δύναμη τον τζισαμουράι στο στήθος. Ο Ονό
έβγαλε ένα βογγητό πόνου, ταλαντεύτηκε για μ
στιγμή, και μετά ζαλισμένος έπεσε στα τέσσερα. Η π
τρα κατάπιε τα χέρια του μέχρι τους καρπούς, ενώ τ
πόδια του πια ήταν βυθιμένα μέχρι τα γόνατα.
Ο μάγος τον κοίταξε γελώντας, και για μια στιγμ
η προσοχή του αποσπάσθηκε από τον Γιοριμότο. Ο
σαμουράι κατάλαβε πως αυτή θα ήταν η μοναδική το
ευκαιρία. Θυμήθηκε ένα *όκουντεν*[26] που τον είχε δ
δάξει ο πατέρας του, αλλά που είχε πολύ καιρό να τ
εξασκήσει και που ποτέ δεν είχε χρησιμοποιήσει σ
αληθινή μάχη. Ήταν η τέχνη του να εκτοξεύεις προ
τον αντίπαλο ένα όπλο που κανονικά δεν μπορούσ
να εκτοξευθεί γιατί δεν ήταν κατάλληλα ισορροπημ
νο. Απαιτούσε απόλυτο συγχρονισμό στις κινήσει
και μιας βαθιά γνώση του κέντρου βάρους του όπλου
Ήλπιζε πως η λίγη ώρα που κρατούσε το όπλο θα
ταν αρκετή. Σκούπισε το αίμα από το μάτι του και μ
μια αστραπιαία κίνηση τίναξε την κατάνα προς το λα
μό του μάγου. Ο Ροκάκου δεν περίμενε μια τέτοια ε
νέργεια. Δεν είχε φανταστεί πως ο αντίπαλός του θ
πετούσε το όπλο του σε μια τόσο απεγνωσμένη πρ
σπάθεια. Άφησε τη βεντάλια να πέσει, σήκωσε τα χέ
ρια και προσπάθησε να μουρμουρίσει κάτι. Το σπαθ
φάνηκε να πλέει αργά μέσα στον αέρα, λες και διέσχ
ζε ένα αόρατο πηχτό υλικό. Για μια στιγμή, στη θολω
μένη όραση του Γιοριμότο φάνηκε πως σταμάτησε ε

ντελώς, αλλά μετά, με νέα φόρα, τινάχτηκε μπροστά. Διαπέρασε και τις δυο παλάμες του μάγου που ενστικτωδώς είχε βάλει μπροστά του, το βαζάκι του νεφρίτη και τον λαιμό πάνω στον οποίο ήταν περασμένο. Ο *σουκέντζα* πήγε κάτι να ψελλίσει, αλλά το μόνο που βγήκε από το στόμα του ήταν ένας πυκνός μαύρος καπνός, ίδιος με αυτόν που ξεχυνόταν από την πληγή του λαιμού, τα μάτια, τα ρουθούνια και τα αυτιά του. Τα θραύσματα του βάζου έπεσαν στη γη με έναν παράξενο ξερό κρότο. Το κορμί του μάγου έπεσε στο πάτωμα και άνοιξε σαν ένα ξερό τσόφλι μέσα από το οποίο μια μαύρη πεταλούδα φτεροκόπησε για μια στιγμή στον αέρα και μετά έγινε στάχτη. Την ίδια ώρα, οι μαρμάρινες πλάκες που παγίδευαν τους δυο πολεμιστές θρυψάλλιασαν σαν πολυκαιρισμένος ασβέστης. Ο Γιοριμότο βγήκε από την παγίδα και έτρεξε προς το σπαθί ενώ η πόρτα της αίθουσας αντηχούσε από βαριά χτυπήματα. Με καινούριο θάρρος, ο σαμουράι έτρεξε κοντά στον μισοαναίσθητο φίλο του και τον βοήθησε να σηκωθεί. Τα βαριά χτυπήματα στην πόρτα συνεχίζονταν. Ο Γιοριμότο πήγε μέχρι το κοντυνότερο παράθυρο. Ήταν πολύ ψηλά για να πηδήξουν. Ξαναγύρισε πίσω στο κέντρο της αίθουσας, πήρε μια περήφανη στάση πάνω από τα απομεινάρια του μάγου και περίμενε υπομονετικά. Η βαριά αμπάρα ράγισε και τελικά τσάκισε στα δύο, ενώ η διπλή πόρτα άνοιγε διάπλατα. Ένα πλήθος φρουρών και υπηρετών ήταν συγκεντρωμένο εκεί, έτοιμο να μπει μέσα.

«Ο αφέντης σας είναι νεκρός!» φώναξε ο Γιοριμότο, προσπαθώντας να κάνει τη νεανική φωνή του όσο πιο επιβλητική γινόταν. Τον αγαπούσατε τόσο πολύ ώστε να θέλετε να εκδικηθείτε το χαμό του; Ήταν τόσο ευγενικός και ευσπλαχνικός μαζί σας ώστε να τιμάτε για πάντα την ανάμνησή του;»

Οι άνδρες στην πόρτα κοντοστάθηκαν διστακτικοί. Τα βλέμματά τους κατέγραφαν αμφιβολία και αναπο-

φασιστικότητα. Κάποιοι μουρμούρισαν στους διπλανούς τους.

«Θα έχετε, ίσως, ακουστά πως ο άρχοντας Γιαμπούσι είναι ένας άνθρωπος πράος και ευγενικός. Σίγουρα δεν πρόκειται να φανεί σκληρός μαζί σας και θα στείλει κάποιον άξιο άντρα να αντικαταστήσει το δυνάστη σας. Αν πάλι, θέλετε να προκαλέσετε τη δίκαιη οργή του, και μάλιστα χωρίς τον Ροκάκου να σας προστατεύει, μπορείτε να δοκιμάσετε να μας σκοτώσετε».

Τα λόγια φάνηκαν να βαραίνουν στα μυαλά των φρουρών. Σε μια κοινωνία τόσο αυστηρά δομημένη όσο της Ναϊπόν, η επιρροή ενός σαμουράι απέναντι στους κατωτέρους του ήταν μεγάλη ακόμα κι όταν αυτοί οι κατώτεροι ήταν μέχρι πρότινος εχθροί του.

Κρατώντας τον ζαλισμένο Ονόκι από το μπράτσο, ο Γιοριμότο άρχισε να προχωράει με κατεβασμένο το σπαθί προς το μέρος των φρουρών. Μετά από έναν τελευταίο στιγμιαίο δισταγμό, του άνοιξαν δρόμο να περάσει. Κανείς δεν τους εμπόδισε να βγουν από το κάστρο.

Γεμάτος περηφάνια, ο Γιοριμότο άρχισε να περπατάει με γοργά βήματα στο δρόμο που διέσχιζε την κοιλάδα. Ανυπομονούσε να φτάσει πίσω στην επαρχία του, κουβαλώντας μαζί το σπαθί των προγόνων του. Ο άρχοντας Αόκι μπορεί και να τον έκανε *χαταμότο*[27] ή...

«Φίλε Γιοριμότο...» Ο σαμουράι γύρισε και είδε πως ο Ονόκι τον τραβούσε από το μανίκι. Παρά τον πόνο που σίγουρα θα ένιωθε, στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένο ένα πονηρό χαμόγελο.

«Τι είναι, Ονόκι;» ρώτησε ο Γιοριμότο αφηρημένα και κάπως εκνευρισμένα που τον είχε αποσπάσει από το ονειροπόλημά του.

«Μήπως η επιστροφή μας θα ήταν πιο ευχάριστη

αν αναζητούσαμε μερικά αγγούρια και το υπόλοιπο της ανταμοιβής της κιτσούνε;»

Ο Γιοριμότο τον κοίταξε για μια στιγμή έκπληκτος, και μετά γέλασαν κι οι δυο τρανταχτά.

Σημειώσεις

1. Το έμβλημα του κάθε φεουδάρχη. Κάτι σαν τους δικούς μας θυρεούς.

2. Στην κυριολεξία «μεγάλο όνομα». Ένας από τους φεουδάρχες άρχοντες της μεσαιωνικής Ιαπωνίας.

3. Οι ώρες της μέρας είχαν τις ονομασίες των γνωστών ζώων του κινέζικου ωροσκόπιου. Το κάθε ζώο είχε μια Μεγάλη και μια Μικρή ώρα πριν παραδόσει τη θέση του στο επόμενο.

4. Οι ευγενείς και οι πολεμιστές είχαν πάντα ένα οικογενειακό όνομα που προηγούνταν του προσωπικού τους. Ο κοινός λαός συνήθως είχε ένα μόνο όνομα που προερχόταν τις περισσότερες φορές από κάποιο παρατσούκλι.

5. Οι λέξεις *σαν* και *σάμα* προσθέτονταν στο τέλος του ονόματος για να δείξουν σεβασμό. Συνήθως, την πρώτη χρησιμοποιούσαν ταξικά ίσοι μεταξύ τους, ενώ την δεύτερη για να απευθυνθούν σε κάποιον ανώτερο.

6. Η πλησιέστερη ελληνική λέξη θα ήταν «καθήκον» ή «ηθική υποχρέωση».

7. Ετσι ονόμαζαν την νόμιμη βεντέτα. Ο αδικημένος ζητούσε επίσημη άδεια από τον άρχοντα του τόπου για να σκοτώσει χωρίς νόμιμες συνέπειες αυτόν που τον έβλαψε ή τον πρόσβαλλε.

8. Ένα είδος *σεπούκου* ή *χαρακίρι* όπως το ξέρουμε καλύτερα στα ελληνικά, κατά το οποίο κάποιος αυτοκτονούσε επιδεικτικά αφού πρώτα κατηγορούσε δημόσια τον εχθρό του που οι συνθήκες ή το υψηλό του αξίωμα δεν του επέτρεπαν να βλάψει διαφορετικά.

9. Η πλήρης του ονομασία ήταν *σέι-ι-τάι-σογκούν*, δηλαδή «ο μεγάλος στρατάρχης που καθυποτάσσει τους βάρβαρους».

10. Ένας φτωχός σαμουράι, μια κλάση κατώτερος απ τους αληθινούς σαμουράι. Κάτι σαν τους άκληρους ιππότ της μεσαιωνικής Ευρώπης.

11. Χωρικοί που είχαν εκπαιδευτεί σαν στρατιώτες. Ο κ ριος όγκος του στρατού των φεουδαρχών.

12. Το γιαπωνέζικο πολεμικό τσεκούρι.

13. Το γιαπωνέζικο ακόντιο.

14. Στην κυριολεξία: «σκοτώνω και φεύγω». Το δικαίω ενός σαμουράι να σκοτώσει αμέσως κάποιο άτομο κατώ ρης τάξης για απρεπή συμπεριφορά απέναντί του.

15. Το γιαπωνέζικο κρεβάτι. Στην ουσία, ένα λεπτό στρ μα που ακουμπούσε στο πάτωμα.

16. Το σπαθί των νίντζα, λίγο πιο κοντό και πιο ίσιο α την κατάνα.

17. Ένα ξαφνικό ξέσπασμα δύναμης, επιδεξιότητας ή δ μιουργικότητας, που απαιτεί απόλυτη αυτοσυγκέντρωση κ τα αποτελέσματά του είναι καποιες φορές σχεδόν «μαγικ

18. Ένα είδος πάλης που απαιτεί δύναμη και όγκο. Ο πρ γονος του σημερινού σούμο.

19. Ένα είδος μεγάλου σπαθιού που απαιτούσε οπωσδ ποτε και τα δυο χέρια για να κρατηθεί.

20. Οι μαγικές Σχολές στην Ναϊπόν ήταν έξι: Του Αέρ της Φωτιάς, του Νερού, του Ξύλου, του Χώματος και του Μ τάλλου.

21. Μεταλλικά νύχια που προσαρμόζονταν σε χέρια κ σε πόδια και οι νίνζα τα χρησιμοποιούσαν σαν όπλο αλ κυρίως σαν μέσο για σκαρφάλωμα.

22. Οι θεότητες του σιντοϊσμού, της θρησκείας με την ποία συνυπήρχε ο βουδισμός στη μεσαιωνική Ιαπωνία.

23. Ένα δυνατό ποτό καμωμένο από ρύζι.

24. Μια ειδική τεχνική κατά την οποία το σπαθί τραβιέτ από το θηκάρι του και χτυπά τον αντίπαλο με την ίδια κίνησ

25. Στην κυριολεξία «άνθρωποι του κύματος». Σαμουρ που για κάποιο λόγο είχαν χάσει τον επίσημο άρχοντα π υπηρετούσαν.

26. Ειδικές τεχνικές της γιαπωνέζικης ξιφασκίας που π τύχαιναν παράξενα ή και εκπληκτικά αποτελέσματα.

27. Στην κυριολεξία «λαβαροφόρος». Το υψηλότερο αξ μα για έναν σαμουράι.

Η ΛΕΠΙΔΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΑ

του Ραούλ Καπέλα

Ο Ραούλ Καπέλα είναι ένας σχετικά άγνωστος συγγραφέας, ο οποίος ξεκίνησε την καριέρα του από το περιοδικό Άμρα στο οποίο δημοσιεύονταν ιστορίες που διαδραματίζοταν στους κόσμους του Ρόμπερτ Χάουαρντ και κυρίως στην Υβορειανή εποχή του Κόναν του Βάρβαρου. Το παρακάτω διήγημά του, ωστόσο, είναι μια καθαρά προσωπική του δημιουργία και το διάλεξα όχι μόνο γιατί έχει να κάνει με ένα μαγικό σπαθί αλλά και γιατί είναι πρωτότυπο, απροσδόκητο και ρεαλιστικό. Ελπίζω να το απολαύσετε όσο κι εγώ.

Θ.Μ.

Το ζωντανεμένο σκοινί άρχισε να ανεβαίνει, παράλληλα με το τείχος του Κάστρου Σκερνάχ από την πλευρά της θάλασσας. Κανένας από τους δυο άνδρες που κρεμόταν από τους κόμπους του δεν τολμούσε να κοιτάξει τη βάρκα που χοροπηδούσε πάνω στα κύματα, αγκυροβολημένη κάπου πενήντα μέτρα από κάτω τους. Η θάλασσα χτυπούσε τα βράχια, προσπαθώντας να καταπιεί αυτά και το κάστρο που στήριζαν.

Η πάνω άκρη του σκοινιού λύγισε σαν φίδι που αναζητά τη λεία του και χώθηκε σε μια πολεμίστρα. Ο Μπράιοτ κι ο Νταλμάσκ δεν άφησαν το σκοινί μέχρι να βρεθούν πάνω στα τείχη. Από το σημείο που βρίσκονταν, η μάχη στην ανατολική πλευρά του κάστρου ακουγόνταν σαν την σύγκρουση χιλιάδων σιδερόφραχτων σκορπιών. Οι κλαγγές των όπλων ανακατεύονταν με τις κραυγές των ανδρών, θριαμβευτικές ή επιθανάτιες. Η αύρα έφερνε μαζί της τη μυρωδιά του αίματος και το αδύναμο φως του ήλιου που έδυε ήταν γεμάτο με κόκκους σκόνης.

«Μα γιατί εγώ;» ρώτησε ο Νταλμάσκ. Παρατήρησε το μακρύ σκοινί να κουλουριάζεται στα πόδια του να να πέφτει άτονο, καθώς η διάρκεια του ξορκιού έφτανε στο τέλος της. «Δεν είμαι πολεμιστής! Δεν είμαι εγώ για...»

Έβγαλε μια κραυγή φόβου. Ένας φρουρός είχε ξεπεταχτεί πίσω από έναν πυργίσκο και ερχόταν προς

το μέρος τους. Ο Μπράιοτ ήταν στραβός από το α
στερό του μάτι, κι έτσι μόλις που πρόλαβε να γυρί
ενώ ο στρατιώτης άνοιγε το στόμα του για να καλέ
βοήθεια.

Ο Νταλμάσκ κούνησε τα μακριά του δάχτυλα πρ
τη μεριά του άνδρα, μουρμουρίζοντας μια λέξη μέ
από τα δόντια. Ο φρουρός ανοιγόκλεισε το στόμα, α
λά δεν κατάφερε να βγάλει κανέναν ήχο. Ωστόσο, τ
ίδια στιγμή σήκωνε το κοντάρι του και ορμούσε επάν
τους.

Ο Μπράιοτ απέφυγε τη μύτη του κονταριού και κ
τάφερε να την σηκώσει προς τα επάνω. Το σπαθί π
βρισκόταν ήδη στο κοντό του χέρι χώθηκε ακριβ
στη μασχάλη του φρουρού, περνώντας κάτω από τ
πανοπλία του. Μια και το ξόρκι του Νταλμάσκ ήτ
πολύ σύντομο, ο πολεμιστής σωριάστηκε βογγώντ
και παρασύροντας τον Μπράιοτ μαζί του.

«Θα μπορούσαν να διαλέξουν τόσους άλλους μ
γους ή μάγισσες», κλαψούρισε ο Νταλμάσκ, πέφτ
ντας κι αυτός στο πάτωμα του πύργου, κοντά στον σ
ντροφό του. «Σε ρωτάω, λοιπόν, γιατί;»

«Βούλωστο!» φώναξε ο Μπράιοτ. Προσπαθούσε
τραβήξει το όπλο του. «Βοήθησέ με να το βγάλω

Αν και είχε διαπεράσει την καρδιά, η λεπίδα εί
σφηνωθεί ανάμεσα σε ένα πλευρό και το πάνω λου
της αρματωσιάς του αντιπάλου του. Ο μάγος πλησί
σε επιφυλακτικά. Το μακρύ του ράσο που είχε περά
μέσα από τη ζώνη του για να μην τον εμποδίζει στ
ανάβαση ήταν τώρα μπερδεμένο στα πόδια του π
ματος. Έτσι, παραπάτησε και έπεσε ξανά, αποφεύγ
ντας παρά τρίχα να ανοίξει το κεφάλι του πάνω στ
εσωτερικό τοίχο του πυργίσκου. Στα αυτιά τους έφ
σε ήχος από βήματα που ανέβαιναν τη σκάλα.

Εγκαταλείποντας το σπαθί του, ο Μπράιοτ γύρι
άρπαξε το ακόντιο και έτρεξε προς το κεφαλόσκαλ
Έφτασε πάνω στην ώρα για να εκμεταλλευτεί το πλ

ονέκτημα της έκπληξης και να διαπεράσει το λαιμό του δεύτερου πολεμιστή καθώς έβγαζε το κεφάλι του στο φως. Ο Μπράιοτ πήδησε τα μεταξύ τους σκαλοπάτια καθώς ο φρουρός σωριαζόταν νεκρός.

Ευτυχώς το θύμα ήταν αρκετά αδύνατο και έτσι κατάφερε να πιάσει το σώμα και να το χαμηλώσει στα σκαλοπάτια χωρίς πολλή φασαρία. Ο Μπράιοτ στάθηκε για λίγα λεπτά και αφουγκράστηκε την μακρινή οχλοβοή από κάτω.

Βάζοντας το κοντάρι του πτώματος στο πλάι, τράβηξε το σπαθί του δεύτερου άνδρα και πέρασε τα παγωμένα του δάχτυλα γύρω από τη λαβή αφού πρώτα το έβρεξε στο αίμα του. Με την πρώτη ματιά, θα μπορούσε κανείς να πιστέψει πως οι δυο άνδρες είχαν σκοτωθεί σε μια προσωπική φιλονικία. Αυτό ίσως να κάλυπτε τα ίχνη των δυο εισβολέων σε περίπτωση που κάποιος ανακάλυπτε τα πτώματα.

Όταν γύρισε πίσω στον Νταλμάσκ, ανακάλυψε πως ο τελευταίος είχε κόψει το λουρί της πανοπλίας του πρώτου φρουρού με το μικρό του μαχαίρι και είχε απελευθερώσει το σφηνωμένο σπαθί.

«Για δώστο εδώ αυτό», είπε ο Μπράιοτ και άρπαξε το μαχαίρι του μάγου. Πριν ο άλλος μπορέσει να διαμαρτυρηθεί, είχε κόψει το κάτω μέρος του ράσου του Νταλμάσκ, αποκαλύπτοντας τα κοκκαλιάρικα πόδια του. «Έτσι θα αποφύγεις άλλα παραπατήματα».

«Ίσως θα σε ενδιέφερε να μάθεις», πρόσθεσε καθώς κατέβαιναν τη στενή σκάλα, «πως ήσουν η μόνη επιλογή για τον Κόμη Γουέμπα. Ο βασιλιάς Ντούμιαν δεν επιδοκιμάζει τη μαγεία και υπάρχουν λίγοι που την εξασκούν ακόμα σε αυτόν τον τόπο. Να είσαι ευχαριστημένος που σου επέστρεψαν τα υπάρχοντά σου και σε έβγαλαν από το κελί».

«Εγώ δεν είχα δουλειά στη φυλακή από μιας αρχής...» ξεκίνησε να πει ο Νταλμάσκ, αλλά μετά σταμάτησε απότομα. Ο κοντός του σύντροφος είχε σκεπά-

σει με μια χοντρή παλάμη το στόμα του. Οι ήχοι απ
κάτω ήταν τώρα δυνατώτεροι.

Οι σκάλες οδηγούσαν σε ένα εσωτερικό μπαλκό
πάνω από ένα ψηλοτάβανο φυλάκιο. Ο Μπράιοτ κατ
βηκε τα τελευταία σκαλιά με τα τέσσερα, πλησιάζ
ντας την κουπαστή γονατιστός και κοιτάζοντας τι γ
νόταν από κάτω.

Ένας ισχυρός πάταγος ανήγγειλε την επίθεση το
καταπέλτη στα νότια τείχη του Σκερνάχ. Αν και το π
ρίμενε, ο Μπράιοτ αναπήδησε ταραγμένος, νιώθ
ντας τις δονήσεις να διαπερνούν το μεγάλο κάστρ
Ένιωσε ένα σπρώξιμο στον αγκώνα του και γυρίζ
ντας είδε πως ο Νταλμάσκ τον είχε ακολουθήσει κ
τώρα είχε το κεφάλι κρυμμένο κάτω από τα χέρια το
λες και φοβόταν πως πύργος και κάστρο θα κατα
ρεύσουν πάνω στο κεφάλι του.

Ο Μπράιοτ χαμογέλασε χαιρέκακα όταν μια φων
από κάτω ανακοίνωσε πως είχε παρουσιαστεί ρήγμ
στο νότιο τείχος. Ο πολεμιστής κι ο μάγος παρακο
λούθησαν τους στρατιώτες του εχθρού να βγαίνου
τρέχοντας από το φυλάκιο, ενώ ακόμα ζώνονταν όπλ
και έδεναν τα κράνη τους.

Μόλις το μέρος άδειασε, ο Μπράιοτ κατέβηκε κάτ
και ξαναγύρισε λίγο μετά φορτωμένος με κράνη, θώ
ρακες και έναν γαλάζιο μανδύα. Ο Νταλμάσκ τέντωσ
τα χέρια προς το μέρος του.

«Σταμάτα! Αρνούμαι να υποστώ άλλους εξευτελ
σμούς! Δεν έχω διάθεση να κάνω τον παλιάτσο!»

«Κατούρα μας!» τον έκοψε ο Μπράιοτ. «Μεταμφι
σμένοι έχουμε κάποιες πιθανότητες να βγούμε από ε
δώ μέσα ζωντανοί. Αν πάλι πρόκειται να πεθάνουμ
σίγουρα θα πας μια ώρα αρχήτερα αν τριγυρνάς ντυ
μένος όπως είσαι τώρα. Εξάλλου, με τέτοιο σουλούπ
που έχεις, και πάλι δύσκολο είναι να σε σκεπάσει στο
λή στρατιώτη. Μόνο αυτή η περικεφαλαία του υπολ
χαγού μπορεί να κρύψει το μεγάλο κεφάλι σου και σ

γουρα αυτός ο μανδύας που τη συνοδεύει είναι πολύ μακρύς για μένα!»

Φόρεσε γρήγορα αυτά που είχε διαλέξει για τον ίδιο και μετά βοήθησε τον απρόθυμο σύμμαχό του. Ύστερα, οδήγησε τον Νταλμάσκ προς μια μεγάλη δρύινη πόρτα. Ο μάγος ξανάρχισε τα παράπονα ενώ ο πολεμιστής τραβούσε τους σύρτες.

«Σου είπα και πριν πως δεν είχα καμιά δουλειά στη φυλακή, όπως δεν έχω κι εδώ», επανέλαβε ο Νταλμάσκ. «Ένας άνθρωπος με τις δικές μου ικανότητες δεν πρέπει να χρησιμοποιείται έτσι εξαιτίας μιας παρεξήγησης...»

«Μα τα κόκκινα φουστάνια της Τία!» ξέσπασε ο Μπράιοτ. Άρπαξε τον ψηλότερο άνδρα από το κολλάρο του μανδύα και τον ταρακούνησε. «Σε πιάσανε επ' αυτοφόρω να λεηλατείς το μαυσωλείο του Κόμη Γουέμπα! Νόμιζες πως ένας απλός στρατιώτης σαν κι εμένα δεν θα το ήξερε, ε; Λοιπόν, το ξέρω! Σύμφωνα με τους νόμους μας θα έπρεπε να έχεις εκτελεστεί αντί να κερδίζεις την ελευθερία σου ταλαιπωρώντας τα αυτιά μου στη μέση μιας επικίνδυνης αποστολής! Τώρα, γείρε επάνω μου σαν να είσαι πληγωμένος και μη μιλάς! Θα φροντίσω εγώ για τα υπόλοιπα».

Με τα τελευταία λόγια μισοέσπρωξε τον μάγο μέσα από την πόρτα. Βγήκαν σε μια στενή γέφυρα που περνούσε πάνω από μια ταράτσα και ένα κομμάτι κήπου και κατέληγε σε μια ψηλή πύλη. Το Σκερνάχ ήταν ένα μεγάλο κάστρο και εξαιτίας του γκρεμού δίπλα στη θάλασσα πάνω στον οποίο ήταν χτισμένο, πιστευόταν πως ήταν απόρθητο τουλάχιστον από τις δυο μεριές. Υπήρχαν ακόμα τρεις δρόμοι που ένωναν τις εξωτερικές επάλξεις με το εσωτερικό οικοδόμημα, αλλά το κάστρο παρ' όλα αυτά φαινόταν απομονωμένο από το δράμα που έβαφε στο αίμα τις πολεμίστρες του.

Μια ομάδα στρατιωτών είχε διαταχθεί να φρουρεί

την πύλη που πλησίαζαν. Οι στρατιώτες πασπάτευα τα όπλα τους και κοιτούσαν πέρα από τις χαμηλότε ρες οροφές και τις αυλές τα τείχη στα σημεία που δε χονταν την επίθεση. Κάπου κάπου, ένας απ' αυτού αντάλλασσε φωνές με τους άνδρες που περνούσα τρέχοντας από κάτω, ενώ κάποιος άλλος έσκυβε γι να αποφύγει ένα αδέσποτο βέλος που περνούσε δ πλα του με ελαττωμένη πια ταχύτητα. Μετά τη σχετ κή ησυχία μέσα στον βορειοδυτικό πύργο, η οχλοβο απέξω τους άγγιζε σαν κάτι απτό.

Στα μισά της διαδρομής, ο Νταλμάσκ ξαφνικά κα τέρρευσε σαν παραγεμισμένη κούκλα, παρασύρο ντας τον σύντροφο και βασανιστή του στα γόνατα. Ο Μπράιοτ μόρφασε· ο μάγος δεν ήταν ούτε πληγωμέ νος, ούτε τρομοκρατημένος.

«Αρκετά με ζόρισες!» είπε ο Νταλμάσκ μέσα απ' τα δόντια, σφίγγοντας το θώρακα του Μπράιοτ. «Αυτά που θα πω ή θα κάνω στη συνέχεια μπορεί να κατα στρέψει ολόκληρη την επιχείρηση και να...»

«Τι είπες; Θα σε σκοτώσω αυτή τη...»

«Δεν θα το κάνεις, γιατί τότε θα πεθάνεις χωρίς να έχεις καταφέρει τίποτα. Υποσχέσου μου, λοιπόν, πως μόλις ξεφύγουμε από τους στρατιώτες θα μου πεις για την αληθινή αποστολή μας. Βαρέθηκα να χρησιμο ποιώ τις δυνάμεις μου χωρίς να ξέρω για ποιο σκοπό το κάνω! Πρέπει να γνωρίζω πόση δύναμη να κρατή σω για εφεδρεία. Υποσχέσου!»

«Γαμώ το κέρατό μου! Στο υπόσχομαι!» Ο Μπράιοτ σηκώθηκε, βοηθώντας και τον άλλο να σταθεί στα πό δια του. Το μοναδικό του μάτι κοιτούσε το μάγο τόσο με θυμό όσο και με αθέλητο θαυμασμό. Η συζήτηση είχε κρατήσει μερικά δευτερόλεπτα. Ο αρχηγός της φρουράς που τους πλησίαζε από την άλλη άκρη της γέφυρας δεν τους είχε ακόμα φτάσει.

«Νέα απ' έξω!» ούρλιαξε ο Μπράιοτ στον λοχία που πλησίαζε. Είχε περάσει το ένα μπράτσο του γύρω από

τον Νταλμάσκ, αλλά με το ελεύθερο χέρι του έκανε έναν χαιρετισμό που είχε μάθει ότι τον χρησιμοποιού-σαν μόνο οι αγγελιοφόροι του εχθρού. Ο άνδρας του τον ανταπέδωσε έκπληκτος, ενώ ο Μπράιοτ συνέχιζε με προσποιητή προσπάθεια: «Ο υπολοχαγός είναι πληγωμένος... αλλά πρέπει... να παραδώσει το μήνυ-μα... αυτοπροσώπως. Ο διοικητής τον περιμένει...»

Ο λοχίας γύρισε και προχώρησε μπροστά τους, α-φού η γέφυρα ήταν πολύ στενή για να του δώσει περι-θώρια να βοηθήσει. Όταν, όμως, άνοιξε την πύλη, ο Νταλμάσκ του αρνήθηκε τους δυο άνδρες που του πρόσφερε για συνοδεία με ένα νεύμα. «Μπορεί να τους χρειαστείς, λοχία», είπε ο Μπράιοτ. «Εμείς θα τα καταφέρουμε».

Μόλις έστριψαν μια γωνία της άδειας αίθουσας στην οποία βρέθηκαν, ο μονόφθαλμος άρχισε να τρέ-χει, τραβώντας τον μάγο πίσω του.

«Μα, μου υποσχέθηκες...» είπε λαχανιασμένα ο Νταλμάσκ.

«Όχι τώρα», ψιθύρισε ο Μπράιοτ συνεχίζοντας να τρέχει. «Σκέψου μονάχα αυτό: Από πού μπαίνει ένας αγγελιοφόρος στο κάστρο; Για ποιο λόγο, ιδιαίτερα αφού είναι πληγωμένος, πρέπει να ανεβεί στα τείχη από τη μεριά της θάλασσας για να δώσει το μήνυμά του; Όταν αρχίσουν να τα σκέφτονται όλα αυτά, κάτι θα υποπτευθούν, και τότε...»

Έκοψε ταχύτητα. Βρέθηκαν σε μια διασταύρωση διαδρόμων με κίτρινες κουρτίνες στους τείχους και μαύρα χαλιά στο πάτωμα. Πέντε μέτρα στα δεξιά τους, ένας συνταγματάρχης του εχθρού έσκυβε πάνω από ένα τραπέζι κοντά σε μια φαρδιά πόρτα, περιστοι-χισμένος από δυο φρουρούς.

Ο αξιωματικός σήκωσε το βλέμμα καθώς διέσχιζαν την αίθουσα και περνούσαν σε μια τριγωνική οπλαπο-θήκη. Μια αψιδωτή είσοδος απέναντί τους οδηγούσε σε μια γαλαρία που προφανώς ακολουθούσε την περί-

μετρο του εσωτερικού τείχους, αλλά ο Μπράιοτ έστρ
ψε στα δεξιά. Χτύπησε με τον αγκώνα του τον Ντα
μάσκ, δείχνοντάς του ένα ράφι με βαλίστρες και κάνο
ντας χειρονομίες πιασίματος, και ύστερα γονάτισ
μπροστά σε έναν ξύλινο τοίχο με ασπίδες.

Από τον διάδρομο, μια φωνή έφτασε στ' αυτι
τους: «Υπολοχαγέ;»

Ο Μπράιοτ βλαστήμησε μέσα από τα δόντια, ψ
χουλεύοντας τη βάση του τοίχου. Ξαφνικά, ολόκλη
ρος ο τείχος έγειρε προς τα μέσα στην κορυφή το
Το κάτω μέρος του σηκώθηκε προς τα πάνω, χτυπώ
ντας τον μάγο που πλησίαζε στο δεξιό καλάμι.
Νταλμάσκ έπνιξε ένα ουρλιαχτό πόνου και παρά λίγ
θα έρριχνε τη βαλλίστρα και τα βέλη που κρατούσ
Από πίσω τους ακούστηκαν βήματα.

Ο Μπράιοτ ξεφύσηξε και κατρακύλισε κάτω απ
τον σηκωμένο τοίχο καθώς ανέβαινε ψηλότερα.
Νταλμάσκ τον ακολούθησε. Την επόμενη στιγμή, κι
δυο άνδρες βρίσκονταν πίσω από την κρυμμένη είσο
δο. Το ξύλινο τμήμα επανήλθε στη θέση του. Το δεύτ
ρο κάλεσμα του συνταγματάρχη κόπηκε στη μέση

«Ήμασταν πολύ τυχεροί που μετέτρεψαν αυτό
τον προθάλαμο σε βοηθητική αποθήκη εφοδιασμού
είπε χαμηλόφωνα ο Μπράιοτ. «Δώσε μου αυτά πο
κρατάς και πιάσε την άκρη του θηκαριού μου. Πρέπ
να κάνουμε δυο στροφές και δεν θέλω να σε χάσω μ
σα στο σκοτάδι».

«Μπορούμε να μιλήσουμε; Δεν θα μας ακούσουν

«Αν μιλάμε δυνατά, ίσως ακουστούν αντίλαλο
Διαφορετικά, δεν κινδυνεύουμε. Μας περιβάλει πέ
τρα με πάχος μισό μέτρο στο λεπτότερο σημείο της
Ο Μπράιοτ χασκογέλασε. «Φαίνεται πως έχεις κότσ
όταν η υπομονή σου φτάνει στα όριά της. Ομολογώ
πως με ξάφνιασες πάνω στη γέφυρα».

«Ήταν φανερό ότι δεν μπορούσα πια να σε πάω μ

το καλό. Είναι σειρά σου να μου εξηγήσεις πώς γνωρίζεις το Σερνάχ τόσο καλά. Αυτό δείχνει πολύ ψηλό αξίωμα. Τι ήσουν πριν γίνεις απλός λογχοφόρος;»

«Λοχαγός μιας επίλεκτης φρουράς του κάστρου», απάντησε ο Μπράιοτ με ειλικρίνεια. «Δυστυχώς για μένα, σκέφτηκα να χρησιμοποιήσω αυτά τα περάσματα για τους δικούς μου σκοπούς, και έτσι κατέληξα να χάσω τη θέση μου. Εδώ αρχίζει μια σκάλα. Είναι κάπως απότομη, αλλά δεν υπάρχει φόβος... Ωωχ! Μου πάτησες τη φτέρνα. Θυμίσου πως τα πόδια σου είναι πιο μακριά από τα δικά μου!»

Ανέβηκαν αμίλητοι, αλλά μετά από λίγα λεπτά ο μάγος είπε: «Τιμώρησαν και τη γυναίκα που ήταν μπλεγμένη στην υπόθεση;»

«Όχι, γιατί αυτή ήταν ευγενής και-μα πώς το ξέρεις;» Ο Μπράιοτ μισοσταμάτησε και μετά ρουθούνισε. «Θα πίστευε κανείς πως χρησιμοποίησες τις μαγικές σου δυνάμεις ενώ στην πραγματικότητα απλά έκανες μια πονηρή υπόθεση. Λοιπόν, ναι, υπήρχε και κάποια κυρία στην υπόθεση. Πάνω στην αναστάτωση έχασα το ένα μάτι μου, σκότωσα κάποιον... ενώ για αυτήν ήμουν από την αρχή μια απλή διασκέδαση...»

Συνέχισαν να ανεβαίνουν μέσα στο σκοτάδι. Ύστερα, λες και δεν είχε σταματήσει να μιλάει, ο Μπράιοτ συνέχισε: «Ευτυχώς ο Κόμης Γουέμπα είναι σοφός άνθρωπος και γνωρίζει τα... τερτίπια του έρωτα. Σκότωσα για να υπερασπιστώ τη ζωή μου, αλλά δεδομένης της ταυτότητας του αντιπάλου μου ο κόμης θα είχε κάθε δικαίωμα να με εκτελέσει. Αντί γι' αυτό, με υποβίβασε. Εκείνη έφυγε από την περιοχή, πιθανότατα για νέες κατακτήσεις. Την ξεχάσαμε όλοι...»

Ο Νταλμάσκ χαμογέλασε μέσα στο σκοτάδι αλλά δεν είπε τίποτα. Έφτασαν σε ένα κεφαλόσκαλο και ο πολεμιστής του έκανε νόημα να σταματήσει. Ο μάγος κάθισε στο παγωμένο σκαλί με έναν αναστεναγμό ανακούφισης. «Και τώρα σου δίνεται μια ευκαιρία να α-

νακτήσεις τα όσα έχασες», ψιθύρισε.
«Και κάτι παραπάνω, αν δεν υπολογίσει κανείς
μάτι. Σκέψου πως ο Κατακτητής μπήκε στη Τζούλ
και κατέλαβε αυτό το κάστρο μόλις πριν από τρε
βδομάδες. Αύριο, χάρη στον Κόμη Γουέμπα, ο Βα
λιάς Ντούμιαν μπορεί να το πάρει πίσω. Αν η αποστ
λή μας πετύχει, μπορεί να γίνει ακόμα και δικό μ
σε μια βδομάδα από τώρα...».
Σε αυτό το σημείο ο Νταλμάσκ ξέχασε πόσο δύσκ
λο ήταν να αναγκάσει τον αλλον να τηρήσει την υ
σχεσή του και τον διέκοψε. «Ανοησίες! Αντιστέκεσ
στη δύναμη του Τόρμαχαν, ηλίθιοι! Δεν υπήρξε άλλ
βάρβαρος ηγέτης σαν κι αυτόν σε όλη την ιστορία τ
Όκμπα! Μήπως ο βασιλίσκος σου νομίζει πως μπορ
να συγκρατήσει μια ορδή που κατέλαβε μια ολόκλη
ήπειρο ; Όταν ο Κατακτητής μάθει πως η Τζούλνα τ
αντιστέκεται, θα τσακίσει αυτήν κι όλες τις γειτονικ
της χώρες όπως ένα παιδί πατάει ένα μυρμήγκι!»
«*Όταν;*» Η λέξη ξέφυγε από τον Μπράιοτ που τ
άλλη στιγμή έκλεισε το στόμα του με την ίδια την π
λάμη του. Αν ο Νταλμάσκ μπορούσε να δει μέσα στ
σκοτάδι το συσπασμένο πρόσωπο του συντρόφ
του, ίσως να έπαιρνε την απάντηση που γύρευε.
Μπράιοτ σηκώθηκε βγάζοντας κάτι που έμοιαζε μ
μουγκρητό οργής και γέλιο ταυτόχρονα. «Ακολού
με», του σφύριξε μέσα από τα δόντια.
«Μου υποσχέθηκες...». Ο Νταλμάσκ είχε αργήσ
πολύ. Ο οδηγός του ξανάρχισε την ανάβαση, βαρε
νασαίνοντας. Ο μάγος τον ακολούθησε, πηδώντ
δυο-δυο τα σκαλιά. Όταν τελικά έφτασαν το σκο
τους, η καρδιά του χτυπούσε και τα πόδια του έτρ
μαν. Επειδή ο Μπράιοτ δεν τον είχε ειδοποιήσει ό
σταμάτησε, ο Νταλμάσκ έπεσε επάνω του και για μ
στιγμή κινδύνεψαν να κατρακυλήσουν την απότο
σκάλα.
Ο Μπράιοτ με το ένα χέρι κατάφερε να γραπωθ

από μια γωνία του τοίχου ενώ με το άλλο άρπαξε το μπράτσο του μάγου. Ξαναβρήκαν την ισορροπία τους.

Ο πολεμιστής δεν έδωσε περισσότερη σημασία στο θέμα. Χαλαρώνοντας το σφίξιμό του, έδωσε στον Νταλμάσκ τη βαλίστρα και τεντώθηκε να βρει κάτι πάνω από το κεφάλι του.

Η σκάλα ξαφνικά φωτίστηκε από ενα κοκκινωπό φως. Κι οι δυο άνδρες τυφλώθηκαν για μια στιγμή ενώ ταυτόχρονα ξαφνιάστηκαν από την φασαρία που ερχόταν απέξω. Σφίγγοντας το όπλο του, ο Μπράιοτ σκαρφάλωσε στο άνοιγμα με ένα αδιάφορο: «Περίμενε εδώ».

Παρά την οχλοβοή, ο Νταλμάσκ υπάκουσε μόνο για λίγα λεπτά. Ύστερα, τον ακουλούθησε, για να βρεθεί σε ένα καμπυλωτό παραπέτο με πολεμίστρες που προφανώς διέτρεχε όλον τον κεντρικό πύργο του κάστρου. Από την έξω μεριά έμοιαζε με μια απλή διακοσμητική κορνίζα, αλλά από μέσα είχε αρκετό πλάτος για να κρύψει σκυμμένους τοξότες.

Κοιτάζοντας μέσα από τα μικρά ανοίγματα, ο μάγος είδε το τρομαχτικό θέαμα της μάχης από κάτω του. Ο ήλιος που έδυε έρριχνε τη σκιά του πύργου πάνω στους άντρες που συγκρούονταν, αλλά κινούμενες ανταύγειες πάνω σε κράνη, λεπίδες και πανοπλίες φώτιζαν μια σκηνή καταστροφής και θανάτου. Μια καταχνιά θάμπωνε τα μάτια του. Η κλαγγή των όπλων ήταν εκκωφαντική.

Σύρθηκε κατά μήκος του παραπέτου μέχρι που βρήκε τον Μπράιοτ σκυμμένο πάνω από ένα κάθετο άνοιγμα. Προφανώς ήταν τοποθετημένο εκεί για να μπορούν οι αμυνόμενοι να χύνουν ζεματιστό νερό ή λάδι στους επιτιθέμενους που τυχόν θα περνούσαν από κάτω. Ο Μπράιοτ έρριχνε με τη βαλλίστρα στους άνδρες από κάτω του. Για μια στιγμή γύρισε και κάρφωσε με ένα φαρμακερό βλέμμα στο μάγο που επέστρεψε έρποντας στην μυστική εξοδο.

Κατεβαίνοντας απρόθυμα μέσα από το άνοιγμα
Νταλμάσκ ζάρωσε σε μια γωνία βουλώνοντας τα α
τιά του με τα χέρια του. Το τελευταίο πράγμα που ει
μέσα στο φως του ηλιοβασιλέμματος ήταν το μονα
κό μάτι του Μπράιοτ να γυαλίζει θριαμβευτικά, καθ
επέστρεφε με τη βαλίστρα στο χέρι. Η καταπακτή ξ
νάκλεισε, βυθίζοντάς τους στο σκοτάδι και τη σχετι
ησυχία.

«Ούτε που κατάλαβαν από πού τους έρχονταν τ
βέλη», είπε ο Μπράιοτ χασκογελώντας. «Τα πτώμα
κράτησαν την πύλη μισάνοιχτη και οι δικοί μας μπ
καν μέσα. Απόψε θα καταλάβουμε το κάστρο, όροφ
προς όροφο».

«Ολοκληρώθηκε, λοιπόν, η αποστολή μας;» Ο τ
νος της φωνής του Νταλμάσκ ήταν επιφυλακτικό
«Μέχρι, βέβαια, να φτάσει η είδηση στον Τόρμαχαν.

«Δεν το κατάλαβες ακόμα;» τον διέκοψε ο Μπρ
οτ. «Ο Τόρμαχαν το ξέρει. Νομίζεις πως μπήκαμε μέ
στο κάστρο απλά για να ανεβούμε μέχρι εδώ; Η κύρ
αποστολή μας είναι να βρούμε και να πάρουμε τ
Σπαθί».

«Το Σπαθί; Εννοείς το Σπαθί της Φωτιάς;»

«Ασφαλώς! Είναι παγιδευμένος εδώ μέσα, μαζί μ
μια χούφτα άνδρες και περιμένει να έρθουν οι ενισχ
σεις του. Κάποια στιγμή, όμως, θα πρέπει να ξεκουρ
στεί, και τότε θα έρθει η ώρα να δράσουμε».

«Δηλαδή, ο Τόρμαχαν είναι εδώ;» Ήταν μια υποψ
που το μυαλό του Νταλμάσκ αρνιόταν μέχρι τώρα ν
σκεφτεί. «Εδώ, στο Κάστρο Σκερνάχ;»

Η φωνή του μάγου έσβησε. Αδυνατώντας να δ
τον σύντροφό του, ο Μπράιοτ δεν μπορούσε να κατ
λάβει τι του συνέβαινε. «Μα ασφαλώς και είναι εδώ
ομολόγησε. «Δεν αποχωρίζεται ποτέ το Σπαθί της Φ
τιάς. Όταν σου είπα πως ο Κατακτητής κατέλαβε τ
Σκερνάχ, δεν εννοούσα μόνο τις δυνάμεις του!»

«Ο Τόρμαχαν βρίσκεται πάντα στο μέσο μιας

στρατείας ή μάχης· η ζωή του είναι ο πόλεμος. Δεν αρκέστηκε στην κατάληψη της Νότιας ηπείρου. Πέρασε τον ισθμό με την εμπροσθοφυλακή του και κινήθηκε βορειοανατολικά».

«Δεν καταλαβαίνεις; Με αυτόν τον τρόπο έκανε το πρώτο του στρατηγικό λάθος. Τον αποκόψαμε από την καταραμένη ορδή του! Γι' αυτό ο Κόμης Γουέμπα ποντάρησε σε μας. Περιορισμένος καθώς ήταν από την απόφαση του βασιλιά ενάντια στη μαγεία, δεν είχε χρόνο να καλέσει κάποιον μάγο από αλλού. Ο Τόρμαχαν βρισκόταν στο Κάστρο Σκερνάχ, ο στρατός μας ήταν έτοιμος, εγώ γνώριζα τα μυστικά του κάστρου και εσύ ήσουν στη φυλακή. Ήταν μια απεγνωσμένη προσπάθεια, αλλά πρέπει... Νταλμάσκ, τι στην...»

Τα λόγια του πολεμιστή ήταν ένας μακρινός αντίλαλος. Μέσα στο σκοτάδι, ο μάγος ήταν καθισμένος με σφιγμένα μάτια και έχοντας αγκαλιάσει τα γόνατά του, ριγούσε σύγκορμος. Θυμόταν...

Θυμόταν τα καμίνια του Λονόχ, της ιδιαίτερης πατρίδας του, όπου το λιγοστό μέταλλο μετατρεπόταν σε όπλα για εξαγωγή σε τόπους πέρα από τα βουνά. Τις βίαιες συνάξεις των φυλών που αυτός και άλλοι είχαν προτιμήσει να αφήσουν πίσω τους. Κι ύστερα, συλλογίστηκε την πλημμύρα των πολεμιστών που είχε ξεχυθεί από τα κατσάβραχα για να πνίξει τις πόλεις των πεδιάδων.

Είχαν γίνει μια ορδή που δεν ξεχώριζε ανάμεσα σε αθώους και ένοχους, που προσπαθούσε να εκδικηθεί χύνοντας ποτάμια αίματος. Ένας ανηλέητος και μυστηριώδης αρχηγός είχε ανυψωθεί ανάμεσά τους για να αναλάβει τα ηνία της εξουσίας. Και ο Νταλμάσκ, ένα από τα εκατομμύρια θύματα της παράλογης καταστροφής, είχε χάσει τη δεύτερη μαθητεία του.

Είχε λιμοκτονήσει μέσα σε ένα χαντάκι για μέρες ολόκληρες, και ύστερα ακολούθησε την φάλαγγα των

βαρβάρων για να γλιτώσει τη ζωή του. Διασκέδαζε κ
εξυπηρετούσε τους πολεμιστές, αποφεύγοντας να
ποκαλύψει όλες του τις δυνάμεις, μην τυχόν και το
υποχρεώσουν να κάνει κάτι πολύ πιο επικίνδυνο.

Η ορδή βγήκε από το Λονόχ για να καταλάβει τ
Ριάμ. Ύστερα, μπήκαν στη Μαδίρια, όπου είδε το
πληθυσμό μιας ολόκληρης πόλης να μετατρέπεται σ
πυραμίδες από σάρκες και κόκκαλα έξω από τις φλ
γόμενες πύλες. Είχαν περάσει χρόνια από τότε, αλ
το θέαμα είχε αποτυπωθεί ανεξίτηλα στη μνήμη το
Στο ενδιάμεσο διάστημα είχε γίνει ιπποκόμος εν
λοχαγού, ο οποίος είχε ωφεληθεί πολλά από τις συ
βουλές του. Δυο φορές είχε δει τον ίδιο τον Τόρμαχα
τον Κατακτητή. Κι αυτό το θέαμα, επίσης, δεν θα
ξεχνούσε ποτέ.

Όταν η ορδή στράφηκε δυτικά, για την θρυλική π
εισβολή της στο Κίτρινο Οροπέδιο, ο Νταλμάσκ το
σκασε και κρύφτηκε. Κατάφερε να μείνει πίσω και μ
τά ταξίδεψε ανατολικά. Σαν βοηθός μάγου, επιβιβ
σθηκε σε ένα πλοίο με προορισμό τα μακρινά νησ
του Μοφάκ και από εκεί στο Κορπάντ. Έφυγε μακρ
από μια χώρα που σύντομα θα ανήκε στον Τόρμαχα
Μακριά από το φόβο και το χάος...

Η περικεφαλαία του μάγου κλάγγισε πάνω στη
πέτρα. Ένα χέρι του κουνούσε ευγενικά τον ώμο. «
συμβαίνει, Νταλμάσκ;» του έλεγε η φωνή. «Μη μ
πεις πως σε πήρε ο ύπνος;»

«Όχι, μια χαρά είμαι. Σε ακολουθώ».

«Μα τι έπαθες;»

«Δεν έχει σημασία. Μπες μπροστά και οδήγα. Κά
νει κρύο εδώ». Το χέρι της μοίρας τον είχε αγγίξει κ
ένιωθε παγωμένος.

Ούτε στρατοί, ούτε ζούγκλες, ούτε ξηρασίες ή κ
ταιγίδες δεν είχαν σταματήσει τον Τόρμαχαν. Μάγο
βασιλιάδες πέρα από το Κίτρινο Οροπέδιο επεσ
μπροστά του. Και τώρα... τώρα ένας παράτολμος κ

μης είχε διαλέξει έναν απλό μάγο που μετά βίας μπορούσε να ανεβεί μια σκάλα χωρίς να παραπατήσει, για να αντιμετωπίσει μια τέτοια δύναμη.

«Επειδή δεν ήξερε με ποιου το μέρος ήσουν πράγματι, ο Γουέμπα με διέταξε να μην σου αποκαλύψω πολλά μέχρι που να είμαι σίγουρος πως θα διαθέσεις όλες σου τις δυνάμεις για το σκοπό μας».

«Αυτό το κατάλαβα ήδη, μονόφθαλμε φίλε μου», είπε κουρασμένα ο Νταλμάσκ. «Αν, όμως, νομίζεις, πως μπορώ να τον κάνω στάχτη με έναν κεραυνό που θα βγει από τα χέρια μου, κάνεις μεγάλο λάθος. Δεν διαθέτω τέτοιες δυνάμεις».

«Δεν κατάλαβες. Χρειαζόμαστε τον Τόρμαχαν σαν όμηρο ενάντια στις λεγεώνες του. Αν, δηλαδή, δεν εξαφανιστεί όπως τότε στη Δυτική Ίρια. Εδώ έχουμε έρθει για να του κλέψουμε το σπαθί. Χωρίς αυτό δεν είναι τίποτα. Έχουμε ακούσει πως κοιμάται μονάχα τρεις ώρες κάθε βράδυ. Και τόσο λίγος χρόνος, όμως, μας αρκεί... Φτάσαμε πάλι σε κεφαλόσκαλο. Περίμενε για λίγο εδώ».

Με ένα ρεύμα μουχλιασμένου αέρα και ένα ανεπαίσθητο τρίξιμο, άνοιξε μια άλλη καταπακτή από πάνω τους. Ένα αμυδρό φως δημιούργησε ένα ορθογώνιο μέσα στο σκοτάδι. Για μια στιγμή, ο πολεμιστής παρατήρησε τον εκνευρισμένο μάγο που μασουλούσε μηχανικά και αφηρημένα ένα κομμάτι παστό κρέας από το δισάκι του.

Ο Μπράιοτ κατάλαβε πως ο απρόθυμος συνεργάτης του είχε αλλάξει μέσα στα λίγα τελευταία λεπτά. Προτιμούσε τον αδέξιο αλλά ικανό άνδρα από αυτόν τον ξαφνικά γερασμένο άνθρωπο που φαινόταν να έχει αποδεχθεί στωϊκά την ιδέα του θανάτου του.

Ο Μπράιοτ πήγε στις μύτες των ποδιών του μέχρι μια μυστική εσοχή, λίγο πιο πέρα από το κεφαλόσκαλο και έστριψε. Στα δεξιά του, υπήρχε ένας τοίχος γε-

μάτος με μικροσκοπικές τρύπες κατασκόπευση
Πλησίασε το μάτι του σε μια από αυτές και βλαστή
σε χαμηλόφωνα. Στο δωμάτιο πίσω από τον τοίχο
πήρχαν αναποδογυρισμένα τραπέζια και μπαούλα.
κουρτίνες κρέμονταν σκονισμένες και το κρεβάτι
ταν ξέστρωτο. Από τη σκόνη και τη μυρωδιά της κλ
σούρας ήταν φανερό πως το δωμάτιο αυτό ήταν αχρ
σιμοποίητο και βρισκόταν σε αυτή την κατάσταση απ
τη στιγμή που αλώθηκε το κάστρο.

Λέγανε πως ο εχθρός τους περνούσε τα βράδυ
του διαβάζοντας ιστορία ή σκαλίζοντας τα μυαλά τω
στρατηγών του, όταν δεν τον απασχολούσαν τα σχ
δια της επόμενης μάχης ή εκστρατείας. Όμως, αν κ
ποιος πίστευε τις φήμες, πού μπορούσε να περνά
αυτές τις τρεις ώρες που αναπαυόταν; Δεν είχε κ
ποιο ιδιαίτερο μέρος που να περνάει τις προσωπικέ
στιγμές του;

Ο Μπράιοτ έκανε μια στροφή 180 μοιρών. Το στόμ
του κρέμασε από την έκπληξη. Οι τρίχες του σβέρκο
και των χεριών του σηκώθηκαν και έκανε ένα βήμ
προς τα πίσω. Ένα μακρύ, χλωμό κεφάλι, σκεπασμέν
με ένα φωτοστέφανο γκρίζων μαλλιών, ερχόταν προ
το μέρος του αιωρούμενο στον αέρα.

«Το κύριο υπνοδωμάτιο;» ρώτησε το κεφάλι, στρ
βοντας για να κοιτάξει μέσα από ένα άνοιγμα. «Κ
περίμενες πως ο Τόρμαχαν θα το χρησιμοποιούσ
Δεν έχεις ακούσει πως κοιμάται στο αρχηγείο του
Ο Μπράιοτ κατάφερε να ξεκολλήσει τη γλώσσ
του από τον ουρανίσκο. «Να σε πάρει και να σε σηκ
σει!» ξέσπασε. «Κόντεψες να μου κόψεις τη χολή! Κ
ευτυχώς που το δωμάτιο είναι άδειο... διαφορετικά θ
μας είχαν ακούσει. Θες να μου πεις, δηλαδή, πως δε
ξεκουράζεται ποτέ; Δεν έχει παραβρεθεί σε όργια β
σιλιάδων συμμάχων του; Κάποια στιγμή θα πρέπει ν
κοιμάται για να συνέλθει...»

«Λένε πως για αυτόν, αρκούν οι ίδιες τρεις ώρες

Αλλά σ' αυτό το χρονικό διάστημα, κανείς δε μπορεί να τον ενοχλήσει». Το κεφάλι του Νταλμάσκ αναπήδησε για να κοιτάξει από μια άλλη γωνία. Είχε βγάλει κι αυτός το κράνος του, αλλά ο μανδύας ήταν ακόμα τυλιγμένος γύρω του και αυτό είχε κάνει το κεφάλι του να φανεί την πρώτη στιγμή σαν κομμένο. «Δεν είναι ένας κοινός...».

Η πόρτα του απέναντι τοίχου του δωματίου άνοιξε διάπλατα με έναν πάταγο που έπνιξε τον ψίθυρο του μάγου. Τώρα ήταν η δική του σειρά να πισωπατήσει με τα μάτια γουρλωμένα από το φόβο.

Η μορφή που στάθηκε στην πόρτα του δωματίου έμοιαζε με πανύψηλο γυαλιστερό πύργο. Γέμιζε την είσοδο στο φάρδος και στο ύψος και χρειάστηκε να σκύψει για να περάσει την βαρβαρική του περικεφαλαία μέσα. Στη στιγμή, το δωμάτιο φάνηκε να μικραίνει, λες και δεν ήταν φτιαγμένο για να περικλείει μια τέτοια πελώρια απειλητική παρουσία, της οποίας η ταυτότητα ήταν ολοφάνερη.

Τρεις δρασκελιές έφεραν τον μεγαλόσωμο άνδρα στη μέση του δωματίου, χωρίς να νοιάζεται για τα εμπόδια στο δρόμο του που είτε τα ποδοπατούσε είτε τα κλότσαγε στο πλάι. Η ανάσα του ακουγόταν βαριά σαν αυτή ενός μεγάλου σαρκοφάγου ζώου. Το πλατύ σπαθί στο αριστερό του χέρι ακτινοβολούσε στα σημεία που δεν ήταν σκεπασμένο με αίμα.

Ο Μπράιοτ κοίταξε με ζήλεια από την κρυψώνα του την ματωβαμμένη αρματωσιά. Σε ένα κόσμο που οι πολεμιστές αρκούνταν συνήθως στα λεπτά ξίφη και φορούσαν θώρακες από βρασμένο τομάρι, ξύλο ή κόκκαλο, η πανοπλία αυτού του γίγαντα θα μπορούσε να αποτελεί τα λύτρα ενός ολόκληρου βασιλιά. Η Όκμπα ήταν πολύ φτωχή σε μέταλλο, αλλά ο Τόρμαχαν είχε τη δυνατότητα να φοράει αλυσσιδωτό θώρακα. Ήταν άραγε το σπαθί που κρατούσε τόσο μαγικό όσο έλεγαν, ή ο Τόρμαχαν ήταν ανίκητος εξαιτίας του μεγέ-

θους και της αρματωσιάς του;
Και πως θα μπορούσε ένας τόσο μεγαλόσωμος ά
δρας να ξεφεύγει τόσο εύκολα; Στο Δάσος του Λαβ
ρινθου, στη Δυτική Ίρια, ο Κατακτητής είχε παρασ
θεί μακριά από το κύριο σώμα του στρατού του κα
προσωπική του φρουρά είχε εξοντωθεί. Περικυκλ
μένος από παντού, ο Τόρμαχαν πολέμησε ολομόν
χος πάνω σε έναν λοφίσκο μέχρι τα μεσάνυχτα. Απ
τις δυο μεριές τον κάλυπταν βράχια κι από την τρί
τα στιβαγμένα κουφάρια φίλων και εχθρών. Μετά α
μια ανάπαυλα της μάχης, κι ενώ οι τοξότες του ε
χθρού ανέβαιναν για να τον φτάσουν, ανακάλυψα
πως είχε εξαφανιστεί.

Είχε χαθεί, παρ' όλο που κανένας μάγος, ζωντανό
ή νεκρός, δεν βρισκόταν εκείνη τη στιγμή δίπλα το
Κανένα ίχνος του γιγάντιου κορμιού δεν βρέθηκε
νάμεσα στα πτώματα. Ώρες αργότερα, εμφανίστηκ
ανασύνταξε μια σκορπισμένη ομάδα και κράτησε τ
θέση του μέχρι που οι δυνάμεις του ήρθαν να τον σ
σουν. Πώς; Κοιτάζοντας τώρα από κοντά τη θρυλικ
μορφή, ο Μπράιοτ μπορούσε να καταλάβει γιατί
βάρβαρος προκαλούσε τέτοιο δέος. Ο Νταλμάσκ πρ
φανώς ήξερε και πίστευε όλους τους θρύλους γύρ
από το όνομά του.

Το ογκώδες κεφάλι γύρισε. Ο Μπράιοτ πισωπάτ
σε πάλι, καθώς τα μάτια πίσω από την κλειστή περικ
φαλαία φάνηκαν να τον καρφώνουν.

Όμως, ο Τόρμαχαν δεν τον είχε δει, ούτε και είχ
υποθέσει το μυστικό των σκαλισμάτων στον τοίχο το
δωματίου. Αφουγκραζόταν το θόρυβο της μάχης στα
πό κάτω πατώματα. Με μια απότομη κίνηση, ο κολοσσό
ξαναβρέθηκε στην πόρτα. Το σπαθί άφηνε ένα κόκκιν
μονοπάτι πίσω του, καθώς έσκυψε για να βγει ξανά έξ

Ο Μπράιοτ έσπρωξε τον μάγο και τον ανάγκασε ν
γυρίσει στο μυστικό πέρασμα. Όταν ξαναβρέθηκ
στο κεφαλόσκαλο, ψιθύρισε λαχανιασμένα: «Τί έχ

πάθει, τέλος πάντων; Τόσο πολύ τον φοβάσαι;»

«Ναι. Δεν διαθέτω καμιά μαγεία που να μπορεί να τον βλάψει ή να μας προστατέψει από αυτόν».

«Μήπως αυτή η απροθυμία σου να χρησιμοποιήσεις τα μαγικά σου προέρχεται μόνο από φόβο; Θυμίσου πως παρ' όλο που λένε πως είναι άτρωτος, αυτό δεν αποδείχθηκε ποτέ». Ο Μπράιοτ προσπαθούσε να δείξει όσο το δυνατόν μεγαλύτερη σιγουριά με τα λόγια του, μια και ο ίδιος δεν ήταν απόλυτα σίγουρος. «Ήρθε εδώ πάνω γιατί θα πρέπει να έχει παγιδευτεί. Βάζω στοίχημα πως οι δικοί μας πολεμούν αυτή τη στιγμή για να καταλάβουν τις σκάλες. Πρέπει να είμαστε έτοιμοι, μήπως μας δοθεί κάποια ευκαιρία... Γαμώτο! Πρέπει να βεβαιωθώ πως ο Κόμης έχει καταλάβει όλους τους ορόφους».

«Πήγαινε, αν πρέπει. Εγώ θα μείνω εδώ να παρακολουθώ».

«Να σε αφήσω εδώ; Μα αν παραπατήσεις ή κάνεις κάποιο θόρυβο...».

«Θα πεθάνω. Τι ποιο απλό από αυτό;»

Ο Μπράιοτ δεν είχε πολλά περιθώρια επιλογής. Οι περισσότεροι αξιωματικοί, κι ο ίδιος ο Γουέμπα, δεν γνώριζαν τον Νταλμάσκ και πιθανότατα να τον σκότωναν αν τον έβλεπαν. Έπρεπε να βασιστεί στον τρόπο του μάγου. Έθεσε ξανά τον μηχανισμό σε λειτουργία και κράτησε την αναπνοή του. Ο μάγος σύρθηκε μακριά του και η σκάλα ξαναβυθίστηκε στο σκοτάδι. Άρχισε να κατεβαίνει τα σκαλιά.

Ο Νταλμάσκ ανακάλυψε μια χαμηλή τρύπα και κάθισε σταυροπόδι στο πέρασμα, με τα γόνατα ακουμπισμένα πάνω στον τοίχο. Από εκείνη τη γωνία μπορούσε να διακρίνει πως ο Τόρμαχαν είχε περιτριγυριστεί από έξι άνδρες, που στέκονταν δίπλα στην είσοδο του δωματίου. Οι δυο ήταν πληγωμένοι και αυτοί πήγαν τρεκλίζοντας να ξαπλώσουν ανάμεσα στα σκουπίδια του πατώματος.

Η ογκώδης πόρτα έμεινε μισάνοιχτη. Από έξω α
κούγονταν ουρλιαχτά και ποδοβολητά. Ο χρόνος πε
νούσε απελπιστικά αργά, ενώ ο Νταλμάσκ έτριβε τ
κοκκαλιάρικα γόνατά του που είχαν πιαστεί από τη
άβολη θέση. Ένιωθε τα μάτια του στεγνά και καυτε
λες και είχε ώρες να τα ανοιγοκλείσει.

Ξαφνικά, η πόρτα άνοιξε απότομα. Τέσσερις οπλ
σμένοι άνδρες μπήκαν μέσα, όλοι άσχημα πληγωμέ
νοι. Μόνο ο ένας στάθηκε σε επιφυλακή, κοιτάζοντα
το κατώφλι. Ήταν ο πρώτος που έπεσε, κομμένος σχε
δόν στα δύο από τον Τόρμαχαν, που μπήκε την επόμε
νη στιγμή στο δωμάτιο.

Χτύπησε τρεις φορές και οι πολεμιστές με τις κιτρ
νοκόκκινες στολές σωριάστηκαν νεκροί, σκοτωμένο
από τον ίδιο τον αρχηγό τους.

Μια σκηνή βίας διαδραματίστηκε μπροστά στα μά
τια του μάγου. Το πάτωμα γέμισε πτώματα. Ένας απ
τους άνδρες που είχε μπει λίγο πριν, είχε ξεψυχίσε
Είδε τον άλλον να σηκώνεται στα γόνατα, κρατώντα
ένα τσεκούρι. Ο Τόρμαχαν τον πλησίασε με ήρεμη ά
νεση. Η έκπληξη στο πρόσωπο του πολεμιστή διαλύ
θηκε μαζί με το ίδιο του το πρόσωπο από μια φοβερ
σπαθιά.

Ύστερα, ο Κατακτητής προχώρησε ατάραχο
προς το κρεβάτι και κάθισε στην άκρη του. Έβγαλ
την περικεφαλαία του και ο Νταλμάσκ μπόρεσε ν
διακρίνει μέρος της ασπροκίτρινης χαίτης του, τα α
παθή πετρωμένα χαρακτηριστικά και τα λαμπερά σα
διαμάντια μάτια.

Ένα θρόισμα ακούστηκε πίσω από τον Νταλμάσκ
κι ο μάγος γύρισε το κεφάλι τόσο απότομα που οι μυες
του λαιμού του κόντεψαν να πάθουν θλάση. Ο Μπράι
οτ ερχόταν προς το μέρος του. Ευτυχώς που δεν είχε
τρομάξει υπερβολικά από τον ερχομό του. Αν αναπη
δούσε και φώναζε, θα ήταν και οι δυο χαμένοι.

Ο Μπράιοτ κοίταξε μέσα από μια τρύπα και μετά

έσκυψε προς το μάγο και ψιθύρισε — αλλά υπερβολικά δυνατά και απρόσεκτα: «Τι στο διάβολο; Πού πήγε;»

«Σσσςςς!» Ο Νταλμάσκ ήταν κατατρομοκρατημένος. Οι ήχοι της μάχης απέξω ίσως δεν σκέπαζαν τα λόγια του Μπράιοτ. Κοίταξε αμέσως μέσα από τη δική του τρύπα.

Ο Τόρμαχαν δεν ήταν πια στο υπνοδωμάτιο.

«Που να σε πάρει ο Βος!» είπε ο Μπράιοτ, σκύβοντας πάνω από τον πιο ηλικιωμένο άνδρα. «Καταλάβαμε όλους τους ορόφους! Είμαστε ήδη στον έξω διάδρομο. *Πρέπει* να βρίσκεται εκεί μέσα! Πού πήγε;»

Ο Νταλμάσκ δεν μετακινήθηκε από το άνοιγμα. Άρπαξε τον Μπράιοτ από το χέρι και τον οδήγησε προς μια άλλη τρύπα.

Καθώς κι οι δυο άνδρες παρατηρούσαν, διέκριναν έναν αδιόρατο στρόβιλο κίνησης κοντά στο σπαθί που ήταν ακουμπισμένο στην άκρη του κρεβατιού. Για μια στιγμή, ο Τόρμαχαν — ή κάποιο παράξενο είδωλό του — στάθηκε εκεί, αγριοκοιτάζοντας τον τοίχο που τους έκρυβε. Ύστερα, η απειλή στο πρόσωπό του μετατράπηκε σε μια έκφραση ανημποριάς και χάθηκε πάλι σαν καπνός.

«Τττ...τί ήταν αυτό;» ψέλισσε έκπληκτος ο Μπράιοτ. «Το είδες;»

«Το είδα», είπε ο Νταλμάσκ, σκουπίζοντας το μέτωπό του με την παλάμη.

Ο μάγος ξεμπέρδεψε τα πόδια του και ανασηκώθηκε με ένα βογγητό. Έτριψε το πρόσωπό του και έγειρε πάνω στον πέτρινο τοίχο. «Πώς μπορεί να μπει κανείς μέσα στο δωμάτιο;» ρώτησε.

«Τι πράγμα; Μα ο Τόρμαχαν είναι.... ή. τουλάχιστον, το φάντασμά του είναι μέσα!»

«Όχι, μονόφθαλμε φίλε μου. Πες μου, είναι μεσάνυχτα;»

«Πρέπει να είναι. Ήθελα να βρω τον Γουέμπα κ κόντεψα να σκοτωθώ μέχρι να τον φτάσω. Μου πή ώρα... Τι σημασία έχει, όμως...».

Ο πολεμιστής πασπάτευε ταυτόχρονα ένα άλ κρυμμένο αντίβαρο. Στο σημείο που εσοχή και διάδρ μος συναντιόνταν, ένα κομμάτι του τοίχου υποχώρησ δημιουργώντας μια στενή είσοδο. Ο Νταλμάσκ στάθη εκεί, με το πρόσωπο λουσμένο στον ιδρώτα. Το μέρο ήταν γεμάτο με τη μπόχα του θανάτου — και κάτι άλλ ακόμα χειρότερο.

Ακόμα κι ο λιγότερο ευαίσθητος Μπράιοτ μπορο σε να διαισθανθεί την παρουσία του Τόρμαχαν. Αν κα ο γίγαντας είχε εξαφανιστεί, ήταν σαν να παρέμε αόρατος μέσα στο δωμάτιο, έτοιμος να χυμήξει κά ποια στιγμή και να τους κομματιάσει και τους δύ

«Μπράιοτ — με εμπιστεύεσαι;» Ο Μάγος διέσχισ το δωμάτιο σαν κάποιος που περνούσε ένα ορμητικ ποτάμι.

«Ναι, τώρα πια σε εμπιστεύομαι».

«Ο Γουέμπα πρέπει να κάνει δυο πράγματα για ν νικήσει τον Τόρμαχαν. Πρέπει να τον πείσεις να τα κά νει. Με κατάλαβες;»

«Εντάξει, Νταλμάσκ, αλλά δεν είναι ο Τόρμ χαν...;»

«Άκουσέ με προσεκτικά: Πρέπει πρώτα να πείσει τον κόμη Γουέμπα πως έχουμε τον Κατακτητή στο χέ ρι, αλλά θα πρέπει να γίνει ένα ισχυρό ξόρκι για ν υπερνικήσει τη δύναμή του. Για να το καταφέρουμ αυτό, το Κάστρο Σκερνάχ πρέπει να εκκενωθεί τώρ αμέσως. Ο Γουέμπα πρέπει να βεβαιωθεί πως δεν θ μείνει εδώ ούτε ένας στρατιώτης — είτε δικός του, εί τε του εχθρού. Με κατάλαβες;»

«Μα για ποιο λόγο; Τι ήταν αυτό που είδαμε;»

Ο μάγος έσφιξε τον ώμο του συμμάχου του. «Το είδες να χάνεται. Θα επιστρέψει και πάλι, όπως κάνε κάθε νύχτα. Θα γυρίσει σε τρεις ώρες, και γι' αυτό

ποσύρεται από όλους για αυτό το χρονικό διάστημα. Πρέπει, λοιπόν, όλα να γίνουν γρήγορα. Αν έχω δίκιο, ίσως καταφέρουμε να τον σταματήσουμε μια για πάντα».

«Κι αν ο Γουέμπα αρνηθεί;»

«Πρέπει να τον πείσεις. Είναι μια θεωρία που πρέπει όλοι να ρισκάρουμε. Και κάτι που είπες έχει μεγαλύτερη σημασία απ' ό,τι φαντάζεσαι: Ο Τόρμαχαν παίρνει δύναμη από τη μάχη και την κατάκτηση. Για να τον νικήσει ο Γουέμπα *δεν πρέπει να υπάρξει καμιά σύγκρουση.* Βιάσου, τώρα!»

Ο μονόφθαλμος υποχώρησε. Η φιλυποψία πάλευε με το δέος στο πρόσωπό του. Ύστερα, η έκφρασή του σκλήρυνε· είχε πάρει την απόφασή του. Γύρισε, και βγήκε τρέχοντας με το σπαθί στο χέρι.

Ο Νταλμάσκ σήκωσε το όπλο του Κατακτητή από το κρεβάτι. Με τρεμάμενα χέρια, το σκούπισε επάνω στα σκεπάσματα. Την άλλη στιγμή, ο Μπράιοτ εμφανίστηκε πάλι στην πόρτα. Ο Νταλμάσκ άφησε το σπαθί να πέσει.

«Το άλλο που πρέπει να κάνουμε;» είπε λαχανιασμένα ο πολεμιστής. «Ποιο είναι το άλλο;»

«Μητέρα των ανθρώπων!» Ο μάγος γύρισε με τις γροθιές σηκωμένες. Ύστερα, με αφύσικη ηρεμία, πρόσθεσε: «Ναι. Βάλε κάποιον να κουβαλήσει ένα άδειο μπαούλο στον πύργο που πρωτοανεβήκαμε. Ένα μακρύ κιβώτιο όπλων αρκεί. Θα πρέπει να είναι αρκετά μεγάλο για να χωράει ένα σπαθί, να είναι βαρύ και να κλειδώνει. Τώρα, πήγαινε».

Ο Μπράιοτ έφυγε. Ο Νταλμάσκ με έναν αναστεναγμό σωριάστηκε στα γόνατα.

Στο πάτωμα δίπλα του ήταν το Σπαθί της Φωτιάς, κοντά σε ένα από τα σπαθιά των νεκρών. Μια και τα δύο ήταν σχετικά καθαρά, φαίνονταν σχεδόν πανομοιότυπα. Ασφαλώς, σκέφτηκε. Το Σπαθί της Φωτιάς έλαμπε μόνο όταν ήταν ματωμένο και στο χέρι του

Τόρμαχαν. Ο Κατακτητής είχε εφοδιάσει τους αξιω-
ματικούς του με όπλα παρόμοια με το δικό του, για-
βασιζόταν στην ανωνυμία. Με αυτόν τον τρόπο είχ-
καταφέρει να ξεφύγει και τη φορά που του διηγήθηκ-
ο Μπράιοτ. Ο Νταλμάσκ, βέβαια, γνώριζε για τα κα-
τορθώματα του ανίκητου αρχηγού των βαρβάρων πο-
λύ καλύτερα από τον καθένα. Ποιος, όμως, θα μπο-
ρούσε να μαντέψει το μυστικό του;

Τα μάτια του έψαξαν το δωμάτιο και επιβεβαίωσα-
την θεωρία του. Ένας νεκρός με τσεκούρι και πέντ-
με σπαθιά. Όμως τα σπαθιά ήταν έξι. Τι του είχε πε-
ο Μπράιοτ; «Ο Τόρμαχαν δεν είναι τίποτα χωρίς το
σπαθί του».

Για να είναι απόλυτα βέβαιος, ο Νταλμάσκ τύλιξε κα-
τις δυο παρόμοιες λεπίδες μέσα στο μανδύα του και τι-
έδεσε σφιχτά. Ύστερα, άρχισε να βηματίζει για πολλ-
ώρα μέσα στο αιματοβαμμένο δωμάτιο, περιμένοντας
να σταματήσουν οι θόρυβοι της μάχης. Τελικά, κατέβη-
κε τη σκάλα.

Προχώρησε μέσα από τον κεντρικό πύργο, σκαρφα-
λώνοντας πάνω από ερείπια και πηδώντας πτώματα. Η
λογική του έλεγε ποια θα ήταν η σωστή γέφυρα και τη-
βρήκε. Καθώς έκανε να την περάσει, ένα βέλος έσκισε
τον αέρα μπροστά του.

Ο μάγος κάθισε απότομα κάτω, ξεστομίζοντας μια
κατάρα. Ο τοξότης μπορεί να ήταν κάποιος κρυμμέ-
νος εχθρός που αρνιόταν να παραδοθεί ή ένας από
τους πιο φιλύποπτους στρατιώτες του κόμη Γουέμπα,
γιατί το κάστρο δεν είχε ακόμα αδειάσει. Οι δαυλοί
έριχναν παντού τερατώδεις σκιές. Οι πληγωμένοι με-
ταφέρονταν ακόμα μέσα από τα στενά δρομάκια που
ανοίγονταν από κάτω του. Πόση ώρα είχε περάσει;

«Τέλος πάντων», αναστέναξε. Ήξερε πως δεν θα
ήταν τόσο απλό.

Σηκώθηκε και άρχισε να τρέχει. Έπρεπε να πηδάει
πάνω από τους νεκρούς που βρίσκονταν στο δρόμο

του, με το σώμα του σκυμμένο. Σταμάτησε για να σπρώξει ένα κουφάρι πάνω από το παραπέτο της γέφυρας.

Ακούστηκε ένα σφύριγμα και ένα δεύτερο βέλος καρφώθηκε στο δεξί πλευρό του.

Ο Νταλμάσκ παραπάτησε με το πρόσωπο σφιγμένο. Πέρασε μέσα από την πύλη. Στο τέλος της ελικοειδούς σκάλας παραπάτησε και έπεσε, άλλα κράτησε τεντωμένα τα χέρια του για να μην προκαλέσει μεγαλύτερη ζημιά στην πληγή του. Ξαπλωμένος εκεί, ψέλισσε ένα ξόρκι ενώ τα μάτια του παρέμεναν καρφωμένα στα δάχτυλα του ενός χεριού του. Του πήρε παραπάνω από ένα λεπτό, αλλά ο πόνος υποχώρησε.

Μια κραυγή από κάπου έξω διέκοψε την αυτοσυγκέντρωσή του. Ευχήθηκε από μέσα του να ήταν ο κρυμμένος τοξότης που έβρισκε το θάνατο. Έκλεισε τα μάτια του και σφίγγοντας τα δόντια έσπασε το στέλεχος του βέλους που προεξείχε από τα πλευρά του. Χρησιμοποιώντας τα τυλιγμένα σπαθιά και έναν κοντινό τοίχο ξαναστάθηκε στα πόδια του.

Στα μισά της ανάβασης προς τον πύργο, σωριάστηκε σε ένα σκαλοπάτι. Ήταν ανώφελο· δεν μπορούσε να ανέβει άλλο. Βήματα που πλησίαζαν τον ειδοποίησαν πως κάποιος είχε ακούσει το βογγητό του. Περίμενε.

«Τι στην κόλαση έγινε;» Ήταν ο Μπράιοτ. Ο πολεμιστής έσερνε ένα στενό αλλά βαρύ κιβώτιο. Ένας μεσόκοπος μουστακαλής που φαινόταν κομψός ακόμα και μέσα στην φθαρμένη και ματωμένη αρματωσιά του, ερχόταν ξοπίσω του με έναν δαυλό στο χέρι. Ήταν ο Γουέμπα, και η γκρίζα του χαίτη ήταν ακάλυπτη.

Ο Νταλμάσκ έκανε ένα νόημα και ο Μπράιοτ άνοιξε το κιβώτιο. Καθώς ο μάγος χαμήλωνε μέσα το φορτίο του, ο μονόφθαλμος πρόσεξε το σπασμένο βέλος που προεξείχε απ' το κορμί του και ξεστόμισε άλλη μια κατάρα.

«Το Σπαθί της Φωτιάς;» ρώτησε ο Κόμης. Όταν ο
Νταλμάσκ ένευσε, εκείνος πρόσθεσε: «Δεν πρέπει ν
το χάσουμε από τα μάτια μας. Τώρα, όσο για τον Τό
μαχαν...».

«Πρέπει να ανεβάσετε το κιβώτιο επάνω και να τ
ρίξετε από τον πύργο στη θάλασσα», είπε ο μάγος κ
θώς το καπάκι σφάλιζε. Είπε μερικές λέξεις χαμηλόφ
να, ακουμπώντας το χέρι πάνω στο μηχανισμό της κλ
δαριάς.. Όταν γύρισε να τους κοιτάξει, το πρόσωπό το
ήταν σταχτί. «Πέρασαν τρεις ώρες από τα μεσάνυχτ
Αν έχουν περάσει κι αυτός δεν έχει εμφανιστεί, τότε
χα δίκιο. Μακριά από το πεδίο της μάχης είναι πιο αδ
ναμος. Μέσα στα βάθη θα είναι εντελώς ανήμπορος

«Οι τρεις ώρες δεν έχουν ακόμα περάσει, αλλά δε
πειράζει», μπήκε στη μέση ο Μπράιοτ. «Πρέπει να
πάμε σε έναν γιατρό».

«Ναι», συμφώνησε ο Κόμης. «Θα μείνω μαζί το
Μπράιοτ. Ωστόσο, Νταλμάσκ, δεν μπορούμε να ρίξο
με το Σπαθί της Φωτιάς μέσα...».

«Δεν ακούτε τι σας λέω, ηλίθιοι;» Βάζοντας τ
πλάτη του πάνω στον κυρτό τοίχο, ο Νταλμάσκ σηκ
θηκε όρθιος. «Ζήτησα να εκκενωθεί το κάστρο για
αποδυναμώσουμε τον Τόρμαχαν σε περίπτωση π
μετά από τρεις ώρες... Νομίζετε πως παραμιλάω

«Όχι, μα δεν καταλαβαίνω τα όσα μου είπε
Μπράιοτ σχετικά με την εξαφάνιση του Τόρμαχαν, κ
το ίδιο κι αυτός!» Ο Κόμης άπλωσε το χέρι να τον βο
θήσει. «Το σπαθί, όμως...»

«*Ο Τόρμαχαν είναι σφραγισμένος εδώ μέσα!*» ν
Νταλμάσκ χτύπησε το κιβώτιο. «Είναι αλήθεια πως
ξόρκι που χρησιμοποίησα είναι απλό, αλλά ο,τιδήπ
τε σχετίζεται με το όπλο θα πρέπει να περιορίζε
μ' αυτό!»

«Δεν καταλαβαίνετε; Ο Κατακτητής δεν είναι ά
θρωπος, αλλά δαίμονας! Κατά κάποιο τρόπο, πο
καιρό πριν, τα μάγια που τον έδεναν με τον αφέ

του έσπασαν. Ίσως το λάθος έγινε την ώρα της επίκλησής του... αλλά αυτό δεν έχει πια καμιά σημασία».

«Όποιος και να ήταν ο λόγος, ο Τόρμαχαν είναι ελεύθερος όλη τη μέρα εκτός από τρεις ώρες, στη διάρκεια των οποίων πρέπει να επιστρέφει στη δική του διάσταση. Όμως, μπορεί να ζει και να εξουσιάζει πάνω στην Όκμπα μόνο όσο διάστημα χρησιμοποιεί το σπαθί. Γι' αυτό το λόγο, το χρησιμοποιεί ασταμάτητα ο ίδιος! Και γι' αυτό πρέπει συνεχώς να επιδιώκει μάχες και πολέμους».

«Μα τους θεούς, καταλαβαίνεις τι λες;» είπε ο Γουέμπα σκεπτικός. «Αν έχεις δίκιο, τότε, μόλις ξεφορτωθούμε το σπαθί, θα χάσουμε και τον Κατακτητή. Ποιον θα έχουμε τότε για όμηρο απέναντι στους εισβολείς; Τι θα απογίνει η Τζούλνα αν συμβεί κάτι τέτοιο;»

«Σκεφτήτε τι θα συμβεί σε ολόκληρη την Όκμπα αν δεν το κάνετε!» φώναξε ο Νταλμάσκ. «Χρησιμοποιήστε για ομήρους κάποιους ανώτατους αξιωματικούς. Ισχυριστείτε πως ο Τόρμαχαν σκοτώθηκε. Κανείς μέσα στην ορδή του δεν φαίνεται να γνωρίζει την αληθινή του φύση... δεν μπορούσε να ρισκάρει κάτι τέτοιο. Εγώ θα πεθάνω σύντομα και δεν έχω ούτε το χρόνο ούτε τη δύναμη να τον υποτάξω στη θέλησή μας. Συζήτηση θα κάνουμε τώρα; Εδώ μιλάμε για τη μοίρα ολόκληρου του κόσμου!»

Χωρίς να περιμένει διαταγή από τον ανώτερό του, ο Μπράιοτ σήκωσε το κιβώτιο, το έρριξε στον ώμο του και άρχισε να ανεβαίνει τα σκαλοπάτια.

Ο Νταλμάσκ χαμογέλασε. Τώρα πια δεν ένιωθε τίποτα. Αν δεν τον κρατούσε ο κόμης Γουέμπα, θα είχε κατρακυλήσει από τα σκαλιά. Με το ένα χέρι ο Γουέμπα σφήνωσε τον δαυλό του στον τοίχο και μετά σήκωσε στην αγκαλιά του το μάγο.

Όταν βρέθηκαν στην κορυφή της σκάλας, ήρθε στα αυτιά τους ένας παφλασμός που ανακατεύτηκε με τον ήχο των κυμάτων από κάτω τους.

«Έγινε. Το κιβώτιο ήταν αρκετά βαρύ για να βυθιστεί αμέσως», είπε ο Μπράιοτ. Πίσω από τη μαύρη σιλουέτα του, μια θαλασσινή αύρα σκόρπιζε τη βρώμα της μάχης. Το Σκερνάχ έμοιαζε με νεραϊδόκαστρο κάτω από το μεγάλο γαλάζιο φεγγάρι της Όκμπα.

«Κάποια μέρα, πριν πεθάνω, θα στείλω έναν βουτηχτή να κατέβει και να δέσει το κιβώτιο με ένα σκοινί», είπε ο Γουέμπα. «Όταν έρθουν μεσάνυχτα, θα το λιώσω στη φωτιά και μετά θα βυθίσω ξανά τα απομεινάρια του μέσα σε μια πέτρινη σαρκοφάγο».

«Αυτό θα ήταν το τέλειο, έτσι Νταλμάσκ;» Ο Μπράιοτ έσκυψε πάνω από την κοκκαλιάρικη μορφή του μάγου.

«Δεν μπορεί να σε ακούσει πια», αναστέναξε ο Κόμης. Κι ύστερα από ένα λεπτό σιωπής: «Ήταν αξιοθαύμαστος άνθρωπος αυτός ο σύντροφός σου».

«Δεν έχεις ιδέα πόσο αξιοθαύμαστος, άρχοντά μου», είπε ο Μπράιοτ, κοιτάζοντας πίσω από τον Κόμη Γουέμπα το σιωπηλό σκοτεινό κάστρο.

Η ΑΔΩΣΑ ΑΚΡΟΠΟΛΗ

του Μάικλ Μούρκοκ

Ο Έλρικ του Μελνιμπονέ θα σας είναι πια γνωστός. Αυτός και το μαγικό του σπαθί Στόρμπρίνγκερ έφεραν μια νέα άνοιξη στην αποτελματωμένη ηρωική φαντασία στις αρχές της δεκαετίας του '60. Σίγουρα κανένα από τα σπαθιά που περιγράφουν οι σύγχρονοι συγγραφείς δεν έχει την προσωπικότητα και τις τρομερές δυνάμεις της κολασμένης λεπίδας του ασπρομάλλη νεαρού πρίγκιπα.

Θ.Μ.

Κεφάλαιο 1ο

Η γαλαζοπράσινη θάλασσα ήταν γαλήνια κάτω από το χρυσό φως του απογευματιάτικου ήλιου και οι δυο άντρες στην κουπαστή του πλοίου στέκονταν σιωπηλοί, κοιτάζοντας βόρεια, προς έναν ορίζοντα καλυμμένο με ομίχλη. Ο ένας ήταν ψηλός και λεπτός, τυλιγμένος σε έναν βαρύ μαύρο μανδύα που η κουκούλα του ήταν ριγμένη πίσω για να φανερώσει μακριά κατάλευκα μαλλιά. Ο άλλος ήταν κοντός και κοκκινοτρίχης.

«Ήταν μια θαυμάσια γυναίκα και σε αγαπούσε», είπε σε μια στιγμή ο κοντός. «Γιατί την άφησες τόσο ξαφνικά;»

«Ήταν πράγματι μια θαυμάσια γυναίκα», απάντησε ο ψηλός. «Αλλά ο έρωτάς της για μένα θα της κόστιζε ακριβά. Ας αναζητήσει τον τόπο της κι ας μείνει εκεί. Έχω ήδη σκοτώσει μια γυναίκα που αγαπούσα, Μούνγκλαμ. Δεν έχω πρόθεση να σκοτώσω κι άλλη».

Ο Μούνγκλαμ σήκωσε τους ώμους. «Μερικές φορές, Έλρικ, αναρωτιέμαι μήπως αυτή η σκοτεινή σου μοίρα δεν είναι παρά αποκύημα των μυστικών σου ενοχών».

«Ίσως», απάντησε ο Έλρικ αδιάφορα. «Μα δεν έχω καμιά διάθεση να εξετάσω μια τέτοια θεωρία. Ας μην μιλάμε άλλο γι' αυτό».

Η θάλασσα άφριζε από το ανεβοκατέβασμα των κουπιών καθώς το πλοίο τους μετέφερε γοργά προς το λι-

μάνι του Ντάκος, της πρωτεύουσας του Τζαρκόρ, ενό
από τα πιο ισχυρά Νεαρά Βασίλεια. Δεν είχαν περάσ
ούτε δυο χρόνια από τότε που ο βασιλιάς της χώρας
ο Νταρμίτ, είχε σκοτωθεί στην κακότυχη επιδρομή στ
Ίμριρ, κι ο Έλρικ είχε ακουστά πως όλοι στο Τζαρκό
θεωρούσαν αυτόν υπεύθυνο για το θάνατο του νεαρο
βασιλιά τους. Κι όμως, αυτός δεν νοιαζόταν καθόλο
γιατί ακόμα αισθανόταν βαθιά περιφρόνηση για το με
γαλύτερο μέρος της ανθρωπότητας.

«Σε μια ώρα θα πέσει η νύχτα και είναι μάλλον απ
θανο να συνεχίσουμε το ταξίδι μας», είπε ο Μού
γκλαμ. «Νομίζω πως θα πάω για ύπνο».

Ο Έλρικ ήταν έτοιμος να απαντήσει, όταν τον διέκο
ψε μια στριγγή φωνή από την κορακοφωλιά.

«Πανί στα δεξιά!»

Ο παρατηρητής θα πρέπει να είχε μισοκοιμηθε
γιατί το πλοίο διακρινόταν ήδη κι από το κατάστρωμ
Ο Έλρικ έκανε στο πλάι καθώς ο καπετάνιος, ένα με
λαχροινός Ταρκεσίτης, ήρθε τρέχοντας στο κατ
στρωμα.

«Τι πλοίο είναι αυτό, καπετάνιε;» τον ρώτησε
Μούνγκλαμ.

«Μια τριήρης από το Παν Τανγκ — και βρίσκετ
σε πορεία εμβολισμού». Ο καπετάνιος συνέχισε
τρέχει, φωνάζοντας στον πλοηγό να αλλάξει πορε
στο πλοίο.

Ο Έλρικ κι ο Μούνγκλαμ διέσχισαν το κατάστρω
για να δουν την τριήρη καλύτερα. Ήταν ένα πλοίο
μαύρα πανιά, κατραμωμένο σκαρί και τρεις σει
κουπιά ενάντια στις δυο δικές τους. Ήταν μεγάλο,
λά και κομψό ταυτόχρονα, με ψηλή κυρτή πρύμνη
χαμηλή πλώρη. Μπορούσαν να διακρίνουν το μπρ
τζινο έμβολο που έσκιζε τα νερά μπροστά της. Ο δ
μος ήταν με το μέρος της.

Οι κωπηλάτες είχαν πανικοβληθεί, καθώς ιδρω
πάνω στα κουπιά τους, προσπαθώντας να γυρίσ

το πλοίο σύμφωνα με τις εντολές του επόπτη. Τα κουπιά σηκώνονταν και έπεφταν σε σύγχυση, ενώ ο Μούνγκλαμ γύριζε χαμογελώντας προς τον Έλρικ.

«Δεν πρόκειται να ξεφύγουν. Καλύτερα να ετοιμάζεις το σπαθί σου, φίλε μου».

Το Παν Τανγκ ήταν ένα νησί μάγων που προσπαθούσαν να μιμηθούν την αρχαία δύναμη του Μελνιμπονέ. Οι στόλοι τους ήταν ανάμεσα στους καλύτερους των Νεαρών Βασιλείων και έκαναν αδιάκριτα επίθεση σχεδόν σε κάθε πλοίο που συναντούσαν. Ο Θεοκράτης του Παν Τανγκ, ηγεμόνας της αριστοκρατίας των ιερέων, ήταν κάποιος Τζαγκρίν Λερν που καθώς λέγανε είχε κάνει συμβόλαιο με τις δυνάμεις του Χάους και σχεδίαζε να κατακτήσει ολόκληρο τον κόσμο.

Ο Έλρικ θεωρούσε τους κάτοικους του Παν Τανγκ σαν φτηνούς μιμητές που ποτέ δεν θα έφταναν τη δόξα των προγόνων του, αλλά τώρα έπρεπε να παραδεχτεί πως το πλοίο τους είχε εντυπωσιακή όψη και θα μπορούσε εύκολα να κερδίσει μια ναυμαχία με την ταρκεσίτικη γαλέρα.

Σύντομα η μεγάλη τριήρης τους πλησίασε, και τόσο ο καπετάνιος όσο κι ο πλοηγός έμειναν αμίλητοι καθώς συνειδητοποιούσαν πως δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα για να αποφύγουν τον εμβολισμό. Με έναν τριχτό ήχο από δοκάρια που τσάκιζαν, το έμβολο χώθηκε στην πρύμνη, τρυπώντας τη γαλέρα κάτω από την ίσαλο.

Ο Έλρικ έμεινε στη θέση του καθώς άντρες από την τριήρη πετούσαν γάτζους στο κατάστρωμα της γαλέρας. Κάπως λιπόψυχα, ξέροντας πως δεν θα μπορούσαν να τα βάλουν με τους εκπαιδευμένους και καλά οπλισμένους Πανταγκιανούς, οι Ταρκεσίτες έτρεξαν στην πρύμνη για να αντιμετωπίσουν τους εισβολείς.

«Έλρικ, πρέπει να τους βοηθήσουμε», φώναξε αγχωμένος ο Μούνγκλαμ.

Ο Έλρικ ένευσε απρόθυμα. Δίσταζε να τραβήξει τ... ρουνικό σπαθί από το θηκάρι του. Τον τελευταίο καιρ... οι δυνάμεις του φαινόταν να αυξάνουν.

Οι πολεμιστές με τις πορφυρές πανοπλίες πήδ... σαν προς το κατάστρωμα της γαλέρας κραδαίνοντ... σπαθιά και τσεκούρια, και σε λίγες στιγμές είχαν απ... θήσει τους ναύτες προς τα πίσω.

Το χέρι του Έλρικ έκλεισε γύρω από τη λαβή το... Στόρμπρίνγκερ. Καθώς το τραβούσε απ' το θηκά... του, το σπαθί έβγαλε ένα παράξενο βογγητό, λες ... ανυπομονούσε, και μια αλλόκοτη μαύρη ακτινοβολ... διαπέρασε το μήκος του. Παλλόταν μέσα στο χέρι το... Έλρικ σαν κάτι ζωντανό, καθώς ο ασπρομάλλης έτρ... χε να βοηθήσει τους Ταρκεσίτες ναυτικούς.

Ήδη, οι μισοί υπερασπιστές του πλοίου ήταν ν... κροί και οι υπόλοιποι υποχωρούσαν, την ώρα που ... Έλρικ με τον Μούνγκλαμ ξοπίσω του όρμησαν στη μ... χη. Η θριαμβευτική έκφραση στα πρόσωπα των αρ... τωμένων πολεμιστών μετατράπηκε σε έκπληξη, κ... θώς η μεγάλη λεπίδα του Έλρικ κατέβηκε σφυρίζ... ντας και άνοιξε έναν άνδρα και την αρματωσιά του ... πό τον ώμο μέχρι τα τελευταία πλευρά.

Προφανώς τον αναγνώρισαν, γιατί τόσο αυτός ό... και το σπαθί του ήταν πια θρύλος σε ολόκληρο τ... κόσμο. Αν και ο Μούνγκλαμ ήταν ένας ικανός ξιφο... χος, σχεδόν τον αγνόησαν καθώς συνειδητοποι... σαν πως θα έπρεπε με κάθε τρόπο να νικήσουν τ... Έλρικ αν ήθελαν να σώσουν τη ζωή τους.

Η αρχαία αιμόδιψη μανία των προγόνων του κυ... ψε τον Έλρικ καθώς το σπαθί του θέριζε ψυχές. Αυ... και το σπαθί είχαν γίνει ένα, κι ήταν η λεπίδα που ... λεγχε τον Έλρικ και όχι το αντίθετο. Πολεμιστές ... ριάζονταν γύρω του ουρλιάζοντας, περισσότερο ... τρόμο παρά από πόνο, καθώς καταλάβαιναν τι άρπ... το σπαθί από μέσα τους. Τέσσερις όρμησαν καταπά... του κραδαίνοντας πολεμικά πελέκια. Έκοψε το κε...

λι του ενός, άνοιξε την κοιλιά ενός άλλου, κουτσούρεψε ένα χέρι και κάρφωσε με τη μύτη της λεπίδας του την καρδιά του τελευταίου. Οι Ταρκεσίτες πήραν θάρρος και ακολούθησαν τον Έλρικ και τον Μούνγκλαμ καθώς καθάριζαν το κατάστρωμα της βυθιζόμενης γαλέρας από τους εισβολείς.

Ουρλιάζοντας σαν λύκος, ο Έλρικ άρπαξε ένα σκοινί από τα ξάρτια της τριήρης και πήδηξε στο κατάστρωμα του εχθρού.

«Ακολουθήστε τον!» ούρλιαξε ο Μούνγκλαμ. «Είναι η μοναδική μας ελπίδα — αυτό το πλοίο είναι καταδικασμένο!»

Η τριήρης είχε δυο υπερυψωμένα καταστρώματα μπροστά και πίσω. Στο μπροστινό κατάστρωμα βρισκόταν ο καπετάνιος της μέσα σε μια χρυσοποίκιλτη πορφυρή και μπλε φορεσιά, με το πρόσωπο παραμορφωμένο από την απροσδόκητη τροπή των γεγονότων. Περίμενε να αρπάξει τα λάφυρά του άκοπα και τώρα όπως φαινόταν το λάφυρο θα ήταν αυτός ο ίδιος.

Το Στόρμπρίνγκερ τραγούδαγε ένα κλαψιάρικο εκστατικό τραγούδι καθώς ο Έλρικ όρμησε κατά πάνω του. Οι εναπομείναντες πολεμιστές δεν έρχονταν πια προς το μέρος του και είχαν συγκεντρώσει τις προσπάθειές τους στον Μούνγκλαμ που οδηγούσε το πλήρωμα των Ταρκεσιτών, αφήνοντας το δρόμο του Έλρικ προς τον καπετάνιο ανοιχτό.

Ο καπετάνιος, που ήταν μέλος της θεοκρατίας, θα ήταν πιο δύσκολο να νικηθεί απ' ότι οι άνδρες του. Καθώς ο Έλρικ προχωρούσε προς το μέρος του, πρόσεξε πως η πανοπλία του έβγαζε μια παράξενη λάμψη και κατάλαβε πως θα πρέπει να ήταν μαγική.

Ο καπετάνιος ήταν τυπικό δείγμα της φυλής του — κοντόχνοντρος, με πυκνά γένια και κακέντρεχα μαύρα μάτια πάνω από μια μεγάλη γαμψή μύτη. Τα χείλια του ήταν κόκκινα και παχιά, και χαμογελούσαν λίγο καθώς, με τσεκούρι στο ένα χέρι και σπαθί στο άλ-

λο ετοιμάστηκε να αντιμετωπίσει τον Έλρικ.
Ο Έλρικ έσφιξε το Στόρμπρίνγκερ και με τα δύ
χέρια και προσπάθησε να καρφώσει το στομάχι το
καπετάνιου, αλλά εκείνος έκανε στο πλάι και απ
κρουσε το χτύπημα με το σπαθί του ενώ ταυτόχρο
με το αριστερό χέρι κατέβαζε το τσεκούρι του στο
προστάτευτο κεφάλι του Έλρικ. Ο ασπρομάλλης αν
γκάστηκε να γείρει για να αποφύγει το χτύπημα, έχ
σε την ισορροπία του και έπεσε στο κατάστρωμα. Τ
Στόρμπρίνγκερ φάνηκε να σηκώνεται με δική του βο
ληση για να αποκρούσει ένα ακόμα χτύπημα του τσ
κουριού και την αμέσως επόμενη στιγμή τινάχτηκ
προς τα πάνω και έκοψε τη λαβή του τσεκουριού στ
μέση. Ο καπετάνιος βλαστήμησε και πέταξε το άχρ
στο κομμάτι, παίρνοντας το σπαθί του και στα δύο χ
ρια. Ξανά, το Στόρμπρίνγκερ κινήθηκε ένα κλάσμ
του δευτερολέπτου γρηγορότερα από τα ανακλαστ
κά του Έλρικ και καρφώθηκε στο στήθος του άντρ
Η μαγική αρματωσιά το σταμάτησε για μια στιγμή, α
λά ύστερα το Στόρμπρίνγκερ στρίγγλισε ανατριχι
στικά, τρεμούλιασε, λες και συγκέντρωνε περισσότ
ρη δύναμη, κι ύστερα χτύπησε ξανά την πανοπλία το
καπετάνιου. Η μαγική αρματωσιά άνοιξε στη μέση σ
καρυδότσουφλο, αφήνοντας τον αντίπαλο του Έλρ
απροστάτευτο, ενώ τα χέρια του ήταν ακόμα σηκωμ
να για να χτυπήσουν. Τα μάτια του γούρλωσαν. Πισ
πάτησε έχοντας ξεχάσει το σπαθί που κρατούσε, μ
το βλέμμα καρφωμένο στο διαβολικό λεπίδι που χ
νόταν μέσα στο στήθος του. Μόρφασε, κλαψούρι
και έρριξε το σπαθί του, γραπώνοντας και με τα δ
χέρια τον δαίμονα που του ρουφούσε την ψυχή.
Πέθανε, ξέροντας πως ακόμα κι η ψυχή του δεν
ταν ασφαλής από την κολασμένη λεπίδα του λυκ
πρόσωπου ασπρομάλλη.
Ο Έλρικ τράβηξε το Στόρμπρίνγκερ από το πτώμ
νιώθοντας την ενεργητικότητά του να αυξάνεται κ

θώς το σπαθί διοχέτευε μέσα του την κλεμμένη ενέργεια, αρνούμενος να αναγνωρίσει πως χρειαζόταν το σπαθί περισσότερο απ' ότι εκείνο χρειαζόταν αυτόν.

Πάνω στο κατάστρωμα της τριήρης, μονάχα οι σκλάβοι κωπηλάτες είχαν απομείνει ζωντανοί. Όμως το πλοίο έγερνε επικίνδυνα, γιατί το έμβολο της τριήρης και οι αρπάγες της ήταν ακόμα καρφωμένες στο πλοίο που βούλιαζε.

«Κόψτε τα σκοινιά των γάτζων και κωπηλατήστε προς τα πίσω γρήγορα!» ούρλιαξε ο Έλρικ. Οι ναύτες, συνειδητοποιόντας τι συνέβαινε, έτρεξαν να εκτελέσουν τις εντολές του. Οι σκλάβοι κωπηλάτησαν ανάστροφα και με ένα ηχηρό τρίξιμο το έμβολο ξεκόλλησε από την τρύπα που είχε δημιουργήσει. Οι αρπάγες κόπηκαν και η καταδικασμένη γαλέρα αφέθηκε στη μοίρα της.

Ο Έλρικ μέτρησε τους επιζώντες. Λιγότερα από τα μισά μέλη του πληρώματος ήταν ακόμα ζωντανοί, κι ο καπετάνιος τους είχε πεθάνει στην πρώτη επίθεση. Απευθύνθηκε προς τους σκλάβους.

«Αν θέλετε την ελευθερία σας, κωπηλατήστε με όλες σας τις δυνάμεις προς το Ντάκος», τους φώναξε. Ο ήλιος έδυε, αλλά τώρα που αυτός ήταν κυβερνήτης, αποφάσισε να συνεχίσει την πορεία του πλοίου και τη νύχτα.

Ο Μούνγκλαμ δεν πίστευε στα αυτιά του. «Γιατί τους προσφέρεις την ελευθερία τους; Μπορούσαμε να τους πουλήσουμε στο Ντάκος και να ανταμοιφθούμε κάπως για τους σημερινούς μας κόπους!»

Ο Έλρικ σήκωσε τους ώμους. «Τους πρόσφερα την ελευθερία τους επειδή αυτή ήταν η επιθυμία μου, Μούνγκλαμ».

Ο κοκκινομάλλης αναστέναξε και γύρισε για να επιβλέψει το ρίξιμο των νεκρών και των πληγωμένων στη θάλασσα. Σκέφτηκε πως ποτέ δεν θα καταλάβαινε τον ασπρομάλλη και ίσως να ήταν καλύτερα έτσι.

Μ’ αυτόν τον τρόπο, ο Έλρικ μπήκε στο Ντακ προκαλώντας ιδιαίτερη αίσθηση, ενώ αρχικά εί σκοπό να μπει στην πόλη στα κρυφά, χωρίς να τον ναγνωρίσουν.

Αφήνοντας τον Μούνγκλαμ να παζαρέψει την π ληση της τριήρης και να μοιραστεί τα λεφτά με το πλ ρωμα, ο Έρλικ τράβηξε την κουκούλα πάνω από τ κεφάλι του και άνοιξε δρόμο μέσα από το πλήθος πο είχε συγκεντρωθεί, κατευθυνόμενος προς ένα πανδ χείο που ήξερε στη δυτική πύλη της πόλης.

Κεφάλαιο 2ο

Αργότερα εκείνη τη νύχτα, αφού ο Μούνγκλαμ είχε πάει για ύπνο, ο Έλρικ συνέχιζε να κάθεται στο καπηλειό του πανδοχείου και να πίνει. Ακόμα κι οι πιο ενθουσιώδεις γλετζέδες είχαν φύγει όταν κατάλαβαν με ποιον μοιράζονταν το δωμάτιο. Ο Έλρικ τελικά απέμεινε μόνος, με μοναδικό σύντροφο έναν δαυλό από βούρλα που τριζοβολούσε σε έναν τοίχο.

Ξαφνικά, η πόρτα άνοιξε και ένας πλουσιοντυμένος νεαρός στάθηκε στο κατώφλι κοιτάζοντας μέσα.

«Γυρεύω το Λευκό Λύκο», είπε, προσπαθώντας να διακρίνει μέσα στο μισοσκόταδο την καθισμένη μορφή.

«Μερικές φορές με αποκαλούν και έτσι στα μέρη αυτά», απάντησε ήρεμα ο Έλρικ. «Μήπως ψάχνεις τον Έλρικ του Μελνιμπονέ;»

«Ναι, κι έχω ένα μήνυμα για σένα». Ο νεαρός μπήκε μέσα, συνεχίζοντας να σφίγγει το μανδύα γύρω από τους ώμους του, γιατί το δωμάτιο ήταν παγωμένο, αν κι ο Έλρικ δεν το είχε καταλάβει.

«Είμαι ο κόμης Γιόλαν, υποδιοικητής της φρουράς της πόλης», είπε ο νεαρός υπεροπτικά, πλησιάζοντας το τραπέζι όπου καθόταν ο Έλρικ και παρατηρώντας τον με αγένεια. «Θα πρέπει να έχεις μεγάλο θάρρος

για να έρχεσαι εδώ τόσο απροκάλυπτα. Νομίζεις πω ο λαός του Τζαρκόρ έχει τόσο αδύναμη μνήμη ώστ να ξεχνάει πως οδήγησες τον βασιλιά του σε παγίδ μόλις δυο χρόνια πριν;»

Ο Έλρικ ρούφηξε το κρασί του και ύστερα είπε π σω από το χείλος του κρασοπότηρου. «Όλα αυτά είνα ρητορίες, κόμη Γιόλαν. Ποιο είναι το μήνυμά σου;

Ο Γιόλαν έχασε την αυτοπεποίθησή του και έκανε μια μάλλον αδύναμη χειρονομία. «Για σένα μπορεί να είναι ρητορίες, αλλά εγώ έχω άλλες ιδέες πάνω στ θέμα. Δεν θα ήταν ζωντανός ο Βασιλιάς Νταρμίτ αν εσ δεν το έσκαγες από τη μάχη που τσάκισε τη δύναμη τω Θαλασσαρχόντων αλλά και του δικού σου λαού; Μήπως είναι ψέμα το ότι χρησιμοποίησες τη μαγεία σου για να ξεφύγεις αντί για να βοηθήσεις μ' αυτήν τους άντρε που σε θεωρούσαν σύντροφό τους;»

Ο Έλρικ αναστέναξε. «Σίγουρα δεν σ' έστειλαν ε δώ για να με προκαλέσεις. Άλλωστε, ο Νταρμίτ πέθα νε πάνω στη ναυαρχίδα του κατά τη διάρκεια της πρώ της επίθεσης στο θαλασσινό λαβύρινθο του Ίμριρ κα όχι στη μάχη που ακολούθησε».

«Περιφρονείς τις ερωτήσεις μου και μετά παρου σιάζεις ασύστολα ψέματα για να καλύψεις τη δειλί σου», είπε ο Γιόλαν πικρόχολα. «Αν μπορούσε να π ράσει το δικό μου, θα σ' έδινα βορά σ' αυτό το δαιμον κό σπαθί σου — έμαθα τι έγινε πριν έρθεις εδώ».

Ο Έλρικ σηκώθηκε αργά. «Τα λόγια σου με κουρ ζουν. Όταν είσαι έτοιμος να παραδώσεις το μήνυμ σου, δώσε το στον πανδοχέα».

Έκανε το γύρο του τραπεζιού και προχώρησε προς τις σκάλες, αλλά σταμάτησε καθώς ο Γιόλαν γύρισ και του τράβηξε το μανίκι.

Το κατάχλωμο πρόσωπο του Έλρικ στράφηκ προς τον νεαρό ευγενή. Το πορφυρά του μάτια αστρ ποβόλησαν με επικίνδυνα συναισθήματα. «Δεν είμ συνηθισμένος σε τέτοιες οικειότητες, νεαρέ».

Το χέρι του Γιόλαν έπεσε άτονο στο πλάι του. «Ζητώ συγνώμη. Δεν έπρεπε να αφήσω τα συναισθήματά μου να με παρασύρουν. Ήρθα εδώ για ένα πολύ λεπτό ζήτημα — φέρνω ένα μήνυμα από τη βασίλισσα Γισάνα. Ζητάει τη βοήθειά σου».

«Αποφεύγω να βοηθώ τους άλλους όπως και να εξηγώ τις πράξεις μου», είπε ο Έλρικ ανυπόμονα. «Και στο παρελθόν, η βοήθειά μου δεν ωφέλησε πάντα εκείνους που τη γύρεψαν. Ο Νταρμίτ, ο ετεροθαλής αδελφός της βασίλισσάς σου, το ανακάλυψε, αν και κάπως αργά».

«Αυτές τις προειδοποιήσεις έδωσα κι εγώ στη βασίλισσά, κύριε», είπε ο Γιόλαν θλιμένα. «Παρ' όλα αυτά, εκείνη επιθυμεί να σε συναντήσει ιδιαιτέρως — απόψε...» Ζάρωσε το μέτωπο και γύρισε το πρόσωπο αλλού. «Θα πρέπει να σου τονίσω πως αν αρνηθείς θα μπορούσα να διατάξω τη σύλληψή σου».

«Ίσως», είπε ο Έλρικ, κατευθυνόμενος προς τη σκάλα. «Πες στη Γισάνα πως απόψε θα μείνω εδώ και αύριο την αυγή θα φύγω από την πόλη. Αν επείγεται τόσο να με δει, μπορεί να με επισκεφτεί εδώ». Και ανέβηκε τα σκαλιά, αφήνοντας τον Γιόλαν αποσβολωμένο μέσα στο έρημο δωμάτιο της ταβέρνας.

Ο Θελέμπ Καάρνα έσμιξε τα φρύδια οργισμένος. Παρ' όλες του τις ικανότητες στις σκοτεινές τέχνες της μαγείας, στον έρωτα ήταν ένας ηλίθιος, και η Γισάνα που ήταν ξαπλωμένη πάνω στις γούνες του κρεβατιού της το γνώριζε πολύ καλά. Την ικανοποιούσε να εξουσιάζει έναν άνδρα που θα μπορούσε να την εξοντώσει με ένα απλό ξόρκι αν δεν ήταν τόσο πολύ ερωτευμένος μαζί της. Αν και ο Θελέμπ Καάρνα είχε υψηλή θέση στην ιεραρχία του Παν Τανγκ, ήταν φανερό πως η Γισάνα δεν κινδύνευε από το μάγο. Η διαίσθησή της, της έλεγε πως αυτός ο άνθρωπος που αρεσκόταν τόσο να επιβάλλεται στους άλλους είχε ταυ-

τόχρονα και την ανάγκη να υποταχτεί κάπου. Η Γισάνα του εκπλήρωνε αυτή την ανάγκη, και με πολύ μεγάλη ευχαρίστηση μάλιστα.

Ο Θελέμπ Καάρνα συνέχιζε να την αγριοκοιτάζει. «Πώς μπορεί αυτός ο έκφυλος να σε βοηθήσει εκεί που δεν μπορώ εγώ;», μουρμούρισε και κάθισε στο κρεβάτι δίπλα της, χαϊδεύοντάς της το χρυσοστόλι στο πόδι της.

Η Γισάνα δεν ήταν ούτε νέα, ούτε όμορφη. Ωστόσο το ψηλό και χυμώδες κορμί της, τα πλούσια μαύρα μαλλιά της και το αισθησιακό της πρόσωπο είχαν κάτι που υπνώτιζε τους περισσότερους άντρες. Λίγοι απ' αυτούς που είχε επιλέξει για να την ικανοποιήσουν είχαν καταφέρει να της αντισταθούν.

Ούτε και ήταν καλόγνωμη, δίκαιη, σοφή ή αλτρουίστρια. Οι ιστορικοί δεν θα της πρόσθεταν κανένα ευγενές προσωνύμιο. Κι όμως, διέθετε μια προσωπική αυτάρκεια και κάτι πέρα από τα συνηθισμένα πρότυπα με τα οποία κρίνει κανείς κάποιον, κι έτσι όλοι όσοι τη γνώριζαν τη θαύμαζαν και οι υπήκοοί της την αγαπούσαν — σαν ένα παιχνιδιάρικο παιδί, μάλλον, παρά σαν κυβερνήτη τους. Η αφοσίωσή τους, όμως, ήταν δεδομένη.

Τώρα, γελούσε σιγανά και κοροϊδευτικά στο μάγο εραστή της.

«Πιθανώς να έχεις δίκιο, Θελέμπ Καάρνα, αλλά ο Έλρικ είναι ένας θρύλος — ο πιο πολυσυζητημένος και λιγότερο γνωστός άνθρωπος στον κόσμο. Αυτή θα είναι μια μοναδική ευκαιρία για να ανακαλύψω εκείνο που οι άλλοι μέχρι τώρα μονάχα υπέθεταν — τον αληθινό του χαρακτήρα».

Ο Θελέμπ Καάρνα χάιδεψε το μακρύ μαύρο γένι του και μετά σηκώθηκε και πήγε μέχρι ένα τραπέζι φορτωμένο με φρούτα και κρασιά. Γέμισε δυο ποτήρια. «Αν θέλεις να με κάνεις να ζηλέψω, ασφαλώς τα κατάφερες και πάλι. Δεν νομίζω, πάντως, να πετύχεις

τα όσα λες. Οι πρόγονοι του Έλρικ είχαν μέσα τους αίμα δαιμόνων — η ράτσα του δεν είναι ανθρώπινη και έτσι δεν μπορεί να μετρηθεί με τα δικά μας μέτρα. Για μας, η μαγεία είναι κάτι που μαθαίνεται μετά από πολλά χρόνια μελέτης και θυσιών· για τον Έλρικ και τη φυλή του είναι κάτι ενστικτώδες και φυσιολογικό. Ίσως να μη ζήσεις αρκετά για να μάθεις τα μυστικά του. Η Σύμοριλ, η αγαπημένη του ξαδέλφη, πέθανε πάνω στο σπαθί του — και ήταν η αρραβωνιαστικιά του!»

«Το ενδιαφέρον σου με συγκινεί», είπε εκείνη και δέχτηκε νωχελικά το ποτήρι που της πρόσφερε. «Παρ' όλα αυτά, εγώ θα συνεχίσω με το σχέδιό μου. Στο κάτω κάτω, δεν μπορείς να υποστηρίξεις πως κατάφερες να ανακαλύψεις σπουδαία πράγματα σχετικά με την ακρόπολη!»

«Υπάρχουν λεπτά σημεία τα οποία δεν έχω ακόμα εξετάσει!»

«Τότε, ίσως η διαίσθηση του Έλρικ να μου δώσει τις απαντήσεις που εσύ δεν είσαι άξιος να δώσεις», του είπε η Γισάνα, χαμογελώντας. Ύστερα σηκώθηκε και κοίταξε έξω από το παράθυρο το ολόγιομο φεγγάρι που έρριχνε το φως του πάνω στους πύργους του Ντάκος. «Ο Γιόλαν άργησε. Αν όλα πήγαιναν καλά, θα έπρεπε ήδη να έχει φέρει τον Έλρικ».

«Ήταν λάθος σου που έστειλες έναν τόσο στενό φίλο του Νταρμίτ. Πιθανότατα να κάλεσε τον Έλρικ σε μονομαχία και να τον σκότωσε!»

Ξανά, εκείνη δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα τραχύ γέλιο. «Κάποιες επιθυμίες σου είναι τόσο έντονες που σου σκοτίζουν τη λογική. Έστειλα τον Γιόλαν επειδή ήξερα πως θα φερόταν με αγένεια στον Έλρικ και έτσι ίσως προκαλούσε την περιέργειά του. Ο Γιόλαν ήταν ένα είδος δολώματος για να φέρει τον Έλρικ σε μας!»

«Και δεν υπάρχει πιθανότητα ο Έλρικ να το μυρ στηκε;»

«Δεν είμαι ιδιαίτερα έξυπνη, αγάπη μου, αλλά τ ένστικτά μου σπάνια με προδίδουν. Θα το μάθουμ πάντως, πολύ γρήγορα».

Λίγο αργότερα, ένα διακριτικό γρατζούνισμα κούστηκε στην πόρτα και στο δωμάτιο μπήκε μια υπ ρέτρια.

«Υψηλότατη, ο κόμης Γιόλαν επέστρεψε».

«Μόνο ο κόμης Γιόλαν;» Το πρόσωπο του Θελέ Καάρνα φωτίστηκε από ένα πλατύ χαμόγελο. Γρήγ ρα, όμως, έσβησε, όταν είδε την Γισάνα να ρίχνει έν μανδύα στους ώμους της και να βγαίνει από το δ μάτιο.

«Είσαι ηλίθια!» γρύλλισε, καθώς η πόρτα έκλεινε σω της. Έρριξε κάτω το κρασοπότηρό του. Είχε ήδη ποτύχει στο θέμα της ακρόπολης, κι αν ο Έλρικ τον κτόπιζε, θα έχανε τα πάντα. Άρχισε να σκέφτεται πο βαθιά και πολύ προσεκτικά.

Κεφάλαιο 3ο

Αν και ο ίδιος υποστήριζε πως ήταν ασυνείδητος, τα βασανισμένα μάτια του Έλρικ διέψευδαν έναν τέτοιο ισχυρισμό, καθώς καθόταν δίπλα στο παράθυρό του, πίνοντας δυνατό κρασί και θυμούμενος το παρελθόν. Από τον καιρό της λεηλασίας του Ίμριρ, γύριζε τον κόσμο αναζητώντας κάποιο σκοπό για την ύπαρξή του και κάποιο νόημα στη ζωή του.

Δεν είχε καταφέρει να βρει την απάντηση που ζητούσε στη Βίβλο των Νεκρών Θεών. Δεν είχε καταφέρει να αγαπήσει τη Σααρίλα, την άφτερη γυναίκα του Μίιρν και δεν είχε καταφέρει να ξεχάσει τη Σίμοριλ που ακόμα βασάνιζε τους εφιάλτες του. Επίσης, ώρες ώρες τον κυρίευαν αναμνήσεις κι άλλων ονείρων — κι ενός πεπρωμένου που δεν τολμούσε ούτε καν να αναλογιστεί.

Το μόνο που γύρευε ήταν η γαλήνη, αλλά ούτε ακόμα και τη γαλήνη του θανάτου δεν μπορούσε να βρει. Παρέμενε συλλογισμένος μ' αυτή την άσχημη διάθεση, μέχρι πού τις σκέψεις του διέκοψε ένα απαλό χτύπημα στην πόρτα.

Στη στιγμή, η έκφρασή του σκλήρυνε. Τα πορφυρά του μάτια πήραν μια επιφυλακτική όψη και οι ώμοι του σηκώθηκαν, έτσι που όταν πήγε προς την πόρτα ανέδιδε ολόκληρος μια παγερή υπεροψία. Ακούμπησε το ποτήρι του επάνω στο τραπέζι και είπε χαμηλόφωνα:

«Εμπρός!»

Στο δωμάτιο μπήκε μια γυναίκα τυλιγμένη σε ένα
σκούρο κόκκινο μανδύα, αγνώριστη μέσα στο μισ
σκόταδο. Έκλεισε την πόρτα πίσω της και στάθηκε
κεί ακίνητη και αμίλητη.

Όταν τελικά μίλησε, η φωνή της ήταν σχεδόν δι
στακτική, αν και είχε κάποια ίχνη ειρωνίας.

«Κάθεσαι ξύπνιος μέσα στα σκοτεινά, άρχοντα Έλ
ρικ. Νόμιζα πως θα σε έβρισκα κοιμισμένο».

«Ο ύπνος είναι η απασχόληση που μου προκαλε
την μεγαλύτερη ανία, κυρία. Μα, αν δεν συμπαθείς
σκοτάδι, θα ανάψω έναν δαυλό για χατήρι σου». Πήγ
μέχρι το μικρό τραπέζι και αφαίρεσε το κάλυμμα απ
μια μικρή γαβάθα με κάρβουνα που βρισκόταν εκε
Ύστερα, έπιασε μια ίσκα, ακούμπησε τη μια άκρη τη
στη γαβάθα και φύσηξε ελαφρά. Σε λίγο, το ξύλο πήρ
φωτιά και μ' αυτό άναψε έναν δαυλό που κρεμόταν α
πό τον τοίχο.

Η φωτιά του δαυλού γέμισε το δωμάτιο με φευγα
λέες σκιές. Η γυναίκα έρριξε πίσω την κουκούλα τη
και το φως χτύπησε τα μελαχροινά βαριά χαρακτηρ
στικά της και τις μάζες των μαύρων μαλλιών που τ
περιέβαλλαν. Έκανε έντονη αντίθεση με τον λεπτ
και ασκητικό ασπρομάλλη που την περνούσε στο ύ
ψος ένα κεφάλι και που τώρα την παρατηρούσε με α
πάθεια.

Δεν ήταν συνηθισμένη σε ματιές απάθειας, κι αυ
τός ο νεοτερισμός την ικανοποίησε.

«Με κάλεσες, άρχοντα Έλρικ, κι απ' ότι βλέπ
ήρθα». Έκανε μια περιπαικτική υπόκλιση.

«Βασίλισσα Γισάνα». Ο Έλρικ αναγνώρισε την υπ
κλιση με ένα ελαφρό νεύμα του κεφαλιού. Τώρα που τ
έβλεπε για πρώτη φορά από κοντά, διαισθανόταν τ
δύναμή του — μια δύναμη που ήταν ίσως περισσότ
σαγηνευτική και από τη δική της. Ωστόσο, αυτός δε
έδειχνε κανένα σημάδι πως ανταποκρινόταν. Η Γισά
σκέφτηκε πως μια κατάσταση που περίμενε να είναι

διαφέρουσα ίσως τελικά αποδεικνυόταν εκνευριστική. Ωστόσο, ακόμα κι αυτό την διασκέδαζε.

Ο Έλρικ με τη σειρά του, ένιωσε άθελά του παράξενα. Κάτι του έλεγε μέσα του πως η Γισάνα ίσως μπορούσε να οξύνει πάλι τα αμβλυμένα του συναισθήματα. Αυτό τον ερέθιζε αλλά και τον ανησυχούσε μαζί.

Χαλάρωσε λίγο και σήκωσε τους ώμους. «Έχω ακουστά για σένα και σε άλλες χώρες πέρα από το Τζαρκόρ, Βασίλισσα Γισάνα. Κάθισε, αν θέλεις». Της έδειξε έναν πάγκο κι ο ίδιος κάθισε στην άκρη του κρεβατιού του.

«Είσαι πιο ευγενικός απ' ότι άφησε να εννοηθεί η πρόσκλησή σου», του είπε καθώς καθόταν και σταύρωνε τα χέρια και τα πόδια της. «Αυτό σημαίνει πως είσαι πρόθυμος να ακούσεις τις προτάσεις που έχω να σου κάνω;»

Εκείνος της ανταπέδωσε το χαμόγελο. Ήταν ένα σπάνιο χαμόγελο γι' αυτόν, λιγάκι βλοσυρό αλλά χωρίς τη συνηθισμένη του πικρία. «Έτσι νομίζω. Είσαι ασυνήθιστη γυναίκα, Βασίλισσα Γισάνα. Αν δεν το ήξερα, θα υποπτευόμουν πως έχεις μελνιμπονιανό αίμα μέσα σου».

«Δεν είναι όλοι οι «νεόπλουτοι» των Νεαρών Βασιλείων τόσο αγροίκοι όσο πιστεύεις, άρχοντά μου».

«Ίσως».

«Τώρα, που επιτέλους σε βλέπω πρόσωπο με πρόσωπο, βρίσκω λίγο δύσκολο να πιστέψω κάποια μέρη του σκοτεινού σου θρύλου. Από την άλλη μεριά, όμως...» και έγειρε το κεφάλι της στο πλάι, κοιτάζοντάς τον με ειλικρίνεια, «μου φαίνεται πως ο θρύλος μιλάει για έναν λιγότερο λεπτό χαρακτήρα από αυτόν που διακρίνω μπροστά μου».

«Αυτά συμβαίνουν με τους θρύλους».

«Πόσα πράγματα θα μπορούσαμε να καταφέρουμε μαζί...»

«Οι υποθέσεις αυτού του είδους με εκνευρίζουν,

Βασίλισσα Γισάνα. Για ποιο σκοπό ήρθες εδώ;»

«Πολύ καλά, θα σου πω. Άλλωστε, δεν περίμεν καν να με ακούσεις».

«Θα σε ακούσω, αλλά μην περιμένεις τίποτα περισ σότερο».

«Τότε, άκου. Είναι μια ιστορία που νομίζω να ενδια φέρει ακόμα και εσένα».

Ο Έλρικ άκουσε και, καθώς η Γισάνα είχε υποπτευ θεί, η διήγηση άρχισε να κεντρίζει το ενδιαφέρο του...

Πριν από αρκετούς μήνες, όπως η Γισάνα είπε στο Έλρικ, οι χωρικοί της επαρχίας Γκαράβ του Τζαρκόρ είχαν αρχίσει να κάνουν αναφορές για μυστηριώδεις καβαλάρηδες που άρπαζαν νέους και νέες από τα χωριά.

Η Γισάνα υποπτεύθηκε πως πρόκειτο για κάποια ο μάδα ανταρτών και έστειλε ένα απόσπασμα των Λευ κών Γατόπαρδων, των καλύτερων πολεμιστών του Τζαρκόρ για να τους εξοντώσουν.

Κανείς από το απόσπασμα δεν γύρισε πίσω. Μια δεύτερη αποστολή που στάλθηκε στην περιοχή δεν βρήκε κανένα ίχνος της πρώτης, αλλά σε μια κοιλάδα κοντά στην πόλη Θοκόρα ανακάλυψαν μια παράξενη ακρόπολη. Υποπτευόμενος πως οι Λευκοί Γατόπαρ δοι είχαν δεχτεί επίθεση και είχαν νικηθεί, ο επικεφα λής της δεύτερης αποστολής ήταν πιο διακριτικός. Ά φησε μερικούς άνδρες να παρακολουθούν το μέρος και να αναφέρουν τα όσα θα δουν και ύστερα γύρισ αμέσως στο Ντάκος. Το μόνο σίγουρο ήταν πως η α κρόπολη δεν βρισκόταν στην κοιλάδα λίγους μήνες πριν.

Η Γισάνα και ο Θελέμπ Καάρνα οδήγησαν μια με γάλη στρατιωτική δύναμη στην κοιλάδα. Οι άντρες που η δεύτερη αποστολή είχε αφήσει πίσω δεν ήτα

πουθενά, κι ο Θελέμπ Καάρνα προειδοποίησε τη Γισά να να μην επιτεθεί.

«Ήταν ένα εκπληκτικό θέαμα, άρχοντα Έλρικ», συ νέχισε η Γισάνα. «Η ακρόπολη αστραποβολούσε με ό λα τα χρώματα του ουράνιου τόξου — χρώματα που άλλαζαν συνεχώς. Ολόκληρο το κτίριο φαινόταν εξω πραγματικό — μερικές φορές το περίγραμμά της δια κρινόταν καθαρά και άλλες θάμπωνε, λες κι ήταν έτοι μη να εξαφανιστεί. Ο Θελέμπ Καάρνα είπε πως το μέ ρος ήταν μαγικό και κανείς δεν αμφέβαλε για τα λόγια του. Υποστήριζε πως είχε έρθει από το βασίλειο του Χάους».

Η Γισάνα σηκώθηκε και άπλωσε τα χέρια. «Δεν εί μαστε συνηθισμένοι σε μαγικές εκδηλώσεις μεγάλης κλίμακας σε αυτά τα μέρη. Ακόμα κι ο Θελέμπ Καάρνα, που είναι εξοικειωμένος με τη μαγεία και προέρχεται από την Πόλη των Ζωντανών Αγαλμάτων, έμεινε έκ πληκτος και τρομαγμένος».

«Κι έτσι αποσυρθήκατε», είπε ο Έλρικ, βαριεστη μένα.

«Αυτό ήμασταν έτοιμοι να κάνουμε — στην πραγ ματικότητα ο Θελέμπ Καάρνα κι εγώ απομακρυνόμα σταν επικεφαλής του στρατού, όταν ακούστηκε η μου σική... Ήταν γλυκιά, εξώκοσμη, οδυνηρή. Ο Θελέμπ Καάρνα φώναξε να απομακρυνθούμε όσο πιο γρήγο ρα γινόταν. Εγώ έκοψα ταχύτητα, γοητεμένη από τη μουσική, αλλά εκείνος χτύπησε βίαια τα καπούλια του αλόγου μου και φύγαμε καλπάζοντας. Αυτοί που ήταν κοντά μας κατάφεραν επίσης να γλιτώσουν, αλλά εί δαμε τους υπόλοιπους να γυρίζουν και να στρέφονται προς την ακρόπολη, τραβηγμένοι από τη μουσική. Σχεδόν διακόσιοι άνδρες γύρισαν πίσω — και εξαφα νίστηκαν».

«Και τι έκανες τότε;» ρώτησε ο Έλρικ καθώς η Γισά να διέσχιζε το δωμάτιο και καθόταν στο κρεβάτι δίπλα του. Μετακινήθηκε για να της κάνει χώρο.

«Ο Θελέμπ Καάρνα προσπαθεί από τότε να ανακ
λύψει ποιος είναι ο σκοπός της ακρόπολης και ποι
την ελέγχει. Μέχρι τώρα, οι μαντείες του του έχου
αποκαλύψει μόνο όσα κι ο ίδιος είχε υποθέσει: π
το βασίλειο του Χάους έχει στείλει αυτή την ακρόπ
λη στον κόσμο μας και αργά επεκτείνει την επιρρο
του. Όλο και περισσότεροι νέοι απάγονται από του
υπηρέτες του Χάους».

«Και αυτοί οι υπηρέτες;» Η Γισάνα είχε πλησιάσ
πιο κοντά του, κι αυτή τη φορά ο Έλρικ δεν είχε μετ
κινηθεί.

«Κανείς απ' όσους προσπάθησε να τους σταματ
σει δεν τα κατάφερε — και λίγοι ήταν αυτοί που γλίτω
σαν τη ζωή τους».

«Από μένα τι ζητάς;»

«Βοήθεια». Τον κοίταξε επίμονα και άπλωσε ένα χέ
ρι να τον αγγίξει. «Γνωρίζεις καλά τόσο το Νόμο όσ
και το Χάος και η γνώση σου αυτή είναι ενστικτώδης
αν ο Θελέμπ Καάρνα έχει δίκιο. Απ' όσο ξέρω, οι ίδι
σου οι θεοί είναι Άρχοντες του Χάους».

«Αυτό είναι αλήθεια, Γισάνα», απάντησε ο Έλρικ
«Και γι' αυτόν ακριβώς το λόγο δεν έχω διάθεση να
τους εναντιωθώ».

Την πλησίασε χαμογελώντας και ξαφνικά την άρ
παξε στην αγκαλιά του. «Ίσως φανείς αρκετά δυνα
τή», της είπε αινιγματικά πριν κολλήσει τα χείλη το
στα δικά της. «Όσο για τα άλλα ζητήματα — τα συζη
τάμε και αργότερα».

Μέσα στα βάθη του σκοτεινού καθρέφτη του, ο Θε
λέμπ Καάρνα είδε ένα μέρος από τη σκηνή στο δωμά
τιο του Έλρικ και αναψοκοκκίνησε με ανήμπορη οργή
Τράβηξε το γένι του καθώς η εικόνα ξεθώριασε γι
δέκατη φορά μέσα σε ένα λεπτό. Κανένα μουρμουρ
τό του δεν μπορούσε να την επαναφέρει. Κάθισε στη
πολυθρόνα του και άρχισε να σχεδιάζει την εκδίκησ

του. Θα του έπαιρνε καιρό μέχρι να ολοκληρώσει τα σχέδιά του, γιατί, αν ο Έλρικ μπορούσε να βοηθήσει στο θέμα της ακρόπολης, δεν υπήρχε λόγος να τον εξοντώσει από τώρα.

Κεφάλαιο 4ο

Το επόμενο απόγευμα, τρεις καβαλλάρηδες ξεκινούσαν για για την κωμόπολη της Θοκόρα. Ο Έλρικ κι η Γισάνα πήγαιναν πλάι-πλάι, αλλά ο τρίτος καβαλάρης, ο Θελέμπ Καάρνα, κρατούσε τις αποστάσεις του και φαινόταν εξοργισμένος. Παρ' όλα αυτά, ο Έλρικ δεν έδειχνε καμιά αμηχανία απέναντι σε εκείνον που είχε παραγκωνίσει από την καρδιά της Γισάνα.

Ο Έλρικ, βρίσκοντας τη Γισάνα πολύ ελκύστικη παρά τη θέλησή του, είχε τελικά συμφωνήσει τουλάχιστον να επιθεωρήσει την ακρόπολη από κοντά και να προτείνει κάποιες μεθόδους για την αντιμετώπιση του κακού. Είχε ανταλλάξει μονάχα λίγες κουβέντες με τον Μούνγκλαμ πριν ξεκινήσουν.

Τα λειβάδια του Τζαρκόρ έμοιαζαν με χρυσάφι κάτω από τον καυτό ήλιο. Η Θοκόρα απείχε δυο μέρες με το άλογο από το Ντάκος, κι ο Έλρικ σκόπευε να απολαύσει τη διαδρομή.

Έχοντας από καιρό να νιώσει τόσο ευδιάθετος, κάλπαζε δίπλα στη Γισάνα, γελώντας μαζί της. Κι όμως, βαθιά μέσα του υπήρχε μια βαθιά ανησυχία, που όλο και μεγάλωνε καθώς πλησίαζαν στην περιοχή της μυστηριώδους ακρόπολης και πρόσεχε πως μερικές στιγμές ο Θελέμπ Καάρνα φαινόταν ικανοποιημένος ενώ θα έπρεπε να δείχνει δυσφορία.

Κάποιες φορές, ο Έλρικ φώναζε περιπαικτικά λό-

για στο μάγο, όπως: «Εε, γερο-τσαρλατάνε, δεν νιώθεις ελεύθερος εδώ, μέσα στις ομορφιές της φύσης και μακριά από τις έγνοιες του παλατιού; Μην έχεις μούτρα, Θελέμπ Καάρνα — ανάσανε τον καθαρό αέρα και γέλα μαζί μας!» Τέτοιες στιγμές, ο Θελέμπ Καάρνα έσμιγε τα φρύδια και μουρμούριζε μέσα από τα δόντια του, ενώ η Γισάνα τον κορόϊδευε και κοιτούσε με μάτια που έλαμπαν τον Έλρικ.

Έτσι, έφτασαν στη Θακόρα και βρήκαν στη θέση της κωμόπολης έναν τεράστιο λάκκο που κάπνιζε και βρόμαγε φριχτά.

«Αυτή είναι δουλειά του Χάους», είπε ο Έλρικ, μυρίζοντας τη μπόχα. «Σ' αυτό, τουλάχιστον, είχες δίκιο, Θελέμπ Καάρνα. Η φωτιά που κατέκαψε μια τόσο μεγάλη κωμόπολη δεν ήταν φυσιολογική. Όποιος είναι ο υπεύθυνος για όλα αυτά προφανώς αυξάνει τις δυνάμεις του με κάθε μέρα που περνάει. Όπως θα ξέρεις κι εσύ, μάγε, οι Άρχοντες του Νόμου και του Χάους βρίσκονται συνήθως σε τέλεια ισορροπία και καμιά πλευρά δεν επεμβαίνει άμεσα στη Γη μας. Προφανώς, ο Κοσμικός Ζυγός έγειρε λίγο, όπως κάποιες φορές συμβαίνει, προς όφελος των Κύριων της Αταξίας και τους επέτρεψε να περάσουν στον κόσμο μας. Ένας γήινος μάγος μπορεί να καλέσει βοήθεια από το Νόμο ή απ' το Χάος για ένα σύντομο χρονικό διάστημα, αλλά σπανιότατα το άνοιγμα αυτό ανάμεσα στις διαστάσεις μπορεί να γίνει τόσο μεγάλο και σταθερό όσο αυτό που φαίνεται να έχει πετύχει ο φίλος μας στην ακρόπολη. Το πιο ανησυχητικό σ' αυτή την ιστορία — τουλάχιστον για σας, τους κατοίκους των Νεαρών Βασιλείων — είναι πως έτσι και ένα τέτοιο πάτημα στον κόσμο μας μονιμοποιηθεί, είναι πιθανό να μεγαλώσει σε έκταση και ισχύ, και τελικά οι Άρχοντες του Χάους να καταλάβουν ολόκληρο τον κόσμο της Γης, απλά με το να αυξάνουν λίγο-λίγο τη δύναμή τους σε αυτό το σημείο».

«Μια τρομερή πιθανότητα», μουρμούρισε ο μάγος που φαινόταν πραγματικά φοβισμένος. Παρ' όλο που κι αυτός ο ίδιος μερικές φορές καλούσε βοήθεια από το Χάος, δεν θα ήταν ώφελος κανενός γήινου πλάσματος να αφήσει το Χάος ανεξέλεγχτο στον κόσμο.

Ο Έλρικ ανέβηκε ξανά στη σέλα του. «Καλύτερα να τρέξουμε προς την κοιλάδα», είπε.

«Νομίζεις πως κάτι τέτοιο θα ήταν φρόνιμο μετά από τα όσα είδαμε εδώ;» είπε ο Θελέμπ Καάρνα με νευρικότητα.

Ο Έλρικ γέλασε. «Τι; Εσύ, ένας μάγος από το Παν Τανγκ — το νησί στο οποίο ισχυρίζονται ότι ξέρουν τόσο πολλά για τη μαγεία όσο κι οι πρόγονοί μου, οι Λαμπροί Αυτοκράτορες; Όχι, όχι — εξάλλου, σήμερα δεν έχω φρόνιμη διάθεση!»

«Ούτε κι εγώ», φώναξε η Γισάνα, χτυπώντας τα καπούλια του αλόγου της. «Εμπρός, κύριοι — στην Ακρόπολη του Χάους!»

Αργά το απόγευμα, είχαν φτάσει τις κορυφές των λόφων που περιβάλανε την κοιλάδα και παρατηρούσαν από ψηλά τη μυστηριώδη ακρόπολη.

Η Γισάνα την είχε περιγράψει καλά, αλλά όχι τέλεια. Το μάτια του Έλρικ πόνεσαν κοιτάζοντάς την, γιατί φαινόταν να επεκτείνεται πέρα από το βασίλειο της Γης, σε κάποια άλλη διάσταση, ίσως και περισσότερες.

Αστραποβολούσε με όλα τα γήινα χρώματα, και υπήρχαν ανάμεσα σ' αυτά και κάποια που ο Έλρικ αναγνώρισε πως ανήκαν σε άλλους κόσμους. Ακόμα και το βασικό περίγραμμα της ακρόπολης ήταν αβέβαιο. Η κοιλάδα γύρω της δημιουργούσε μια έντονη αντίθεση, καθώς έμοιαζε με μια θάλασσα σκούρας στάχτης που μερικές φορές αναδευόταν και έστελνε ψηλά πίδακες σκόνης. Όλα τα στοιχεία της φύσης λες κι είχαν διαστρεβλωθεί και μεταλλαχτεί εξαιτίας της παρουσίας της υπερφυσικής ακρόπολης.

«Λοιπόν;» Ο Θελέμπ Καάρνα προσπάθησε να ηρεμήσει το εκνευρισμένο του άλογο καθώς εκείνο προσπαθούσε να φύγει μακριά από την ακρόπολη. «Έχεις δει κάτι παρόμοιο;»

Ο Έλρικ κούνησε το κεφάλι. «Σ' αυτόν τον κόσμο, σίγουρα όχι, αλλά το μέρος αυτό το έχω δει κι άλλη φορά. Στη διάρκεια της τελικής μου μύησης στις απόκρυφες τέχνες του Μελνιμπονέ, ο πατέρας μου με πήρε μαζί του με αστρική μορφή στο Βασίλειο του Χάους, όπου μας δέχθηκε σε ακρόαση ο προστάτης μου, ο Άρχοντας Άριοχ των Επτά Σκοταδιών...»

Ο Θελέμπ Καάρνα ρίγησε. «Έχεις βρεθεί στην καρδιά του Χάους; Ώστε αυτό είναι το κάστρο του Άριοχ;»

Ο Έλρικ γέλασε ειρωνικά. «Αυτό; Αυτό είναι καλύβι σε σύγκριση με τα παλάτια των Αρχόντων του Χάους».

«Τότε ποιος κατοικεί σ' αυτό το μέρος;» είπε η Γισάνα, ανυπόμονα.

«Καθώς θυμάμαι, από τότε που σαν έφηβος πέρασα μέσα από το βασίλειο του Χάους, σ' αυτή την ακρόπολη δεν κατοικεί Άρχοντας του Χάους αλλά κάποιος υπηρέτης τους. Όχι όμως κι ακριβώς υπηρέτης τους...» Ζάρωσε το μέτωπο, προσπαθώντας να θυμηθεί.

«Μιλάς με γρίφους», είπε ο Θελέμπ Καάρνα, στρέφοντας το άλογό του για να κατεβεί την πλαγιά από την αντίθετη πλευρά των λόφων. «Σας ξέρω εσάς τους Μελνιμπονιανούς! Ακόμα κι όταν ψοφάτε της πείνας, προτιμάτε ένα παράδοξο φαινόμενο από το φαγητό!»

Ο Έλρικ κι η Γισάνα τον ακολούθησαν για λίγη απόσταση κι ύστερα ο Έλρικ σταμάτησε και έδειξε πίσω του.

«Αυτός που κατοικεί εκεί μέσα είναι πράγματι ένας παράδοξος τύπος. Είναι ένα είδος Γελωτοποιού για την Αυλή του Χάους. Παρ' ότι τον έχουν για να τους

διασκεδάζει, οι Άρχοντες του Χάους τον σέβονται — ίσως και τον φοβούνται λίγο. Τους ικανοποιεί με κοσμικούς γρίφους και σατιρικές φαρσοκωμωδίες σχετικά με τη φύση του Χεριού που κρατά σε ισορροπία το Νόμο και το Χάος. Παίζει τα αινίγματα σαν μπάλες, περιγελάει όσα το Χάος έχει αγαπητά και παίρνει στα σοβαρά τα όσα κοροιδεύει...» Σταμάτησε και σήκωσε τους ώμους. «Αυτά, τουλάχιστον, έχω ακουστά».

«Και γιατί βρίσκεται εδώ;»

«Θα μπορούσε να βρίσκεται οπουδήποτε. Ίσως κατάφερνα να υποθέσω τα κίνητρα των Αρχόντων του Νόμου ή του Χάους, αλλά ακόμα κι αυτοί δεν μπορούν να κατανοήσουν τα κίνητρα του Μπάλο του Γελωτοποιού. Λέγεται πως είναι ο μόνος που του επιτρέπεται να μετακινείται ανάμεσα στα Βασίλεια του Νόμου και του Χάους όπως του αρέσει, αν και ποτέ δεν ακούστηκε πως είχε έρθει και στη Γη. Ούτε και ποτέ άκουσα να του αποδίδουν πράξεις καταστροφής όπως αυτές που είδαμε. Είναι ένα αίνιγμα για μένα — κάτι που σίγουρα θα τον ικανοποιούσε αν το ήξερε».

«Ο μοναδικός τρόπος για να ανακαλύψει κανείς τον σκοπό της επίσκεψής του», είπε ο Θελέμπ Καάρνα με ένα αμυδρό χαμόγελο, «θα ήταν αν έμπαινε στην ακρόπολη...»

«Έλα τώρα, μάγε», είπε ο Έλρικ ειρωνικά. «Δεν έχω, βέβαια, μεγάλη αγάπη για τη ζωή μου, αλλά υπάρχουν και μερικά πράγματα που εκτιμώ — όπως η ψυχή μου, για παράδειγμα».

Ο Θελέμπ Καάρνα άρχισε να κατεβαίνει την πλαγιά, αλλά ο Έλρικ έμεινε σκεπτικός εκεί που βρισκόταν, με τη Γισάνα δίπλα του.

«Το ζήτημα φαίνεται να σε απασχολεί περισσότερο απ' όσο θα έπρεπε, Έλρικ», του είπε η βασίλισσα.

«Πράγματι με ανησυχεί. Υποπτεύομαι πως αν ερευνήσουμε περισσότερο το θέμα της ακρόπολης, θα αναμειχθούμε σε κάποια διαμάχη ανάμεσα στον Μπά-

λο και τους κυρίους του — ίσως και με τους Άρχοντες του Νόμου. Αυτό θα μπορούσε εύκολα να σημαίνει την καταστροφή μας, γιατί έχουμε να κάνουμε με δυνάμεις περισσότερο επικίνδυνες απ' ο,τιδήποτε έχουμε συναντήσει πάνω στη Γη».

«Μα δεν μπορούμε απλά να καθίσουμε και να κοιτάζουμε αυτόν τον Μπάλο να καταστρέφει τις πόλεις μας, να αρπάζει τους πιο όμορφους νέους μας και να απειλεί να κυβερνήσει ολόκληρο το Τζαρκόρ σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα!»

Ο Έλρικ αναστέναξε, αλλά δεν απάντησε.

«Δεν έχεις κάποια μαγεία, Έλρικ, για να στείλει τον Μπάλο στο Χάος όπου ανήκει και να σφραγίσεις το ρήγμα που δημιούργησε ανάμεσα στις διαστάσεις;»

«Ακόμα κι οι Μελνιμπονιανοί δεν μπορούν να αντιπαλέψουν τους Άρχοντες των Ανώτερων Κόσμων — και οι πρόγονοί μου ήξεραν πολύ περισσότερα πάνω στην τέχνη της μαγείας απ' ότι εγώ. Οι πιο καλοί μου σύμμαχοι δεν υπηρετούν ούτε το Χάος ούτε το Νόμο, γιατί είναι στοιχειακά πνεύματα: κύριοι της φωτιάς, του νερού, της γης και του αέρα και οντότητες που έχουν έλεγχο πάνω σε ζώα και φυτά. Είναι εξυπηρετικοί σε μια γήινη μάχη, αλλά δεν θα χρησιμέψουν ιδιαίτερα ενάντια σε κάποιον σαν τον Μπάλο. Πρέπει να σκεφτώ...

Οι λόφοι κυλούσαν πράσινοι μέχρι τα λειβάδια από κάτω τους, κι ο ήλιος έρριχνε τις ακτίνες του πάνω σε μια απεραντωσύνη χορταριού που έφτανε μέχρι τον ορίζοντα. Από πάνω τους έκανε κύκλους ένα μεγάλο όρνεο. Ο Θελέμπ Καάρνα ήταν πια μια μικροσκοπική μορφή που τους φώναζε κάτι που δεν μπορούσαν πια να ακούσουν.

Η Γισάνα φαινόταν απογοητευμένη. Οι ώμοι της είχαν καμπουριάσει και δεν κοίταξε τον Έλρικ καθώς τραβούσε τα χαλινάρια του αλόγου της για να ακολουθήσει τον μάγο του Παν Τανγκ. Ο Έλρικ ήρθε πίσω της,

έχοντας συνείδηση της αναποφασιστικότητάς του, αλλά μην έχοντας διάθεση να κάνει κάτι γι' αυτό. Τι τον ένοιαζε αν...

Η μουσική άρχισε, χαμηλά στην αρχή, αλλά γρήγορα η έντασή της ανέβηκε για να γεμίσει τον αέρα με μια ελκυστική γλυκύτητα που ζωγράφιζε στο μυαλό νοσταλγικές αναμνήσεις και πρόσφερε ταυτόχρονα γαλήνη αλλά και νόημα στη ζωή. Τα όργανα που την δημιουργούσαν σίγουρα δεν ήταν γήινα. Προκάλεσε στον Έλρικ μια ζωηρή επιθυμία να γυρίσει και να ανακαλύψει την πηγή της, αλλά της αντιστάθηκε. Για τη Γισάνα, ωστόσο, ήταν φανερό πως κάτι τέτοιο δεν ήταν εύκολο. Είχε στρίψει το άλογό της εντελώς, και το πρόσωπό της έλαμπε, τα χείλια της έτρεμαν και τα μάτια της είχαν βουρκώσει.

Ο Έλρικ, στις περιπλανήσεις του στα εξώκοσμα βασίλεια, είχε ακούσει παρόμοια μουσική κι άλλες φορές, ενώ του θύμιζε και τις αλλόκοτες ορχηστρικές συμφωνίες του αρχαίου Μελνιμπονέ, κι έτσι η μελωδία δεν τον γήτεψε όπως έκανε με τη Γισάνα. Αναγνώρισε γρήγορα τον κίνδυνο και, καθώς εκείνη περνούσε από δίπλα του σπειρουνίζοντας το άλογό της, εκείνος άπλωσε το χέρι να της αρπάξει τα χαλινάρια.

Το καμουτσίκι της έπεσε πάνω στο χέρι του κι αυτός, βλαστημώντας από τον απρόσμενο πόνο, άφησε το χαλινάρι να του φύγει. Εκείνη πέρασε καλπάζοντας το φρύδι του λόφου και την άλλη στιγμή χάθηκε από τα μάτια του.

«Γισάνα!» της φώναξε απεγνωσμένα, αλλά η φωνή του δεν μπορούσε να ακουστεί μέσα στην έντονη μουσική. Γύρισε πίσω το κεφάλι, ελπίζοντας πως ο Θελέμπ Καάρνα θα του πρόσφερε κάποια βοήθεια, αλλά ο μάγος απομακρυνόταν όλο και περισσότερο. Προφανώς, είχε ακούσει κι αυτός τη μουσική και είχε πάρει γρήγορα την απόφασή του.

Ο Έλρικ έτρεξε ξοπίσω από τη Γισάνα, φωνάζοντάς της να σταματήσει. Το άλογό του έφτασε την κορυφή του λόφου και την είδε να καλπάζει γραμμή για την λαμπερή ακρόπολη.

«Γισάνα! Πηγαίνεις στο χαμό σου!»

Έφτασε στην κοιλάδα και οι οπλές του αλόγου της άρχισαν να αναδεύουν αστραποβόλα κύματα χρωμάτων, καθώς άγγιζαν το μεταλλαγμένο από το Χάος έδαφος γύρω από το κτίριο. Αν και ήξερε πως ήταν πολύ αργά για να τη σταματήσει, ο Έλρικ συνέχισε να καλπάζει προς το μέρος της, ελπίζοντας να την φτάσει πριν προλάβει να μπει στην ίδια την ακρόπολη.

Καθώς έμπαινε μέσα στον πολύχρωμο στρόβιλο, είδε μια δεκαριά είδωλα της Γισάνα να περνούν μέσα από μια δεκαριά πύλες της ακρόπολης. Την αυταπάτη δημιουργούσε η παράξενη διάθλαση του φωτός και του ήταν αδύνατον να ξεχωρίσει ποιο είδωλο ήταν το αληθινό.

Η μουσική σταμάτησε ταυτόχρονα με την εξαφάνιση της Γισάνα, κι ο Έλρικ νόμισε πως λίγο μετά άκουσε ένα αχνό γέλιο. Ήταν πια τρομερά δύσκολο να ελέγξει το άλογό του και αναγκάστηκε να ξεκαβαλήσει και να το αφήσει ελεύθερο. Εκείνο απομακρύνθηκε καλπάζοντας και χλιμιντρίζοντας φοβισμένα.

Πλοκάμια λαμπερής ομίχλης τυλίχτηκαν γύρω από τα πόδια του Έλρικ. Το αριστερό του χέρι πήγε προς τη λαβή του ρουνικού του σπαθιού, αλλά δίστασε να το τραβήξει. Έτσι κι έβγαινε από το θηκάρι του, το σπαθί θα απαιτούσε ψυχές πριν να τον αφήσει να το ξαναθηκαρώσει. Ωστόσο, ήταν το μοναδικό του όπλο. Άφησε το χέρι του να ξαναπέσει και η λεπίδα φάνηκε να πάλλεται οργισμένα στο πλάι του.

«Όχι ακόμα, Στόρμπρίνγκερ. Μπορεί εκεί μέσα να υπάρχουν δυνάμεις μεγαλύτερες κι από τη δική σου!»

Άρχισε να προχωράει μέσα στις ομίχλες. Ο φωσφορισμός των χρωμάτων γύρω του τον στράβωνε και ένιωθε μια τρομαχτική έλλειψη προσανατολισμού

— απόσταση, βάθος και πλάτος είχαν γίνει έννοιες χωρίς νόημα. Αναγνώρισε αυτό που είχε αισθανθεί μόνο στα ταξίδια του αστρικού του σώματος — την παράξενη, άχρονη και απεριόριστη φύση που χαρακτήριζε ένα Βασίλειο των Ανώτερων Κόσμων.

Έσπρωξε το σώμα του προς την κατεύθυνση που υπολόγιζε ότι είχε πάρει η Γισάνα, γιατί ήδη είχε χάσει από τα μάτια του κάθε εικόνα πύλης ή είδωλό της.

Συνειδητοποίησε πως θα μπορούσε να τριγυρνά έτσι άσκοπα μέχρι να πεθάνει από την πείνα και τη δίψα, και πως έπρεπε να τραβήξει το Στόρμπρίνγκερ, γιατί το μαγικό σπαθί είχε την ιδιότητα να αντιστέκεται στην επιρροή του Χάους.

Αυτή τη φορά, όταν άγγιξε τη λαβή του σπαθιού, ένιωσε μια εκκένωση να του διαπερνά το χέρι και να πλημμυρίζει το σώμα του με δύναμη. Το σπαθί βγήκε από το θηκάρι του. Από την τεράστια λεπίδα με τους σκαλισμένους ρούνους ξεχύθηκε μια μαύρη ακτινοβολία που διέλυσε τα παλλόμενα χρώματα του Χάους.

Ο Έλρικ έβγαλε την πανάρχαιη πολεμική ιαχή των προγόνων του και προχώρησε προς το κάστρο, χτυπώντας με το σπαθί του τις άυλες μορφές που συγκεντρώνονταν γύρω του. Η πύλη ήταν μπροστά του, μοναχική τώρα που το Στόρμπρίνγκερ είχε διαλύσει όλες τις αυταπάτες. Είδε πως ήταν ανοιχτή. Ο Έλρικ κοντοστάθηκε για μια στιγμή, καθώς προσπαθούσε να θυμηθεί μια επίκληση που ίσως του χρειαζόταν αργότερα. Ο Άριοχ, ο Άρχοντας του Χάους και προστάτης των προγόνων του ήταν μια ιδιότροπη θεότητα κι ο Έλρικ ήξερε πως δεν μπορούσε να βασίζεται επάνω του, εκτός κι αν...

Με αργές και γεμάτες χάρη κινήσεις, ένα χρυσωπό ζώο με κατακόκκινα αστραποβόλα μάτια ερχόταν προς το μέρος του κατά μήκος του περάσματος που ξεκινούσε πέρα από την πύλη. Παρ' όλη τη λάμψη τους, τα μάτια του φαίνονταν τυφλά, και το τεράστιο

σκυλίσιο μουσούδι του ήταν κλεισμένο. Ωστόσο, φαινόταν να κατευθύνεται ίσια επάνω του, και καθώς τον πλησίασε, το στόμα ξαφνικά άνοιξε διάπλατα για να φανερώσει κοραλένια δόντια. Σταμάτησε σιωπηλά και ξαφνικά, χωρίς ούτε μια φορά τα ρουμπινένια μάτια του να εστιαστούν πάνω στον ασπρομάλλη, 'πήδηξε!

Ο Έλρικ πισωπάτησε, υψώνοντας το σπαθί του για να αμυνθεί. Το βάρος του ζώου τον έρριξε κάτω και ένιωσε το παράξενο σώμα να τον σκεπάζει. Το πλάσμα ήταν παγωμένο και δεν έκανε καμιά προσπάθεια να τον κομματιάσει — απλά καθόταν επάνω του, αφήνοντας το κρύο να διαπεράσει το κορμί του Έλρικ.

Ο Έλρικ άρχισε να τουρτουρίζει, καθώς έσπρωχνε το παγερό κορμί του ζώου. Το Στόρμπρίνγκερ βόγγηξε και μουρμούρισε μέσα στο χέρι του και τελικά φάνηκε να διαπερνά κάποιο σημείο του πλάσματος. Μια τρομερή παγωμένη ενέργεια άρχισε να γεμίζει τον αλμπίνο. Ενισχυμένος από τη ζωική δύναμη του ίδιου του ζώου, έσπρωξε προς τα πάνω. Το ζώο συνέχιζε να τον πνίγει, αλλά τώρα ένας συριχτός, χαμηλός ήχος έβγαινε από το λαρύγγι του. Ο Έλρικ υπέθεσε πως η μικρή πληγή του Στόρμπρίνγκερ προκαλούσε πόνο το ζώο.

Απελπισμένα, γιατί έτρεμε σύγκορμος από το κρύο, ο Έλρικ μετακίνησε το σπαθί και χτύπησε ξανά. Και πάλι το ζώο έβγαλε έναν συριχτό ήχο, και πάλι μια παγωμένη ενέργεια τον πλημμύρισε, και πάλι έσπρωξε προς τα πάνω. Αυτή τη φορά, το ζώο ξεκόλλησε από πάνω του και σύρθηκε προς την πύλη. Ο Έλρικ πετάχτηκε όρθιος, σήκωσε ψηλά το Στόρμπρίνγκερ και το κατέβασε πάνω στο κεφάλι του χρυσού πλάσματος. Το κρανίο τσακίστηκε σαν να ήταν καμωμένο από πάγο.

Ο Έλρικ άρχισε να τρέχει κατά μήκος του διαδρόμου, ενώ γύρω του ο χώρος γέμισε στριγγλιές και

βρυχηθμούς. Ήταν λες και η φωνή που το παγωμένο ζώο δεν διέθετε έξω, να ξεσπούσε τώρα εκεί τις επιθανάτιες αγωνίες της.

Το πάτωμα από κάτω του άρχισε να υψώνεται και τελικά βρέθηκε να τρέχει σε μια σπειροειδή εξέδρα. Κοιτάζοντας κάτω, ζαλίστηκε, γιατί είδε μόνο έναν απύθμενο λάκκο γεμάτο χρώματα που στροβιλίζονταν με τέτοιο τρόπο, ώστε του ήταν τρομερά δύσκολο να αποσπάσει το βλέμμα του από πάνω τους. Ένιωσε το σώμα του να κινείται προς το χείλος της αβύσσου, αλλά κατάφερε να σφίξει τη λαβή του σπαθιού του και να πιέσει τον εαυτό του να συνεχίσει την ανάβαση.

Σηκώνοντας το κεφάλι, είδε πως το «πάνω» ήταν το ίδιο με το «κάτω». Μόνο η περίεργη ράμπα διατηρούσε κάποιο είδος σταθερότητας, αλλά ακόμα κι αυτή σιγά σιγά είχε αρχίσει να γίνεται ημιδιαφανής ώστε να του δείχνει το κενό από κάτω του ενώ ταυτόχρονα καθρέφτιζε το κενό από πάνω του.

Τα χρώματα που κυριαρχούσαν ήταν το πράσινο, το μπλε και το κίτρινο, αλλά υπήρχαν και ίχνη μαύρου, σκούρου κόκκινου, και άλλων αποχρώσεων που δεν υπήρχαν μέσα στο γήινο φάσμα.

Ο Έλρικ περίμενε να συναντήσει κάποιον καινούριο κίνδυνο, αλλά τελικά οι φόβοι του δεν επαληθεύθηκαν και βρέθηκε στην άκρη μιας γέφυρας που οδηγούσε πάνω από την λαμπερή άβυσσο σε μια αψιδωτή είσοδο που φωτιζόταν από μια σταθερή γαλάζια ακτινοβολία.

Διέσχισε προσεκτικά τη γέφυρα και πέρασε κάτω από την αψίδα. Εκεί μέσα, όλα είχαν γαλάζια χροιά, ακόμα κι αυτός ο ίδιος. Όσο προχωρούσε, τόσο το γαλάζιο σκούραινε.

Το Στόρμπρίνγκερ άρχισε να μουρμουρίζει και ο Έλρικ, ειδοποιημένος είτε από το σπαθί είτε από κάποια έκτη αίσθηση, έστριψε δεξιά. Μια άλλη αψίδα εμφανίστηκε μπροστά του, από την οποία ξεχυνόταν έ-

να έντονο βαθυκόκκινο φως. Στο σημείο που οι δυο ακτινοβολίες συναντιόνταν, δημιουργούσαν ένα μωβ τόσο πλούσιο που ο Έλρικ ένιωσε να υπνωτίζεται και να παρασύρεται άθελά του προς το μέρος του, όπως είχε συμβεί και στη διάρκεια της ανάβασής του. Ξανά, το μυαλό του αποδείχθηκε ισχυρότερο, και ανάγκασε τον εαυτό του να μπει μέσα από την κόκκινη αψίδα. Στη στιγμή, μια τρίτη αψίδα εμφανίστηκε αριστερά του, στέλνοντας ένα κύμα από πράσινο φως, ενώ μια άλλη στα δεξιά του ακτινοβολούσε κίτρινο. Για μια στιγμή, φάνηκε παγιδευμένος σε έναν ιστό από χρώματα. Τα χτύπησε με το Στόρμπρίνγκερ και η μαύρη λάμψη του σπαθιού διέλυσε για λίγο τις ακτίνες που σύντομα, όμως άρχισαν να ξανασχηματίζονται. Ο Έλρικ συνέχισε να προχωρά, και λίγο αργότερα μέσα στις λάμψεις διέκρινε μια ανθρώπινη μορφή — ανθρώπινη στο σχήμα, αλλά όχι και στο μέγεθος.

Καθώς την πλησίαζε, κατάλαβε πως δεν ανήκε σε γίγαντα — στην πραγματικότητα ήταν κοντύτερη από τον Έλρικ — αλλά έδινε την εντύπωση πελώριων διαστάσεων, λες και ήταν πράγματι γίγαντας κι ο Έλρικ απλά είχε μεγαλώσει για να έρθει στα μέτρα του.

Προχώρησε αδέξια προς τον Έλρικ και πέρασε α*πό μέσα του*. Όχι πως ο άνδρας φαινόταν άυλος — ήταν ο Έλρικ που ένιωθε σαν φάντασμα. Η μάζα του πλάσματος φαινόταν να διαθέτη τεράστια πυκνότητα. Το πλάσμα γύρισε, με τα πελώρια χέρια του τεντωμένα και το πρόσωπό του παραμορφωμένο από έναν μορφασμό ειρωνίας. Ο Έλρικ το χτύπησε με το Στόρμπρίνγκερ και έμεινε κατάπληκτος όταν είδε πως το σπαθί σταμάτησε, χωρίς να αφήσει κανένα σημάδι πάνω στον όγκο του πλάσματος.

Κι όμως, όταν πήγε να αρπάξει τον Έλρικ, τα χέρια του πέρασαν από μέσα του. Ο Έλρικ πισωπάτησε, χαμογελώντας με ανακούφιση. Ύστερα είδε με μια δόση φόβου πως το φως περνούσε από μέσα του. Είχε δίκιο —

αυτός ήταν το φάντασμα!

Το πλάσμα προσπάθησε για μια φορά ακόμα να τον γραπώσει και απέτυχε. Ο Έλρικ, καταλαβαίνοντας πως δεν κινδύνευε από το τέρας αλλά υπήρχε άμεσος φόβος να χάσει τα λογικά του, γύρισε και άρχισε να τρέχει.

Εντελώς απροσδόκητα, βρέθηκε σε μια αίθουσα οι τοίχοι της οποίας ήταν καμωμένοι από τα ίδια ασταθή και μεταβαλλόμενα χρώματα όπως και το υπόλοιπο μέρος. Καθισμένος σε ένα ψηλό σκαμνί, στο κέντρο της αίθουσας, ήταν ένας ανθρωπάκος που χαμογελούσε εύθυμα στον Έλρικ και που στην ανοιχτή του παλάμη φαινόταν να κρατάει κάποια μικροσκοπικά πλάσματα που έτρεχαν πέρα-δώθε.

«Καλωσόρισες, Βασιλιά του Μελνιμπονέ. Τι κάνει ο τελευταίος κυβερνήτης της αγαπημένης μου γήινης φυλής;»

Το ον ήταν ντυμένο με πολύχρωμα αστραφτερά ρούχα. Πάνω στο κεφάλι του φορούσε μια ψηλή ακιδωτή κορώνα — μια παρωδία των στεμμάτων των ισχυρών. Το πρόσωπό του ήταν γωνιώδες και το στόμα του πλατύ.

«Σε χαιρετίζω, άρχοντα Μπάλο», είπε ο Έλρικ, κάνοντας μια κοροϊδευτική χειρονομία. «Παράξενη φιλοξενία μου προσφέρεις, παρά το καλωσόρισμά σου».

«Ώστε δεν σε διασκέδασε καθόλου; Οι άνθρωποι ικανοποιούνται πολύ πιο δύσκολα από τους θεούς, δεν νομίζεις;»

«Οι απολαύσεις των ανθρώπων σπάνια είναι τόσο περίπλοκες. Πού είναι η Βασίλισσα Γισάνα;»

«Επέτρεψε και σε εμένα τις δικές μου απολαύσεις, θνητέ. Νομίζω πως είναι κάπου εδώ». Ο Μπάλο ξεχώρισε ένα από τα μικροσκοπικά πλάσματα στην παλάμη του. Ο Έλρικ πλησίασε και διέκρινε πως ήταν πραγματικά η Γισάνα, μαζί με πολλούς από τους χαμένους στρατιώτες. Ο Μπάλο τον κοίταξε και του έκλεισε πο-

νηρά το μάτι. «Σε αυτό το μέγεθος, μπορώ και τους ελέγχω πιο εύκολα».

«Δεν αμφιβάλλω γι' αυτό, αν και αναρωτιέμαι μήπως δεν έχουν γίνει αυτοί μικρότεροι αλλά εμείς μεγαλύτεροι».

«Είσαι οξυδερκής, θνητέ. Μπορείς, όμως, να υποθέσεις πώς έγινε κάτι τέτοιο;»

«Όλα αυτά τα χρώματα και οι αψίδες — με κάποιο τρόπο διαστρεβλώνουν...τι;»

«Τη μάζα, βασιλιά Έλρικ. Μα δεν μπορείς να κατανοήσεις τέτοιες έννοιες. Ακόμα και οι άρχοντες του Μελνιμπονέ, οι πιο θεϊκοί και ευφυείς από τους θνητούς, έμαθαν μόνο πως να διατάζουν τα στοιχεία της φύσης με την τελετουργία, τις επικλήσεις και τα ξόρκια, αλλά ποτέ δεν κατανόησαν τι ήταν αυτό που έλεγχαν. Αυτό είναι και το σημείο που υπερέχουν οι Άρχοντες των Ανώτερων Κόσμων, παρά τις διαφορές τους».

«Μα εγώ επιβίωσα χωρίς ανάγκη για ξόρκια. Επιβίωσα πειθαρχώντας το νου μου!»

«Αυτό ασφαλώς σε βοήθησε, αλλά ξεχνάς το μεγαλύτερο πλεονέκτημά σου — αυτήν την ενοχλητική λεπίδα που κρατάς. Την χρησιμοποιείς για να λύνεις τα ταπεινά σου μικροπροβλήματα και δεν συνειδητοποιείς πως κάνοντάς το είναι σαν να βάζεις μια πολεμική τριήρη να βυθίσει μια ψαρόβαρκα. Αυτό το σπαθί έχει δυνάμεις σε οποιαδήποτε διάσταση, Βασιλιά Έλρικ!»

«Μπορεί, αλλά δεν είναι αυτό που με απασχολεί επί του παρόντος. Γιατί είσαι εδώ, Άρχοντα Μπάλο;»

Ο Μπάλο έβγαλε ένα πλούσιο και μουσικό γέλιο. «Έχω πέσει σε δυσμένεια. Μάλλωσα με τους αφεντάδες μου, που παρεξήγησαν ένα αστείο μου σχετικά με την ασημαντότητα και τον εγωισμό τους, το πεπρωμένο και την περηφάνια τους. Θεωρούν κακογουστιά κάθε υπόνοια πως κάποτε θα ξεχαστούν. Έτσι κι εγώ κα-

τέφυγα στη Γη όπου, εκτός κι αν επικληθούν, οι Άρχοντες του Χάους ή του Νόμου σπάνια μπορούν να επέμβουν. Ίσως σου αρέσει το σχέδιό μου, Έλρικ, μια κι είσαι Μελνιμπονιανός. Σκοπεύω να εγκαθιδρύσω το δικό μου βασίλειο πάνω στη Γη — το Βασίλειο του Παραδόξου. Κάτι από το Νόμο, κάτι από το Χάος — ένας κόσμος αντιθέσεων, παράξενων φαινομένων και αστείων».

«Νομίζω πως ο κόσμος μας είναι ήδη όπως τον περιγράφεις, Άρχοντα Μπάλο, και δεν έχει ανάγκη από εσένα για να τον μετατρέψεις!»

«Βαθιά ειρωνία από έναν αδιάφορο γόνο του Μελνιμπονέ, Βασιλιά Έλρικ».

«Παραδέχομαι πως σε κάποιες περιπτώσεις σαν κι αυτήν είμαι ανιαρός συζητητής. Θα αφήσεις ελεύθερους τη Γισάνα κι εμένα;»

«Μα εσύ κι εγώ είμαστε γίγαντες — σου έδωσα το κύρος και την εμφάνιση ενός θεού. Θα μπορούσαμε να είμαστε συνεταίροι σε αυτή μου την προσπάθεια!»

«Δυστυχώς, Άρχοντα Μπάλο, δεν διαθέτω το δικό σου χιούμορ και δεν είμαι κατάλληλος για έναν τέτοιο εξέχοντα ρόλο. Εξάλλου», ο Έλρικ χαμογέλασε ξαφνικά, «φοβάμαι πως οι Άρχοντες των Ανώτερων Κόσμων δεν θα αφήσουν έτσι το θέμα της φιλοδοξίας σου, μια και φαίνεται να έρχεται σε τόση αντίθεση με τις δικές τους».

Ο Μπάλο γέλασε αλλά δεν είπε τίποτα.

Ο Έλρικ χαμογέλασε σε μια προσπάθεια να κρύψει τις σκέψεις που στροβιλίζονταν στο μυαλό του. «Τι σκοπεύεις να κάνεις, αν σου αρνηθώ;»

«Δεν είναι δυνατόν να αρνηθείς, Έλρικ! Μπορώ να σκεφτώ πολλές φάρσες που θα μπορούσα να σου παίξω...»

«Σοβαρά; Και τι γίνεται με το Μαύρο Σπαθί;»

«Α, ναι, είναι κι αυτό...»

«Μπάλο, μέσα στα αστεία και τις έμμονες ιδέες

σου, δεν σκέφτηκες τα πάντα λεπτομερώς. Θα έπρεπε να κάνεις μεγαλύτερες προσπάθειες να με εξολοθρεύσεις πριν έρθω μέχρι εδώ».

Τα μάτια του Έλρικ έλαμψαν, και σήκωσε ψηλά το σπαθί του, φωνάζοντας:

«Άριοχ! Κύριέ μου! Σε επικαλούμαι, Άρχοντα του Χάους!»

«Σταμάτα, Βασιλιά Έλρικ!» είπε ο Μπάλο, ξαφνιασμένος.

«Άριοχ — μια ψυχή σε περιμένει για να την πάρεις!»

«Πάψε, είπα!»

«Άριοχ, άκουσέ με!» Η φωνή του Έλρικ ήταν δυνατή και απελπισμένη.

Ο Μπάλο άφησε τα παιχνίδια του να πέσουν και σηκώθηκε βιαστικά, χοροπηδώντας προς τον Έλρικ.

«Η επίκλησή σου δεν εισακούστηκε!» Γέλασε και άπλωσε τα χέρια του να αρπάξει τον Έλρικ, αλλά το Στόρμπρίνγκερ βόγγηξε και αναδεύτηκε μέσα στο χέρι του Έλρικ κι ο Μπάλο πισωπάτησε ζαρώνοντας το μέτωπο.

«Άριοχ των Επτά Σκοταδιών — ο δούλος σου σε καλεί!»

Οι φλογισμένοι τοίχοι άρχισαν να ξεθωριάζουν. Τα μάτια του Μπάλο γούρλωσαν και άρχισαν να κινούνται νευρικά πέρα-δώθε.

«Άρχοντα Άριοχ, έλα να πάρεις πίσω τον παραστρατημένο σου Μπάλο!»

«Δεν μπορείς!» Ο Μπάλο τρέκλισε προς ένα σημείο του τοίχου όπου τα χρώματα είχαν σβήσει ολότελα, αποκαλύπτοντας από πίσω ένα μαύρο κενό.

«Δυστυχώς για σένα, μικρέ γελωτοποιέ, μπορεί...» Η φωνή ήταν σαρδόνια αλλά και πανέμορφη. Μέσα από το σκοτάδι βγήκε μια ψηλή μορφή και όχι το άμορφο τερατώδες πλάσμα που ήταν η αγαπημένη εμφάνιση του Άριοχ όταν επισκεπτόταν το Βασίλειο της Γης.

Ωστόσο, η μεγάλη ομορφιά του νεοφερμένου, γεμάτη καθώς ήταν με ένα μείγμα συμπόνιας, περηφάνιας, σκληρότητας και θλίψης, έδειχνε πως αυτό το ον δεν μπορούσε να είναι άνθρωπος. Φορούσε ένα σακκάκι παλλόμενου πορφυρού χρώματος, ένα εφαρμοστό παντελόνι που συνεχώς άλλαζε χροιά και είχε ζωσμένο στη μέση του ένα μακρύ χρυσό σπαθί. Τα μάτια του ήταν μεγάλα αλλά λοξά προς τα πάνω, τα μαλλιά του μακριά και χρυσαφένια σαν το σπαθί του, τα χείλη του γεμάτα και το πηγούνι του μυτερό όπως και τ' αυτιά του.

«Άριοχ!» Ο Μπάλο πισωπάτησε τρομαγμένος, καθώς ο Άρχοντας του Χάους τον πλησίαζε.

«Το λάθος ήταν δικό σου, Μπάλο», είπε ο Έλρικ πίσω από τον γελωτοποιό. «Δεν ήξερες πως μονάχα οι βασιλιάδες του Μελνιμπονέ μπορούν να επικαλεστούν τον Άριοχ και να τον φέρουν στη διάσταση της Γης; Ήταν το προαιώνιο προνόμιό τους».

«Και η αλήθεια είναι πως το καταχράστηκαν», είπε ο Άριοχ, χαμογελώντας αχνά προς τον Μπάλο που είχε πέσει γονατιστός μπροστά του. «Ωστόσο, αυτή η εξυπηρέτηση που μας έκανες θα ξεπλύνει τα παλιά σου παραστρατήματα, Έλρικ. Δεν με διασκέδασε πολύ το θέμα του Γίγαντα της Ομίχλης...»

Ακόμα κι ο Έλρικ ένιωθε πλημμυρισμένος από δέος μπροστά στην παρουσία του Άρχοντα του Χάους. Ένιωθε επίσης και μια έντονη ανακούφιση, γιατί δεν ήταν σίγουρος πως ο Άριοχ μπορούσε να κληθεί με αυτόν τον τρόπο.

Ο Άριοχ άπλωσε το χέρι του προς τον Μπάλο και τον σήκωσε από το κολάρο, έτσι που αυτός άρχισε να χτυπιέται και να παλεύει στον αέρα, με το πρόσωπο παραμορφωμένο από το φόβο και την αγωνία.

Ο Άριοχ του έπιασε το κεφάλι και το ζούληξε. Ο Έλρικ κοίταζε αποσβολωμένος, καθώς το κεφάλι άρχισε να ζαρώνει. Ύστερα, ο Άρχοντας του Χάους έ-

πιασε τα πόδια του γελωτοποιού και τα λύγισε, διπλώνοντας και πλάθοντας τον μέσα στα λεπτά χέρια του μέχρι που τον μετέτρεψε σε μια μικρή συμπαγή μπάλα. Ύστερα, έβαλε τη μπάλα στο στόμα του και την κατάπιε.

«Δεν τον έφαγα, Έλρικ», είπε με ένα ακόμα αχνό χαμόγελο. «Απλά ήταν ο ευκολότερος τρόπος για να τον μεταφέρω πίσω στον κόσμο από όπου ήρθε. Παραβίασε τις εντολές μας και θα τιμωρηθεί. Αυτό εδώ — και έδειξε με το χέρι του την ακρόπολη — «είναι μια άτυχη συγκυρία και αντιτίθεται στα σχέδια που εμείς του Χάους έχουμε για τη Γη, σχέδια που συμπεριλαμβάνουν και εσένα, το δούλο μας, και θα σου χαρίσουν μεγάλη εξουσία».

Ο Έλρικ υποκλίθηκε στον κύριό του. «Τα λόγια σου με τιμούν, Άρχοντα Άριοχ, αλλά δεν σου ζητάω χάρες».

Η πανώρια φωνή του Άριοχ έχασε κάτι από την ομορφιά της και το πρόσωπό του φάνηκε για μια στιγμή να σκοτεινιάζει. «Είσαι ορκισμένος να υπηρετείς το Χάος, Έλρικ, όπως και οι πρόγονοί σου. Και θα υπηρετήσεις το Χάος! Πλησιάζει ο καιρός που τόσο ο Νόμος όσο και το Χάος θα πολεμήσουν για την κυριαρχία της Γης — και το Χάος θα νικήσει! Η Γη θα ενσωματωθεί στο Βασίλειό μας και εσύ θα ανυψωθείς στην ιεραρχία του Χάους και θα γίνεις αθάνατος όπως κι εμείς!»

«Η αθανασία δεν μου είναι ιδιαίτερα ελκυστική, άρχοντά μου».

«Αχ, Έλρικ, δεν θέλω να πιστεύω πως οι Μελνιμπονιανοί έγιναν όμοιοι με τους πιθηκάνθρωπους που κυριαρχούν τώρα στη Γη και τους ανόητους «πολιτισμούς» τους. Σκέψου τι σου προσφέρουμε!»

«Θα το σκεφτώ, άρχοντά μου, όταν έρθει η ώρα την οποία μου αναφέρεις». Το κεφάλι του Έλρικ ήταν ακόμα χαμηλωμένο.

«Και έτσι θα γίνει». Ο Άριοχ σήκωσε τα χέρια. «Τώ-

ρα, πρέπει να μεταφέρω αυτό το παιχνιδάκι του Μπάλο στη διάσταση που ανήκει ώστε οι αντίπαλοί μας να μην μυριστούν τι συμβαίνει πριν από την ώρα τους».

Η ένταση της φωνής του Άριοχ δυνάμωσε μέχρι που ακουγόνταν σαν τον χτύπο μυριάδων μπρούτζινων σημάντρων, κι ο Έλρικ αναγκάστηκε να θηκαρώσει το σπαθί του και να βουλώσει τα αυτιά του σε μια προσπάθεια να σταματήσει τον πόνο.

Ύστερα, ο ασπρομάλλης ένιωσε το σώμα του να διαλύεται και να μετατρέπεται σε καπνό. Ο καπνός με τη σειρά του άρχισε να μαζεύεται και να πυκνώνει. Παντού γύρω του έβλεπε απίθανα κύματα χρωμάτων και άκουγε απερίγραπτους ήχους. Ύστερα, τον τύλιξε ένα βαθύ σκοτάδι.

Όταν ξανάνοιξε τα μάτια, βρισκόταν στην κοιλάδα και η άδωσα ακρόπολη είχε χαθεί. Δίπλα του στεκόταν μόνο η Γισάνα και μερικοί ξαφνιασμένοι στρατιώτες. Η Γισάνα έτρεξε προς το μέρος του.

«Έλρικ — εσύ μας έσωσες;»

«Εν μέρει μόνο, θα πρέπει να ομολογήσω», της απάντησε.

«Δεν βλέπω όλους μου τους στρατιώτες εδώ», είπε, επιθεωρώντας τους άντρες της. «Πού είναι οι υπόλοιποι και οι αρπαγμένοι χωρικοί;»

«Αν τα γούστα του Μπάλο μοιάζουν με αυτά των κυρίων του, φοβάμαι πως έχουν την τιμή να αποτελούν μέρος ενός ημίθεου. Οι Άρχοντες του Χάους δεν έχουν ασφαλώς ανάγκη να τραφούν με σάρκα, αλλά οι άνθρωποι διαθέτουν και κάτι άλλο που τους φαίνεται πολύ νόστιμο...»

Η Γισάνα έσφιξε το σώμα της σαν να κρύωνε. «Ήταν τεράστιος — δεν μπορώ να πιστέψω πως η ακρόπολη τον χωρούσε».

«Είναι φανερό πως η ακρόπολη επηρέαζε το μέγεθος, το σχήμα και άλλα πράγματα που δεν μπορώ να

περιγράψω. Ο Άριοχ του Χάους μετέφερε τον Μπάλο πίσω στον κόσμο τους».

«Ο Άριοχ; Μα αυτός είναι ένας από τους Μείζονες Έξι! Πώς ήρθε στη Γη;»

«Πρόκειται για μια παλιά συμφωνία με τους προγόνους μου. Καλώντας τον, του επιτρέπουμε να μείνει για ένα μικρό χρονικό διάστημα στη Γη και αυτός μας το ξεπληρώνει με κάποια χάρη. Έτσι έγινε και τώρα».

Η Γισάνα του έπιασε το μπράτσο. «Έλα, Έλρικ. Ας φύγουμε από αυτό το μέρος».

Ο Έλρικ ένιωθε αδύναμος και εξαντλημένος από τις προσπάθειές του να καλέσει τον Άριοχ και από όλες τις εμπειρίες που είχε πριν και μετά το επεισόδιο. Μετά βίας μπορούσε να σύρει τα πόδια του. Σύντομα, η Γισάνα αναγκάστηκε να τον στηρίζει κι έτσι, ακολουθούμενοι από τους έκπληκτους στρατιώτες, ξεκίνησαν για το πλησιέστερο χωριό όπου θα μπορούσαν να αναλάβουν δυνάμεις και να βρουν άλογα για να τους μεταφέρουν πίσω στο Ντάκος.

Κεφάλαιο 5ο

Καθώς περνούσαν τρεκλίζοντας μπροστά από τα ερείπια της Θοκάρα, η Γισάνα έδειξε ξαφνικά τον ουρανό.

«Τι είναι αυτό;»

Ένα μεγάλο πλάσμα φτεροκοπούσε προς το μέρος τους. Είχε την όψη πεταλούδας, αλλά μιας πεταλούδας τόσο μεγάλης που τα φτερά της σκίαζαν τον ήλιο.

«Μπορεί να είναι κάποιο από τα πλάσματα του Μπάλο που έμεινε πίσω;» ρώτησε η Γισάνα.

«Δεν το νομίζω», απάντησε ο Έλρικ. «Μοιάζει μάλλον με τέρας που κάλεσε ένας γήινος μάγος».

«Ο Θελέμπ Καάρνα;»

«Ξεπέρασε τον εαυτό του», είπε ο Έλρικ, ειρωνικά. «Δεν τον είχα άξιο για τέτοια πράγματα».

«Θέλει να μας εκδικηθεί, Έλρικ!»

«Είναι το πιο πιθανό. Μα είμαι αδύναμος, Γισάνα, και το Στόρμπρίνγκερ χρειάζεται ψυχές για να μου ξαναδώσει τη δύναμή μου». Έρριξε μια υπολογιστική ματιά στους στρατιώτες πίσω του που κοιτούσαν με γουρλωμένα μάτια το πλάσμα που πλησίαζε. Μπορούσαν τώρα να διακρίνουν πως είχε το κορμί ενός ανθρώπου, καλυμμένο από τρίχωμα ή φτερά με τα χρώματα ενός παγωνιού.

Ο αέρας σφύριζε γύρω του, καθώς βουτούσε, και το δίμετρο σώμα του φαινόταν μικροσκοπικό ανάμεσα

στα φτερά που σε άνοιγμα θα ξεπερνούσαν τα δεκαπέντε μέτρα. Από το κεφάλι του ξεφύτρωναν δυο γυριστά κέρατα και τα χέρια του κατέληγαν σε μακριά γαμψά νύχια.

«Πάμε χαμένοι, Έλρικ!» φώναξε η Γισάνα. Είδε τους πολεμιστές να το βάζουν στα πόδια και τους φώναξε να γυρίσουν. Ο Έλρικ έμεινε στη θέση του παθητικά, ξέροντας πως δεν μπορούσε να ξεφύγει αλλά ούτε και να νικήσει μόνος του το πλάσμα-πεταλούδα.

«Καλύτερα να πας μαζί τους, Γισάνα», μουρμούρισε. «Νομίζω πως θα αρκεστεί σε μένα».

«Όχι!»

Την αγνόησε και προχώρησε προς το πλάσμα καθώς εκείνο προσγειωνόταν και άρχιζε να σέρνεται προς το μέρος του. Τράβηξε το Στόρμπρίνγκερ και το Σπαθί κάθισε βαρύ και βουβό στο χέρι του. Λίγη δύναμη κύλησε μέσα στο κορμί του, αλλά δεν ήταν αρκετή. Η μόνη του ελπίδα ήταν να δώσει ένα εύστοχο χτύπημα σε κάποιο ζωτικό όργανο του πλάσματος και να τραβήξει λίγη από τη ζωική του ενέργεια μέσα του.

Το πλάσμα στρίγγλισε και το παράξενο, παρανοϊκό πρόσωπο μόρφασε καθώς το πλησίαζε. Ο Έλρικ κατάλαβε πως το ον δεν ήταν κάποιος δαίμονας φερμένος από άλλους κόσμους, αλλά ένας άνθρωπος που είχε μεταλλαχτεί από τις μαγείες του Θελέμπ Καάρνα. Τουλάχιστον, ήταν κάτι θνητό και θα είχε να αντιμετωπίσει μόνο φυσική δύναμη. Αν ο Έλρικ βρισκόταν σε καλύτερη κατάσταση, το πλάσμα θα ήταν εύκολος αντίπαλος, αλλά τώρα...

Τα φτερά χτύπησαν τον αέρα και τα νύχια άπλωσαν να τον πιάσουν. Έπιασε το Στόρμπρίνγκερ και με τα δυο χέρια και προσπάθησε να χτυπήσει το λαιμό του πλάσματος. Τα φτερά δίπλωσαν για να προφυλάξουν το λαιμό και η λεπίδα του Έλρικ βρέθηκε παγιδευμένη μέσα σε παράξενη, κολλώδη σάρκα. Ένα νύχι βρήκε το μπράτσο του Έλρικ και του το έσκισε μέχρι το

κόκκαλο. Ο ασπρομμάλης ούρλιαξε από τον πόνο και τράβηξε το σπαθί του, καταφέρνοντας τελικά να το ξεκολλήσει.

Προσπάθησε να ισορροπήσει για ένα δεύτερο χτύπημα, αλλά το πλάσμα του γράπωσε το πληγωμένο του χέρι και άρχισε να τον τραβάει προς το κατεβασμένο κεφάλι του και τα κέρατα που ξεφύτρωναν από αυτό.

Η απειλή του θανάτου έδωσε νέα δύναμη στο σώμα του Έλρικ, και πάλεψε να ξεφύγει, χτυπώντας με το σπαθί τα μπράτσα του πλάσματος.

Τότε, άκουσε από πίσω του μια κραυγή και είδε με την άκρη του ματιού του μια μορφή να ορμάει μπροστά κρατώντας ένα σπαθί στο κάθε χέρι. Τα σπαθιά χτύπησαν τα νύχια και το πλάσμα με μια άγρια στριγγλιά στράφηκε προς τον επίδοξο σωτήρα του Έλρικ.

Ήταν ο Μούνγκλαμ. Ο Έλρικ έκανε πίσω βαριανασαίνοντας και βλέποντας τον μικροσκοπικό κοκκινοτρίχη φίλο του να τα βάζει με το τέρας.

Όμως, ούτε κι ο Μούνγκλαμ θα άντεχε πολύ αν δεν τον βοηθούσε.

Ο Έλρικ έσπαγε το μυαλό του για κάποιο ξόρκι που ίσως μπορούσε να φανεί χρήσιμο. Ακόμα, όμως, κι αν μπορούσε να το βρει, ήταν πολύ αδύναμος για να καλέσει την οποιαδήποτε υπερφυσική βοήθεια.

Ύστερα, σκέφτηκε τη Γισάνα. Δεν ήταν τόσο κουρασμένη όσο αυτός. Θα μπορούσε, όμως, να τα καταφέρει;

Γύρισε καθώς ο αέρας γύρω του βούιζε από τα χτύπημα των φτερών του πλάσματος. Ο Μούνγκλαμ μετά βίας κατάφερνε να το κρατήσει σε κάποια απόσταση, σταματώντας με τα δυο σπαθιά του κάθε απόπειρα του τέρατος να τον αρπάξει.

«Γισάνα!» έκρωξε ο Έλρικ.

Τον πλησίασε και του έπιασε το χέρι. «Μπορούμε να ξεφύγουμε τώρα, Έλρικ. Ίσως βρούμε κάποιο μέρος να

κρυφτούμε από αυτό το πλάσμα».

«Όχι. Πρέπει να βοηθήσω τον Μούνγκλαμ. Άκουσέ με — καταλαβαίνεις σε πόσο δύσκολη κατάσταση βρισκόμαστε; Ίσως, αν το σκέφτεσαι συνέχεια, ενώ απαγγέλεις αυτό το ξόρκι μαζί μου, μπορέσουμε να τα καταφέρουμε. Υπάρχουν πολλών ειδών σαύρες σε αυτά τα μέρη, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, πολλά».

«Τότε, άκου τι θα πεις — και να θυμάσαι πως αν το ξόρκι δεν πιάσει, ο υπηρέτης του Θελέμπ Καάρνα θα μας ξεκάνει όλους».

Στις παράξενες διαστάσεις όπου κατοικούν τα αρχέτυπα όλων των άλλων πλασμάτων εκτός από τον άνθρωπο, μια οντότητα αναδεύτηκε καθώς άκουγε το όνομά της. Η οντότητα ονομαζόταν Χάασααστάακ και ήταν φολιδωτή και παγερή. Δεν διέθετε νοημοσύνη όπως αυτή που έχουν οι άνθρωποι και οι θεοί, αλλά ένα είδος *εγρήγορσης* που την εξυπηρετούσε το ίδιο καλά, ίσως και καλύτερα. Ήταν συγγενής σε αυτή τη διάσταση με άλλες οντότητες όπως ο Μερκλάρ, ο Άρχοντας των Γάτων, ο Ρούφντρακ, ο Άρχοντας των Σκυλιών, ο Νούρου-αχ, ο Άρχοντας των Βοδιών και πολλοί άλλοι. Αυτός ήταν ο Χάασααστάακ, ο Άρχοντας των Σαυρών. Δεν άκουγε τα λόγια αυτά καθ' αυτά, αλλά ρυθμούς που γι' αυτόν σήμαιναν κάτι, αν και δεν ήξερε τί. Οι ρυθμοί επαναλαμβάνονταν ξανά και ξανά, αλλά ήταν πολύ απόμακροι για να αξίζουν την προσοχή του. Αναδεύτηκε, χασμουρήθηκε αλλά δεν έκανε τίποτα...

«Χάασααστάακ, Άρχοντα των Σαυρών,
τα παιδιά σου ήταν πατέρες των ανθρώπων.
Χάασααστάακ, Πρίγκιπα των Ερπετών,
έλα να βοηθήσεις ένα εγγόνι σου!
Χάσααστάακ, Πατέρα των Φολίδων,
ψυχρόαιμε φορέα της ζωής...»

Ήταν μια αλλόκοτη σκηνή, καθώς ο Έλρικ κι η Γισάνα έψελναν απελπισμένα ξανά και ξανά το ξόρκι, ενώ ο Μούγκλαμ συνέχιζε να πολεμάει και να χάνει δυνάμεις.

Ο Χάασααστάακ ένιωσε την περιέργειά του να μεγαλώνει. Οι ρυθμοί δεν είχαν δυναμώσει, αλλά τώρα φαίνονταν πιο επίμονοι. Αποφάσισε να ταξιδέψει στο μέρος όπου κατοικούσαν αυτοί που επιτηρούσε. Ήξερε πως αν ανταποκρινόταν στους ρυθμούς, θα έπρεπε να υπακούσει την πηγή τους. Δεν συνειδητοποιούσε ασφαλώς πως τέτοιου είδους αποφάσεις του είχαν εμφυτευτεί σε μια πολύ μακρινή εποχή, πριν από τη δημιουργία της Γης, όταν οι Άρχοντες του Νόμου και του Χάους, κάτοικοι τότε ενός και μοναδικού κόσμου και γνωστοί με ένα άλλο όνομα, παρακολουθούσαν τον σχηματισμό των πραγμάτων και όριζαν τον τρόπο και τη λογική με την οποία θα έπρεπε αυτά να συμπεριφέρονται, υπακούοντας με τη σειρά τους την μεγάλη εντολή της φωνής του Κοσμικού Ζυγού — της φωνής που δεν είχε ξαναμιλήσει από τότε.

Έτσι, κάπως νωθρά, ο Χάασααστάακ μεταφέρθηκε στη Γη.

Ο Έλρικ κι η Γισάνα έψελναν ακόμα βραχνιασμένα, όταν έκανε την εμφάνισή του. Έμοιαζε με μια τεράστια σαύρα· τα μάτια του έμοιαζαν με πολύχρωμα πολυεδρικά πετράδια και τα λέπια του αστραποβολούσαν χρυσά και ασημένια. Ο αέρας γύρω του είχε πάρει μια ελαφρά θολή όψη, λες και το ον είχε φέρει μαζί του ένα μέρος από το περιβάλλον του κόσμου του.

Η Γισάνα ξεροκατάπιε κι ο Έλρικ πήρε μια βαθιά ανάσα. Σαν παιδί είχε μάθει τις γλώσσες όλων των Κυρίων των Ζώων, και τώρα έπρεπε να θυμηθεί την απλοϊκή γλώσσα του Αφέντη των Σαυρών.

Η ανάγκη φλόγισε το μυαλό του και τα λόγια ήρθαν απρόσμενα στη σκέψη του.

«Χάασααστάακ!« φώναξε, δείχνοντας το πλάσμα-πεταλούδα. *Μονκίκ ανκούχ!»*

Ο άρχοντας των σαυρών γύρισε τα πολυεπίπεδα μάτια του προς το πλάσμα και η μεγάλη γλώσσα του πετάχτηκε ξαφνικά προς το μέρος του και τυλίχτηκε γύρω του. Εκείνο στρίγγλισε με τρόμο, καθώς είδε πως τραβιόταν προς το τεράστιο στόμα. Με δυο μπουκιές, ο Χάασααστάακ είχε καταπιεί το δημιούργημα του Θελέμπ Καάρνα. Ύστερα, κοίταξε γύρω του αβέβαιος για μερικές στιγμές και εξαφανίστηκε.

Ο Έλρικ ένιωσε έντονα τον πόνο στο πληγωμένο του χέρι, καθώς ο Μούγκλαμ ερχόταν παραπατώντας προς το μέρος τους, χαμογελώντας με ανακούφιση.

«Σας ακολούθησα από μακριά, όπως μου είχες πει, αφού φοβόσουν προδοσία από τη μεριά του Θελέμπ Καάρνα», του είπε. «Είδα τον μάγο να έρχεται προς το μέρος μου, κρύφτηκα, και τον ακολούθησα σε μια σπηλιά σε εκείνους τους λόφους. Όταν ο μακαρίτης», γέλασε αδύναμα, «βγήκε μέσα από τη σπηλιά αντί για το μάγο, σκέφτηκα πως θα ήταν καλύτερα να κυνηγήσω αυτόν, γιατί είχα την υποψία πως ερχόταν προς το μέρος σας».

«Χαίρομαι που διαθέτεις τόση οξυδέρκεια», του είπε ο Έλρικ.

«Αν όμως, εσύ δεν περίμενες την απάτη από τη μεριά του Θελέμπ Καάρνα, μπορεί να μην ερχόμουν εδώ την κατάλληλη στιγμή». Ο Μούγκλαμ ξαφνικά κάθισε στο χορτάρι, έγειρε πίσω, χαμογέλασε και λιποθύμισε.

Ο ίδιος ο Έλρικ ένιωθε μεγάλη ζαλάδα. «Δεν νομίζω πως θα πρέπει να φοβόμαστε για την ώρα άλλη επίθεση από το μάγο σου, Γισάνα», είπε. «Ας ξεκουραστούμε εδώ που βρισκόμαστε. Ίσως μέχρι να ξυπνήσουμε οι δειλοί σου στρατιώτες θα επιστρέψουν και θα μπορέσουμε έτσι να τους στείλουμε σε κάποιο χω-

ριό να μας φέρουν άλογα».

Ξάπλωσαν στο χορτάρι και αποκοιμήθηκαν αγκαλιασμένοι.

Ο Έλρικ έμεινε έκπληκτος όταν ξύπνησε σε μαλακό κρεβάτι. Άνοιξε τα μάτια και είδε τη Γισάνα και τον Μούνγκλαμ να στέκονται από πάνω του και να του χαμογελούν.

«Πόσες ώρες είμαι εδώ;»

«Πάνω από δυο μέρες. Δεν ξύπνησες όταν ήρθαν τα άλογα, κι έτσι βάλαμε τους στρατιώτες να φτιάξουν ένα φορείο για να σε μεταφέρουν στο Ντάκος. Βρίσκεσαι στο παλάτι».

Ο Έλρικ κούνησε προσεκτικά το δύσκαμπτο δεμένο του χέρι. Τον πονούσε ακόμα. «Τα υπάρχοντά μου βρίσκονται στο πανδοχείο;»

«Αν δεν τα έχουν κλέψει, μάλλον. Γιατί;»

«Έχω εκεί ένα πουγγί με βότανα που θα μου γιατρέψουν γρήγορα το χέρι και θα μου δώσουν λίγη δύναμη που έχω άμεση ανάγκη».

«Πάω να δω αν είναι ακόμα εκεί», είπε ο Μούνγκλαμ και βγήκε από το δωμάτιο.

Η Γισάνα χάιδεψε τα κατάλευκα μαλλιά του Έλρικ. «Έχω πολλά για να σε ευχαριστήσω, λύκε», είπε. «Έσωσες το βασίλειό μου — ίσως όλα τα Νεαρά Βασίλεια. Στα μάτια μου, εξιλεώθηκες για το θάνατο του αδελφού μου».

«Σε ευχαριστώ, κυρία», είπε ο Έλρικ κοροϊδευτικά.

«Είσαι ακόμα Μελνιμπονιανός», του είπε εκείνη, γελώντας.

«Έτσι φαίνεται».

«Ο χαρακτήρας σου είναι παράξενο μείγμα, ωστόσο. Ευαίσθητος και σκληρός, ειρωνικός και ταυτόχρονα αφοσιωμένος στο μικρό σου φίλο τον Μούνγκλαμ. Θα ήθελα να σε γνωρίσω καλύτερα, άρχοντά μου».

«Όσο γι' αυτό, δεν νομίζω να σου δοθεί η ευκαιρία».

Εκείνη του έρριξε μια αγριεμένη ματιά. «Γιατί;»

«Η περίληψη του χαρακτήρα μου ήταν ελλειπής, Βασίλισσα Γισάνα — θα έπρεπε να προσθέσεις «αδιάφορος για τον κόσμο αλλά και εκδικητικός». Είμαι όπως είπες και μόνη σου Μελνιμπονιανός και το υπεροπτικό μου αίμα ζητάει εκδίκηση από το μάγο σου!»

«Ξέχνα τον Θελέμπ Καάρνα. Θα στείλω τους Λευκούς μου Γατόπαρδους να τον κυνηγήσουν. Ακόμα κι η μαγεία του δεν θα τον γλιτώσει από την αγριότητά τους!»

«Να τον ξεχάσω; Αποκλείεται!»

«Έλρικ, Έλρικ — σου προσφέρω το βασίλειό μου. Θα σε κάνω κυβερνήτη του Τζαρκόρ αρκεί να μείνεις δίπλα μου».

Εκείνος άπλωσε το γερό του χέρι και της χάιδεψε το μπράτσο.

«Δεν είσαι ρεαλίστρια, βασίλισσα. Αν έκανες κάτι τέτοιο θα προκαλούσες επανάσταση σε όλη τη χώρα. Για το λαό σου, είμαι ακόμα ο Προδότης του Ίμριρ».

«Όχι πια. Τώρα είσαι ο Ήρωας του Τζαρκόρ».

«Πώς κι έτσι; Δεν αντιλήφθηκαν τον κίνδυνο κι έτσι δεν θα νιώσουν καμιά ευγνωμοσύνη. Θα ήταν καλύτερα να ξεκαθαρίσω το χρέος μου με το μάγο σου και να πάρω το δρόμο μου. Η πόλη σίγουρα θα έχει γεμίσει με φήμες πως πήρες στο κρεβάτι σου το φονιά του αδελφού σου. Η δημοτικότητά σου θα πρέπει να βρίσκεται πολύ χαμηλά».

«Δεν με νοιάζει».

«Θα σε νοιάξει αν οι ευγενείς σου οδηγήσουν τον πληθυσμό σε επανάσταση και σε σταυρώσουν γυμνή στην πλατεία της πόλης».

«Γνωρίζεις καλά τα έθιμά μας».

«Εμείς οι Μελνιμπονιανοί είμαστε φιλομαθής λαός, βασίλισσα».

«Και καλά μυημένοι σε όλες τις τέχνες».

«Σε όλες». Ξανά ένιωσε το αίμα του να βράζει, καθώς η Γισάνα σηκώθηκε και αμπάρωσε την πόρτα. Εκείνη τη στιγμή δεν ένιωθε ανάγκη για τα βότανα που ο Μούγκλαμ είχε πάει να βρει.

Όταν βγήκε από το δωμάτιο εκείνη τη νύχτα, πατώντας στις μύτες των ποδιών, βρήκε τον Μούγκλαμ να τον περιμένει υπομονετικά στον προθάλαμο. Ο Μούγκλαμ του πρόσφερε το πουγκί , κλείνοντάς του το μάτι, αλλά ο Έλρικ δεν ένιωθε ευδιάθετος. Πήρε τα ματσάκια με τα βότανα από το πουγκί και διάλεξε αυτά που χρειαζόταν.

Ο Μούγκλαμ μόρφασε καθώς έβλεπε τον Έλρικ να τα μασάει και να τα καταπίνει. Ύστερα, βγήκαν μαζί κρυφά από το παλάτι.

Οπλισμένος με το Στόρμπρίνγκερ και έφιππος, ο Έλρικ ακολούθησε το φίλο του καθώς ο Μούγκλαμ τον οδηγούσε στους λόφους πέρα από το Ντάκος.

«Αν ξέρω καλά τους μάγους του Παν Τανγκ», μουρμούρισε ο Έλρικ, «Ο Θελέμπ Καάρνα θα πρέπει να είναι πιο εξαντλημένος από μένα. Με λίγη τύχη θα τον πετύχουμε κοιμισμένο».

«Αν είναι έτσι, να περιμένω έξω από τη σπηλιά», είπε ο Μούγκλαμ, γιατί είχε κάποια εμπειρία από την εκδικητικότητα του Έλρικ και δεν ήθελε να παρακολουθήσει τον αργό θάνατο του Θελέμπ Καάρνα.

Κάλπασαν μέχρι που έφτασαν τους λόφους και ο Μούγκλαμ έδειξε στον Έλρικ το άνοιγμα της σπηλιάς.

Αφιππεύοντας, ο ασπρομάλλης προχώρησε με το σπαθί έτοιμο.

Ο Μούγκλαμ περίμενε νευρικά για τις πρώτες στριγγλιές του Θελέμπ Καάρνα, αλλά δεν άκουσε τίποτα. Περίμενε μέχρι η αυγή να φέρει στον ουρανό το πρώτο αμυδρό φως και λίγο μετά είδε τον Έλρικ

με το πρόσωπο πετρωμένο από το θυμό να βγαίνει από τη σπηλιά.

Άρπαξε άγρια τα χαλινάρια του αλόγου και πήδηξε στη σέλα.

«Ικανοποιήθηκες;» τον ρώτησε ο Μούγκλαμ επιφυλακτικά.

«Να ικανοποιηθώ; Όχι! Ο σκύλος εξαφανίστηκε!»

«Εξαφανίστηκε; Μα...»

«Ήταν πιο πονηρός απ' όσο περίμενα. Υπάρχουν αρκετές σπηλιές και τις έψαξα όλες. Στην πιο βαθιά ανακάλυψα ίχνη μαγικών συμβόλων στους τοίχους και το πάτωμα. Παρ' ότι ερμήνευσα πολλά από τα σύμβολα, δεν μπόρεσα να ανακαλύψω πού τηλεμεταφέρθηκε! Ίσως να γύρισε στο Παν Τανγκ».

«Τότε η αναζήτησή μας ήταν μάταιη. Ας γυρίσουμε στο Ντάκος να απολαύσουμε για λίγο ακόμα τη φιλοξενία της Γισάνα».

«Όχι. Θα πάμε στο Παν Τανγκ».

«Μα, Έλρικ, το νησί κατοικείται από τόσους άλλους μάγους, συμπατριώτες του Θελέμπ Καάρνα — κι ο Τζαγκρίν Λερν, ο Θεοκράτης, δεν επιτρέπει επισκέπτες».

«Δεν με νοιάζει. Θέλω να κλείσω τους λογαριασμούς μου με το μάγο».

«Δεν είσαι σίγουρος πως είναι εκεί».

«Δεν έχει σημασία!»

Κι ο Έλρικ σπιρούνισε το άλογό του και άρχισε να καλπάζει σαν κάποιος που προσπαθούσε να αποφύγει έναν θανάσιμο κίνδυνο. Ο Μούγκλαμ δεν τον ακολούθησε αμέσως, αλλά για λίγη ώρα παρακολούθησε σκεπτικός το φίλο του να απομακρύνεται. Αναρωτήθηκε αν η Γισάνα είχε επηρεάσει τον φίλο του περισσότερο απ' όσο εκείνος θα 'θελε. Δεν πίστευε πως η εκδίκηση ήταν ο κύριος λόγος που ο Έλρικ επιθυμούσε να φύγουν από το Ντάκος.

Ύστερα σήκωσε τους ώμους και χτύπησε με τις

φτέρνες του τα πλευρά του αλόγου του για να προφτάσει τον Έλρικ. Καθώς ξημέρωνε, αναρωτήθηκε αν θα συνέχιζαν τελικά για το Παν Τανγκ όταν το Ντάκος βρισκόταν μακριά πίσω τους.

Μα στο μυαλό του Έλρικ δεν υπήρχαν σκέψεις αλλά μονάχα μια πλημμύρα από συναισθήματα — συναισθήματα που δεν ήθελε να αναλύσει. Τα λευκά μαλλιά του ανέμιζαν πίσω του και το χλωμό πανέμορφο πρόσωπο του ήταν παγωμένο. Μόνο τα παράξενα πορφυρά του μάτια καθρέφτιζαν τη θλίψη και την ψυχική σύγκρουση μέσα του.

Στο Ντάκος εκείνο το πρωί και κάποια άλλα μάτια ήταν θλιμμένα, αλλά όχι για πολύ. Η Γισάνα ήταν τελικά μια ρεαλίστρια βασίλισσα.

ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ ΒΕΛΕΡΑΝ

του Λόρδου Ντάνσανι

Ο λόρδος Ντάνσανι (ή Ντανσέινι, όπως μερικοί θέλουν να προφέρουν το όνομά του) έχει εμφανιστεί αρκετές φορές στις ανθολογίες της Ω-ΡΟΡΑ και έτσι δεν χρειάζεται νέες συστάσεις. Για να λέμε, όμως, και κάποια καινούργια πράγματα και να μην γινόμαστε βαρετοί, ας πούμε με την ευκαιρία αυτού του του διηγήματος από τη δεύτερη συλλογή του που εκδόθηκε το 1908 με τον ίδιο τίτλο, πως ο λόρδος ήταν και ένας πολύ ικανός θεατρικός συγγραφέας και από τις δυο πλευρές του Ατλαντικού και έφτασε εποχή που στη Νέα Υόρκη παίζονταν πέντε έργα του ταυτόχρονα. Εμείς, ασφαλώς, τον θυμόμαστε για τις μελαγχολικές, υπέροχες ιστορίες του που πάντα αγγίζουν κάποιες αραχνιασμένες γωνιές της καρδιάς μας.

Θ.Μ.

Στο σημείο που η μεγάλη πεδιάδα της Ταφέτ καταλήγει ανάμεσα στα βουνά, βρισκόταν κτισμένη από χρόνους αμνημόνευτους η πόλη της Μερίμνα, ανάμεσα στις σκιές των γκρεμών. Δεν είχα ξαναδεί άλλη πόλη τόσο όμορφη όσο η Μερίμνα, όταν για πρώτη φορά την ονειρεύτηκα. Μέσα της έβλεπε κανείς πανύψηλους πύργους, μπρούτζινα αγάλματα, μαρμαρένια συντριβάνια και τρόπαια θρυλικών πολέμων. Τη μέση της πόλης διέσχιζε μια λεωφόρος με πλάτος πενήντα μεγάλα βήματα, και κατά μήκος της κάθε πλευράς της ήταν στημένα αγάλματα των βασιλιάδων όλων των χωρών που είχαν ποτέ γνωρίσει οι κάτοικοι της Μερίμνα. Στο τέρμα της λεωφόρου υπήρχε ένα πελώριο άρμα που έσερναν τρία ορειχάλκινα άλογα και που οδηγούσε η φτερωτή Δόξα, ενώ δίπλα της, μέσα στο άρμα, στεκόταν περήφανη η κολοσσιαία μορφή του Βέλεραν, του αρχαίου ήρωα της πόλης, με σηκωμένο το σπαθί. Τόσο ανυπομονησία έδειχνε η έκφραση της Δόξας, και τόσο τέλεια ήταν η στάση των αλόγων, που όποιος έβλεπε το γλυπτό θα έπαιρνε όρκο πως το άρμα ερχόταν κατευθείαν επάνω του και πως η σκόνη απ' τους τροχούς του θα σκέπαζε ήδη τα πρόσωπα των βασιλέων. Μέσα στην πόλη υπήρχε μια τεράστια αίθουσα όπου ήταν συγκεντρωμένα όλα τα τρόπαια των ηρώων της Μερίμνα. Ήταν σκαλισμένη και θολωτή, δουλειά μαστόρων που από καιρό ήταν σκόνη στους τάφους

τους. Στην κορυφή του θόλου ήταν στημένο το άγαλμα του Ρόλορι, στραμένο έτσι ώστε να κοιτάζει τα βουνά του Κιρές και τις άγριες χώρες πέρα απ' αυτά, χώρες που γνώρισαν το σπαθί του. Δίπλα του, η Νίκη ήταν σκυμμένη και σφυρηλατούσε ένα χρυσό στεφάνι για το κεφάλι του, καμωμένο από στέμματα νικημένων βασιλιάδων.

Κι όμως, τον καιρό για τον οποίο γράφω, η τέχνη του πολέμου είχε ξεχαστεί στη Μερίμνα και οι κάτοικοί της είχαν γίνει ληθαργικοί. Ανεβοκατέβαιναν τους μαρμάρινους δρόμους, βλέποντας αδιάφορα τα όσα είχαν πετύχει και κερδίσει οι ήρωες του παρελθόντος. Μόνο στον ύπνο τους καμιά φορά, θυμόταν τον Βέλεραν, τον Σούρεναρντ, τον Μομολέκ, τον Ρόλορι, τον Ακανάξ και τον νεαρό Ιρέν.

Για τις χώρες πέρα από τα βουνά που τους τριγύριζαν δεν γνώριζαν τίποτα άλλο εκτός από το γεγονός πως εκεί είχαν γίνει πολλοί από τους άθλους του Βέλεραν. Από καιρό, οι περιοχές αυτές είχαν ξαναπεράσει στα χέρια των εθνών που είχαν νικήσει οι στρατοί της Μερίμνα. Τίποτα πια δεν απόμενε στους κατοίκους της, εκτός από τη λαμπρή τους πόλη και τη θύμηση των αρχαίων τους μεγαλείων. Τη νύχτα έβαζαν φρουρούς στα όρια της ερήμου, αλλά αυτοί πάντα αποκοιμιόνταν στα πόστα τους κι ονειρεύονταν τον Ρόλορι. Τρεις φορές στη διάρκεια κάθε νύχτας, μια περίπολος έκανε το γύρο της πόλης. Οι άντρες της ήταν ντυμένοι στα πορφυρά και κρατούσαν φανάρια, και η δουλειά τους ήταν να τραγουδούν τραγούδια για τον Βέλεραν. Ήταν πάντα άοπλοι, αλλά το τραγούδι τους αντιλαλούσε στα βουνά κι οι ληστές της ερήμου που άκουγαν το όνομα του Βέλεραν γύριζαν πίσω στα άντρα τους. Συχνά, η αυγή που ερχόταν να φωτίσει τους πύργους της Μερίμνα, έβρισκε την περίπολο να τραγουδάει ακόμα τραγούδια για τον Βέλεραν, και ξεθώριαζε το χρώμα των στολών τους και το φως των

φαναριών τους. Ένας ένας, οι φρουροί γύριζαν πίσω παγωμένοι από την πρωινή δροσιά. Με το ξημέρωμα, τα βουνά έχαναν κάτι από την απειλητική τους όψη και η πόλη ξανάβρισκε την ευθυμία της.

Θα αναρωτιέστε πώς μια άοπλη περίπολος και μερικοί κοιμισμένοι φρουροί μπορούσαν να υπερασπίζονται μια πόλη τόσο πλούσια, μια πόλη υπεροπτική, που κάποτε καταπίεζε τους γειτόνους της, και που οι κάτοικοί της είχαν ξεχάσει την τέχνη του πολέμου. Να, λοιπόν, ο λόγος για τον οποίο η πόλη παρέμενε απαραβίαστη παρ' όλο που είχε χάσει όλες τις κτήσεις της: Οι άγριες φυλές των βουνών πίστευαν και φοβόνταν έναν παράξενο θρύλο που έλεγε πως στις πολεμίστρες της Μερίμνα τριγύρναγαν ακόμα ο Βέλεραν, ο Σούρεναρντ, ο Μομολέκ, ο Ρόλορι, ο Ακανάξ κι ο νεαρός Ιρέν. Κι όμως, είχαν περάσει κοντά εκατό χρόνια από τότε που ο Ιρέν, ο νεαρότερος απ' όλους τους ήρωες της Μερίμνα, είχε πολεμήσει την τελευταία του μάχη με τις βάρβαρες φυλές.

Είναι αλήθεια, πάντως, πως ανάμεσα στις φυλές υπήρχαν κι ορισμένοι νεαροί που αμφισβητούσαν το θρύλο και έλεγαν: «Πώς είναι δυνατόν κάποιος να ξεφεύγει αιώνια από τα νύχια του θανάτου;»

Όμως, οι πιο φρόνιμοι τους απαντούσαν: «Πείτε μας, λοιπόν, εσείς που θεωρείτε τόσο σοφούς τους εαυτούς σας, πώς κάποιος μπορεί να ξεφύγει τον θάνατο όταν του ρίχνονται σαράντα αρματωμένοι καβαλάρηδες, όλοι τους ορκισμένοι στους θεούς της πατρίδας τους να τον ξεκάνουν; Κι όμως, ο Βέλεραν συχνά το έχει κάνει. Ή, πείτε μας, πώς είναι δυνατόν δυο μόνο άνθρωποι να μπαίνουν νύχτα σε τειχισμένη πόλη και να αρπάζουν κάτω απ' τις μύτες ενός ολόκληρου στρατού το βασιλιά της, όπως έκαναν ο Σούρεναρντ κι ο Μομολέκ; Σίγουρα, τέτοιοι άνθρωποι που ξέφυγαν από τις κόψεις τόσων σπαθιών κι απ' το φτερούγι-

σμα τόσων σαϊτών, θα μπορούν να ξεφύγουν κι απ' τον ανηλέητο Χρόνο».

Τότε, οι νεαροί ντροπιάζονταν κι έρριχναν τα βλέμματα στη γη με αμηχανία. Κι όμως, οι υποψίες μεγάλωναν, και συχνά, όταν ο ήλιος έπεφτε πίσω από τα βουνά, οι κάτοικοι της Μερίμνα διέκριναν τις μορφές των βαρβάρων να περιγράφονται μαύρες πάνω στο κόκκινο ηλιόφωτο, καθώς κατασκόπευαν την πόλη.

Όλοι στη Μερίμνα γνώριζαν πως οι μορφές στις πολεμίστρες δεν ήταν τίποτα περισσότερο από αγάλματα, αλλά παρ' όλα αυτά μερικοί διατηρούσαν ακόμα την ελπίδα πως σε ώρα ανάγκης οι αρχαίοι τους ήρωες θα έρχονταν να τους βοηθήσουν, αφού κανείς δεν τους είχε δει να πεθαίνουν. Ήταν, βλέπετε το συνήθειο αυτών των έξι σπουδαίων πολεμιστών, όταν ο καθένας δεχόταν τη θανάσιμη πληγή του, να καταφεύγει με το άλογό του σε ένα βαθύ φαράγγι κι εκεί να σωριάζεται νεκρός, όπως έχω ακουστά πως κάνουν οι μεγάλοι ελέφαντες, για να κρύψουν τα κουφάρια τους από τα άλλα ζώα. Ήταν ένα φαράγγι βαθύ και δύσβατο, χωρίς κανένα μονοπάτι. Εκεί πήγε ο Βέλεραν, μόνος κι αγκωμαχώντας. Αργότερα, πήγαν εκεί κι ο Σούρεναρντ με τον Μομολέκ, και μόνο ο πρώτος γύρισε πίσω, αφήνοντας το φίλο του νεκρό δίπλα στα γιγάντια κόκκαλα του Βέλεραν. Ύστερα, ο Σούρεναρντ έκανε ένα δεύτερο και τελευταίο ταξίδι μέχρις εκεί, μαζί με τον Ακανάξ και τον Ρόλορι. Ο Ρόλορι ίππευε στη μέση κι οι άλλοι δυο στα πλάγια του. Ήταν ένα πολύ δύσκολο ταξίδι τόσο για τον Σούρεναρντ όσο και για τον Ακανάξ, γιατί ήταν κι οι δυο τους θανάσιμα πληγωμένοι· για τον Ρόλορι, όμως, ο πηγαιμός ήταν εύκολος, γιατί ήταν ήδη νεκρός. Έτσι, τα κόκκαλα αυτών των πέντε ηρώων ξάσπριζαν σε μέρος μυστικό που δεν γνώριζε κανένας εκτός από τον Ιρέν, τον νεαρό λοχαγό που ήταν μόλις είκοσι πέντε χρονών όταν οι τρεις ήρωες έφυγαν για να πεθάνουν. Α-

νάμεσα στους σωρούς τους ήταν οι σέλες και τα στολισμένα χάμουρα των αλόγων τους, έτσι ώστε κανείς να μην τα βρει και να μπορεί να πει: «Κοιτάξτε! Οι σέλες και τα χάμουρα των καπεταναίων της Μερίμνα που άρπαξα σαν λάφυρα πολέμου». Τα αγαπημένα τους άλογα, όμως, τα άφησαν να γυρίσουν πίσω ελεύθερα.

Σαράντα χρόνια μετά, την ώρα μιας μεγάλης νίκης, ο Ιρέν δέχτηκε την τελευταία του λαβωματιά που δεν μπορούσε με τίποτα να κλείσει. Ήταν ο τελευταίος των ηρώων της Μερίμνα και διένυσε το δρόμο μέχρι το φαράγγι μόνος. Ο Ιρέν φοβήθηκε πως δεν θα προλάβαινε να φτάσει μέχρι το αναπαυτήριο των άλλων, και σπιρούνιζε το άλογό του απεγνωσμένα, γραπωμένος πάνω στη σέλλα του. Κάθε τόσο τον έπαιρνε ο ύπνος, κι ονειρευόταν αλλοτινούς καιρούς, όπως τότε που ο Βέλεραν του είχε μιλήσει για πρώτη φορά. Τελικά, είδε το σκοτεινό φαράγγι σαν μια βαθιά ουλή στην άκρη της πεδιάδας, και την ίδια στιγμή η ψυχή του βγήκε φτερουγίζοντας από τη μεγάλη του πληγή κι ο πόνος άφησε το κομματιασμένο κορμί του. Όμως, το γέρικο πιστό του άλογο συνέχισε την πορεία του, μέχρι που έφτασε στο χείλος του φαραγγιού, κι εκεί σταμάτησε απότομα. Το σώμα του Ιρέν έγειρε πάνω από τον αριστερό ώμο του αλόγου του και κατρακύλισε την πλαγιά, μέχρι που έφτασε ανάμεσα στα κόκκαλα των άλλων ηρώων της Μερίμνα.

Στη Μερίμνα ζούσε την εποχή για την οποία μιλώ, ένα μικρό αγόρι που ονομαζόταν Ρολντ. Εγώ, ο ονειρευτής, που κάθομαι κοιμισμένος μπροστά στη φωτιά μου, τον είδα για πρώτη φορά μαζί με τη μητέρα του να περιπλανιέται μέσα στη μεγάλη αίθουσα των τρόπαιων. Ήταν πέντε χρονών, και στεκόταν μπροστά στη γυάλινη θήκη με το σπαθί του Βέλεραν. «Τι μπορεί να κάνει κάποιος με το σπαθί του Βέλεραν;» ρώτησε

ο μικρός. Και η μητέρα του απάντησε: «Οι άνθρωποι βλέπουν το σπαθί και θυμούνται τον Βέλεραν». Ύστερα πήγαν να σταθούν κάτω από τον τεράστιο μανδύα του Βέλεραν και το παιδί ρώτησε: «Γιατί ο Βέλεραν φορούσε αυτόν τον μεγάλο μανδύα;». «Αυτό ήταν το συνήθειό του», απάντησε η μητέρα του.

Όταν ο Ρολντ μεγάλωσε λίγο, το έσκαγε από το σπίτι του στη μέση της νύχτας, όταν όλοι κοιμόνταν, και πήγαινε στις πολεμίστρες για να ακούσει την πορφυρή περίπολο να περνάει τραγουδώντας για τον Βέλεραν, κι ύστερα γύριζε πίσω, με μια μεγάλη νοσταλγία για το όνομα του Βέλεραν, όπως αυτήν που νιώθει κανείς για πράγματα πολύ ιερά.

Ήρθε καιρός που ο Ρολντ ήξερε απέξω κάθε μονοπάτι που οδηγούσε στις πολεμίστρες και στα έξι έφιππα αγάλματα που ήταν στημένα εκεί, φυλάγοντας ακόμα την Μερίμνα. Αυτά τα αγάλματα δεν έμοιαζαν με τα άλλα, γιατί ήταν φτιαγμένα με τέτοια τέχνη από πολύχρωμα μάρμαρα, που κάποιος έπρεπε να τα πλησιάσει από πολύ κοντά για να σιγουρευτεί πως δεν ήταν ζωντανοί άνθρωποι. Το άλογο του Ακανάξ ήταν από πιτσιλωτό μάρμαρο. Το άλογο του Ρόλορι ήταν καμωμένο από ατόφιο λευκό αλάβαστρο, η αρματωσιά του φτιαγμένη από μια πέτρα που γυάλιζε κι ο μανδύας του καβαλάρη από γαλάζιο λαζουρίτη. Το άγαλμα ήταν στραμμένο προς το βορρά.

Το άλογο του Βέλεραν ήταν από κατάμαυρο μάρμαρο κι ο Βέλεραν καθόταν επάνω του αντικρίζοντας αγέλαστος τη δύση. Την ώρα του ηλιοβασιλέμματος, όσοι κοιτούσαν από τα βουνά προς την πόλη, αυτό το άγαλμα έβλεπαν να καθρεφτίζεται καλύτερα απ' όλα τ' άλλα. Ο Ρολντ αγαπούσε πιο πολύ απ' όλα να χαϊδεύει τον κρύο λαιμό αυτού του αλόγου και να αγγίζει τον κόκκινο μανδύα του καβαλάρη του, που ήταν καμωμένος από ίασπη.

Πέρα από τα βουνά του Κιρές, η υποψία μεγάλωνε

πως οι ήρωες της Μερίμνα ήταν νεκροί, κι έτσι οι πιο γνωστικοί πρότειναν κάποιος να πλησιάσει νύχτα τις πολεμίστρες και να δει αν οι καβαλάρηδες που φαίνονταν από μακριά ήταν πράγματι ο Βέλεραν, ο Σούρεναρντ, ο Μομολέκ, ο Ρόλορι, ο Ακανάξ κι ο νεαρός Ιρέν. Όλοι συμφώνησαν με το σχέδιο αν και χρειάστηκαν πολλά χρόνια μέχρι να αποφασιστεί ποιος τελικά θα πάει. Ύστερα, κάποιος πρότεινε ένα καλύτερο σχέδιο, να στείλουν δηλαδή δυο μελλοθάνατους κατάδικους, με την υπόσχεση να τους χαρίσουν τη ζωή αν πηγαίναν μέχρι τα τείχη και ανακάλυπταν αν οι ήρωες της Μερίμνα ήταν ακόμα ζωντανοί. Στην αρχή, οι δυο κατάδικοι δεν ήθελαν να πάνε, αλλά μετά από λίγες μέρες ο ένας απ' αυτούς, ο Σιζάρ, είπε στον σύντροφό του τον Σαζάρ-Χο: «Βλέπεις πώς ο δήμιος του βασιλιά χτυπάει κάποιον και του κόβει το κεφάλι;»

Ο άλλος παραδέχτηκε πως έτσι είχαν τα πράγματα, οπότε ο Σιζάρ συνέχισε: «Κι ο Βέλεραν όποιον χτυπούσε, το πολύ πολύ να τον σκότωνε».

Ο Σαζάρ-Χο συλλογίστηκε για λίγο και μετά είπε: «Το μάτι του δήμιου μπορεί να λαθέψει, όπως και το χέρι του τη στιγμή που κατεβάζει το πελέκι. Όμως το μάτι και το χέρι του Βέλεραν δεν λάθεψαν ποτέ. Καλύτερα να μείνουμε εδώ».

«Μπορεί ο Βέλεραν να είναι νεκρός και κάποιος άλλος να έχει πάρει τη θέση του στις πολεμίστρες», είπε ο Σιζάρ. «Μπορεί να είναι ακόμα κι ένα πέτρινο άγαλμα».

«Πώς μπορεί ο Βέλεραν να είναι νεκρός, όταν γλίτωσε από σαράντα αρματωμένους καβαλάρηδες που είχαν ορκιστεί στους θεούς της πατρίδας τους να τον σκοτώσουν;»

«Ο παππούς μου άκουσε κάποτε απ' τον πατέρα του την παρακάτω ιστορία», του είπε ο Σιζάρ. «Τη μέρα που η μάχη χάθηκε στις πεδιάδες του Κουρλιστάν, ο προπάπος μου είδε ένα ετοιμοθάνατο άλογο κοντά

στο ποτάμι που προσπαθούσε να πιεί νερό αλλά δεν τα κατάφερνε. Τότε, κρυμμένος ανάμεσα στα δέντρα, είδε τον Βέλεραν να φέρνει νερό μέσα στις χούφτες του και να το δίνει στο άλογο. Είμαστε κι εμείς τόσο κοντά στο θάνατο όσο κι εκείνο το ζωντανό. Ίσως ο Βέλεραν μας λυπηθεί, πράγμα που δεν μπορεί να κάνει ο δήμιος εξαιτίας των διαταγών του βασιλιά».

«Ήσουν πάντα έξυπνος συζητητής», του απάντησε ο Σαζάρ-Χο. «Εσύ μας έμπλεξες με τις πονηριές και τα τεχνάσματά σου, ας δούμε, λοιπόν, τώρα αν μπορείς και να μας γλιτώσεις. Το αποφάσισα. Θα πάμε».

Εκείνο το δειλινό, οι κατάσκοποι άφησαν τους δυο κατάδικους στην άκρη του βουνού και τους παρακολούθησαν να προχωρούν προς την πεδιάδα μέσα από μια βαθιά ρεματιά. Η νύχτα έπεσε, και οι δυο μορφές χάθηκαν στο σκοτάδι. Οι άγγελοι που παρακολουθούν όλη τη μέρα την ανθρωπότητα έκλεισαν τα μάτια τους κι οι άγγελοι που την παρακολουθούν όλη τη νύχτα ξύπνησαν και τίναξαν τα σκούρα μπλε φτερά τους. Σύντομα, οι δυο κατάδικοι έφτασαν τη σειρά των φρουρών που είχαν αποκοιμηθεί κι άκουσαν έναν να αναδεύεται στον ύπνο του και να φωνάζει το όνομα του Ρόλορι. Ένας μεγάλος τρόμος τους κατέλαβε και ψιθύρισαν ο ένας στον άλλο: «Ο Ρόλορι ζει!» αλλά ύστερα θυμήθηκαν το δήμιο του βασιλιά και συνέχισαν. Στη συνέχεια, έφτασαν στο μεγάλο μπρούτζινο άγαλμα του Φόβου που είχε σκαλίσει κάποιος γλύπτης του καιρού της δόξας, σε μια στάση φυγής προς τα βουνά, κάνοντας νόημα στα παιδιά του να τον ακολουθήσουν. Και τα παιδιά του Φόβου ήταν καμωμένα σαν πολεμιστές των φυλών πέρα από τα βουνά, με τις πλάτες στραμμένες προς τη Μερίμνα και ζαρωμένοι γύρω από το Φόβο. Πάνω από τις πολεμίστρες, διέκριναν το σπαθί του Βέλεραν τεντωμένο επάνω απ' τα κεφάλια τους.

Οι δυο κατάσκοποι γονάτισαν στο χώμα και προ-

σκύνησαν το τεράστιο μπρούτζινο πόδι του Φόβου, λέγοντας: «Ω, Φόβε, Φόβε». Καθώς γονάτιζαν, είδαν φώτα να πλησιάζουν από τις πολεμίστρες και άκουσαν τραγούδια για τον Βέλεραν. Οι δυο κατάσκοποι παρέμειναν κουβαριασμένοι στα πόδια του Φόβου μέχρι που το τραγούδι έσβησε. Τότε, παίρνοντας όσο θάρρος τους είχε απομείνει, σκαρφάλωσαν τα τείχη και στάθηκαν κάτω από τη μορφή του Βέλεραν.

Υποκλίθηκαν κι οι δυο βαθιά και ύστερα ο Σιζάρ είπε: «Ω Βέλεραν, ήρθαμε να δούμε αν είσαι ζωντανός ή πεθαμένος». Και για αρκετή ώρα περίμεναν με τα πρόσωπα κολλημένα στην πέτρα του παραπέτου. Τελικά, ο Σιζάρ κατάφερε να βρει το κουράγιο να σηκώσει το βλέμμα και είδε το τρομερό σπαθί του Βέλεραν να είναι ακόμα στραμμένο προς τα γλυπτά των πολεμιστών που ακολουθούσαν το Φόβο.

Ο Σιζάρ άπλωσε το χέρι του και άγγιξε την οπλή του αλόγου που του φάνηκε ιδιαίτερα κρύα. Μετά, σήκωσε το χέρι του ψηλότερα, και το πόδι του αλόγου του φάνηκε το ίδιο παγερό. Τέλος, άγγιξε το πόδι του Βέλεραν, κι η μπότα του φάνηκε παράξενα άκαμπτη και σκληρή. Αφού είδε πως ο Βέλεραν ούτε κουνιόταν ούτε μιλούσε, ο Σιζάρ σηκώθηκε όρθιος κι άγγιξε τελικά το χέρι, το τρομερό χέρι του Βέλεραν, και είδε πως ήταν καμωμένο από μάρμαρο. Ο Σιζάρ γέλασε τρανταχτά και μαζί με τον Σαζάρ-Χο πήγανε τρέχοντας μέχρι τον Ρόλορι κι ανακάλυψαν πως κι αυτός ήταν μαρμάρινος.

Κατέβηκαν τις πολεμίστρες, περνώντας περιφρονητικά μπροστά από τη μορφή του Φόβου, και καθώς γύριζαν στα βουνά, άκουσαν την περίπολο να κάνει για τρίτη φορά το γύρο των τειχών, τραγουδώντας για τον Βέλεραν.

«Τραγουδάτε όσο θέλετε», είπε ο Σιζάρ, χαμογελώντας χαιρέκακα. «Ο Βέλεραν είναι νεκρός, κι η πόλη σας χαμένη».

Ύστερα, πέρασαν μπροστά από τον κοιμισμένο φρουρό που συνέχιζε να μουρμουρίζει μέσα στον ύπνο του το όνομα του Ρόλορι.

«Φώναζέ τον όσο θέλεις», είπε σιγανά ο Σαζάρ-Χο. «Ο Ρόλορι είναι νεκρός, και τίποτα δεν μπορεί να σώσει την πόλη σας».

Έτσι, οι δυο κατάσκοποι γύρισαν στα βουνά ζωντανοί, και καθώς έφταναν στους πρόποδές τους η πρώτη ακτίνα του ήλιου βγήκε κατακόκκινη πίσω από τα βουνά και χτύπησε τους πύργους της Μερίμνα. Ήταν η ώρα που η πορφυρή περίπολος γύριζε πίσω στην πόλη με τα φανάρια σβησμένα και οι φρουροί επέστρεφαν τουρτουρίζοντας από την έρημο. Ήταν η ώρα που οι ληστές γύριζαν πίσω στα ορεινά τους άντρα κι η ώρα που γεννιούνται τα έντομα που θα ζήσουν μόνο για μια μέρα. Ήταν η ώρα που οι μελλοθάνατοι εκτελούνται και σ' αυτή την ώρα ένας καινούριος τρομερός κίνδυνος γεννιόταν για την Μερίμνα, αν και κανείς απ' τους κατοίκους της δεν το γνώριζε.

«Βλέπεις πόσο κόκκινη είναι η αυγή και πώς βάφει τους πύργους της πόλης σαν αίμα;» είπε ο Σιζάρ. «Οι θεοί έχουν οργιστεί με την Μερίμνα στον Παράδεισο και σχεδιάζουν τον όλεθρό της».

Οι δυο κατάσκοποι επέστρεψαν, αναφέροντας όλα όσα είχαν δει, και γι' αρκετές μέρες οι βασιλιάδες των γύρω χωρών σύναζαν τους στρατούς τους. Ένα απομεσήμερο, οι στρατοί τεσσάρων βασιλιάδων βρέθηκαν συγκεντρωμένοι στη βαθιά ρεματιά έξω απ' τα τείχη, περιμένοντας τον ήλιο να δύσει. Όλοι φαίνονταν εξωτερικά ατρόμητοι και αποφασισμένοι, αλλά από μέσα του ο κάθε πολεμιστής προσευχόταν στους θεούς του, στον καθένα με τη σειρά.

Τελικά, ο ήλιος έδυσε, και ήρθε η ώρα που στον κόσμο βγαίνουν σκοτεινά πλάσματα, οι ληστές κατεβαίνουν στις πεδιάδες, κι οι πυρετοί σηκώνουν τα φτερά τους. Ήρθε η ώρα που η ασφάλεια εγκαταλείπει τους

θρόνους των βασιλιάδων και δυναστίες αλλάζουν. Όμως, η πορφυρή φρουρά βγήκε όπως κάθε βράδυ στα τείχη, για να τραγουδήσει για τον Βέλεραν, ενώ οι φρουροί στην έρημο στρώθηκαν να κοιμηθούν.

Μέσα στον παράδεισο δεν μπορεί να μπει καμιά θλίψη, αλλά μπορεί μονάχα να χτυπάει σαν βροχή τα κρυστάλλινα τείχη του. Κι όμως, οι ήρωες της Μέριμνας ένιωθαν μια απόμακρη θλίψη, σαν κάποιος κοιμισμένος που νιώθει μέσα στον ύπνο του πως κάποιος κρυώνει, αλλά δεν μπορεί να συνειδητοποιήσει ότι είναι αυτός. Έτσι, άφησαν την ουράνια κατοικία τους και πέταξαν προς τη γη. Όταν οι ψυχές τους έφτασαν στα τείχη της Μερίμνα, είχε πέσει το σούρουπο και ήδη οι στρατοί των τεσσάρων βασιλιάδων είχαν αρχίσει να κινούνται κατά μήκος της βαθιάς ρεματιάς. Οι έξι πολεμιστές κοίταξαν την πόλη τους με μια νοσταλγία που αν ήταν ζωντανοί θα τους έκανε να βουρκώσουν.

«Ω, Μερίμνα, Μερίμνα, τειχισμένη πόλη μας», είπαν.

«Πόσο όμορφη είσαι, Μερίμνα. Για σένα αφήσαμε πίσω μας τη γη και τα βασίλειά της, για σένα εγκαταλείψαμε για λίγο τον Παράδεισο».

«Ήταν πολύ δύσκολο να αποστρέψουμε το πρόσωπό μας από το Θεό. Μοιάζει με ζεστή φωτιά και γλυκός ύπνος. Κι όμως, αφήσαμε τον Παράδεισο για σένα, Μερίμνα».

«Πολλές γυναίκες αγαπήσαμε, Μερίμνα, αλλά μια μονάχα πόλη».

«Κοιτάξτε πώς ονειρεύεται ο αγαπημένος μας λαός. Πόσο πανέμορφα είναι τα όνειρα! Μέσα σ' αυτά οι νεκροί μπορούν και ξαναζούν, ακόμα κι όσοι είναι πεθαμένοι αιώνες».

«Τα φώτα σου έχουν σβήσει και όλοι οι ήχοι έχουν χαθεί από τους δρόμους σου. Μοιάζεις με γλυκιά παρ-

θένα που κλείνει τα μάτια και ανασαίνει ελαφρά μέσα στον ατάραχο ύπνο της».

«Κοιτάξτε τις παλιές πολεμίστρες. Υπάρχουν άραγε και σήμερα άντρες που τις υπερασπίζονται όπως εμείς κάποτε; Φαίνονται λίγο φθαρμένες».

Οι ψυχές πλησίασαν πιο κοντά και κοίταξαν με αγωνία. «Τα τείχη μας δεν έχουν φθαρεί από χέρι ανθρώπου», είπαν. «Μονάχα ο ανίκητος Χρόνος τους έχει προξενήσει τη φθορά. Μοιάζουν με τη ζώνη μιας κοπέλας που τυλίγεται γύρω της. Οι στάλες της δροσιάς επάνω της λαμποκοπούν σαν διαμάντια».

«Βρίσκεσαι σε μεγάλο κίνδυνο, Μερίμνα, επειδή είσαι τόσο όμορφη. Θα πρέπει να χαθείς απόψε επειδή δεν μπορούμε πια να σε υπερασπιστούμε, επειδή φωνάζουμε και κανείς δεν μας ακούει, όπως κανείς δεν ακούει τις φωνές των πατημένων κρίνων;»

Αυτά τα λόγια έλεγαν οι μεγάλοι οπλαρχηγοί, αλλά οι φωνές τους δεν ήταν δυνατότερες από τους ψίθυρους των μικρών νυχτερίδων καθώς φτεροκοπούν την ώρα του δειλινού. Είδαν την πορφυρή περίπολο να πλησιάζει, κάνοντας για πρώτη φορά εκείνο το βράδυ τον γύρο των τειχών, και οι παλιοί πολεμιστές φώναξαν στους άντρες της: «Η Μερίμνα κινδυνεύει! Ήδη οι εχθροί της συνάζονται μέσα στο σκοτάδι!» Μα ήταν μονάχα φαντάσματα και κανείς δεν άκουσε τις φωνές τους. Η περίπολος πέρασε αμέριμνη, συνεχίζοντας τα τραγούδια για τον Βέλεραν.

«Τα χέρια μας δεν μπορούν να κρατήσουν πια σπαθιά, ούτε κι οι φωνές μας να ακουστούν», είπε ο Βέλεραν στους συντρόφους του. Αφού δεν ήμαστε τίποτε άλλο από όνειρα, ας πάμε να μπούμε μέσα στα όνειρα. Πηγαίνετε όλοι σας να βασανίσετε τον ύπνο όσων κοιμούνται, και παρακινήστε τους να σηκωθούν, να πάρουν από τους τοίχους τα όπλα των προγόνων τους και να μαζευτούν στην άκρη της ρεματιάς. Εγώ θα ψά-

ξω να βρω έναν αρχηγό και θα τον βάλω να πάρει το σπαθί μου».

Έτσι, πέταξαν πάνω από τις πολεμίστρες και μπήκαν στην αγαπημένη τους πόλη. Ο άνεμος παράσερνε εδώ κι εκεί την ψυχή του Βέλεραν που στις μέρες της δόξας του είχε αντισταθεί στις επιθέσεις ολόκληρων στρατών. Οι ψυχές των συντρόφων του μπήκαν στα όνειρα των πολιτών και στον καθένα έλεγαν τα ίδια λόγια: «Μέσα στην πόλη έχει πέσει μεγάλη ζέστη και άπνοια. Βγήτε να δροσιστήτε στην άκρη της ερήμου, αλλά πάρτε μαζί σας και τα παλιά σπαθιά που κρέμονται στους τοίχους σας, μην τυχόν και σας ριχτεί κάποιος ληστής».

Την ίδια ώρα, ο θεός της πόλης έστειλε έναν λίβα που έκανε καυτό τον αέρα μέσα στην πόλη. Όλοι όσοι κοιμόνταν ξύπνησαν με την εντύπωση πως θα έβρισκαν δροσιά στην άκρη της ρεματιάς, εκεί που δροσεροί αγέρηδες κατεβαίνουν από τα βουνά. Και σύμφωνα με τα όνειρά τους, πήραν μαζί τους τα παλιά σπαθιά των προγόνων τους για το φόβο των ληστών. Έτσι, τελικά όλοι σηκώθηκαν και αρματώθηκαν, όλοι εκτός από τους άντρες της πορφυρής περίπολου που, αγνοώντας τον κίνδυνο, συνέχιζαν να τραγουδούν για τον Βέλεραν, αφού οι ξύπνιοι δεν μπορούν να ακούσουν τις ψυχές των νεκρών.

Ο Βέλεραν περιπλανήθηκε μέσα στην πόλη μέχρι που τελικά έφτασε την κοιμισμένη μορφή του Ρολντ. Ο Ρολντ ήταν πια δεκαοκτώ χρονών, και ψηλός σαν τον Βέλεραν, κι η ψυχή του Βέλεραν μπήκε μέσα στον ύπνο του σαν πεταλούδα σε ανθισμένο κήπο, λέγοντάς του: «Πήγαινε να δεις κι απόψε το μεγάλο κυρτό σπαθί του Βέλεραν. Πήγαινε τώρα που είναι νύχτα και το φεγγαρόφωτο λάμπει επάνω του».

Κι η επιθυμία του Ρολντ να δει το σπαθί τον έκανε να σηκωθεί, ακόμα κοιμισμένος, και να πάει υπνοβατώντας μέχρι την αίθουσα με τα τρόπαια των ηρώων.

Η ψυχή του Βέλεραν, που καθοδηγούσε τα όνειρά του, τον έκανε να σταματήσει μπροστά στον μεγάλο μανδύα κι εκεί το φάντασμα του είπε: «Κάνει κρύο απόψε. Ρίξε το μανδύα στην πλάτη σου».

Κι ο Ρολντ πέρασε γύρω του τον τεράστιο κόκκινο μανδύα του Βέλεραν. Έπειτα, τα όνειρα του Ρολντ τον πήγανε μέχρι το σπαθί και η ψυχή του είπε: «Πάρε το σπαθί του Βέλεραν στα χέρια σου».

«Και σε τί μπορεί να μου χρησιμέψει το σπαθί του Βέλεραν;» ρώτησε ο νεαρός μέσα στον ύπνο του.

«Είναι ένα ωραίο σπαθί», του ψιθύρισε το φάντασμα. «Πάρε το στα χέρια σου».

«Δεν είναι σωστό», είπε ο Ρολντ. «Κανείς δεν πρέπει να το αγγίζει». Και μ' αυτά τα λόγια γύρισε για να φύγει.

Τότε, μια τρομερή κραυγή βγήκε από την ψυχή του Βέλεραν, που ήταν ακόμα πιο απελπισμένη γιατί κανείς δεν μπορούσε να την ακούσει. Φτεροκοπούσε γύρω από το νέο βουβή, σαν μια κραυγή που κάποτε ξεστομίστηκε στο στοιχειωμένο σημείο ενός φόνου και κανείς δεν πρόκειται την ακούσει στους αιώνες των αιώνων.

Η ψυχή του Βέλεραν φώναξε μέσα στο όνειρο του Ρολντ: «Τα γόνατά σου είναι δεμένα. Έχεις πέσει μέσα σε βούρκο και δεν μπορείς να βγεις!»

Ο κοιμισμένος νέος κοκκάλωσε ακριβώς μπροστά στη γυάλινη θήκη του σπαθιού.

«Ο Βέλεραν γυρεύει το σπαθί του», του ψιθύρισε το φάντασμα. «Ο φτωχός Βέλεραν που κάποτε θυσιάστηκε για τη Μερίμνα ζητάει το σπαθί του. Σε περιμένει στη βαθιά ρεματιά που οδηγεί στα βουνά».

Ο Ρολντ έσπασε το γυαλί με το χέρι του και πήρε από μέσα το μεγάλο κυρτό σπαθί του Βέλεραν. Ύστερα, με τα μάτια ανοιχτά αλλά ακόμα κοιμισμένος, διέσχισε την πόλη, πέρασε τη μεγάλη πύλη και τράβηξε για τα βουνά.

Ήδη, ένα μεγάλο πλήθος πολιτών είχε συγκεντρωθεί στην έρημο, μπροστά στη μεγάλη ρεματιά, κρατώντας στα χέρια τα παλιά σπαθιά. Όταν είδαν τον Ρολντ να περνάει ανάμεσά τους, φώναξαν ο ένας στον άλλο έκπληκτοι: «Ο Ρολντ κρατάει το σπαθί του Βέλεραν!»

Οι φωνές τον ξύπνησαν, κι επειδή δεν είχε ιδέα τί έκανε στον ύπνο του, κοίταξε γεμάτος δέος και απορία το σπαθί που κράταγε στο χέρι. Ύστερα, φίλησε τη λαβή του, και ένιωσε στα χείλη του την αλμύρα από τον ιδρώτα του Βέλεραν. «Τί μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος με το σπαθί του Βέλεραν;» ρώτησε ο Ρολντ για μια ακόμα φορά.

Κι όλοι γύρω του αναρωτήθηκαν την ίδια ερώτηση.

Εκείνη την ώρα, όμως, στα αυτιά του Ρολντ κι όλων των άλλων συμπολιτών του ήρθε ένας ήχος από κλαγγές όπλων, που συνεχώς πλησίαζε προς το μέρος τους. Το σπαθί του Βέλεραν φάνηκε να αναδεύεται μέσα στην παλάμη του Ρολντ και η αίσθηση του επικείμενου κινδύνου γέμισε της ψυχές των κατοίκων της Μερίμνα, καθώς έσφιγγαν τα όπλα των προγόνων τους. Οι στρατοί των τεσσάρων βασιλιάδων πλησίαζαν χωρίς να ξέρουν τί θα συναντήσουν, ενώ προγονικές μνήμες ξυπνούσαν μέσα στους συγκεντρωμένους πολίτες της Μερίμνα. Ακόμα κι οι κοιμισμένοι φρουροί ξύπνησαν και ήρθαν κοντά κρατώντας τα κοντάρια τους, γιατί ο Ρόλορι τους είχε ξυπνήσει διώχνοντας μακριά τα όνειρά τους, όπως κάποτε είχε διώξει ολόκληρους στρατούς.

Ξαφνικά, ο Ρολντ πήδησε ψηλά και φώναξε: «Για τον Βέλεραν και το σπαθί του Βέλεραν!»

Και το άγριο παθιασμένο σπαθί που διψούσε για αίμα έναν αιώνα, σήκωσε το χέρι του Ρολντ και βυθίστηκε στα πλευρά ενός βάρβαρου πολεμιστή. Καθώς ένιωθε το ζεστό αίμα να κυλάει επάνω του, μια μεγάλη χαρά πλημμύρισε την ψυχή του σπαθιού, όπως αυτή του βουτηχτή που νιώθει γύρω του το δροσερό νερό

της θάλασσας μετά από χρόνια σε ξερότοπους. Όταν είδαν τον κόκκινο μανδύα και το τρομερό σπαθί, όλα τα στόματα των βαρβάρων φώναξαν με μια φωνή: «Ο Βέλεραν είναι ζωντανός!». Κι ακολούθησαν οι ιαχές των νικητών και οι λαχανιασμένες ανάσες όσων έτρεχαν για να γλιτώσουν τη ζωή τους. Το σπαθί τραγουδούσε χαμηλόφωνα καθώς στροβιλιζόταν στον αέρα, αστράφτοντας ασημένιο την ώρα που έπεφτε και κόκκινο την ώρα που ξανασηκωνόταν. Αυτό ήταν και το τελευταίο πράγμα που είδα, γιατί σε εκείνο το σημείο το όραμά μου βυθίστηκε στο σκοτάδι.

Με το ξημέρωμα, οι πολίτες της Μερίμνα γύρισαν πίσω και ο ήλιος που σηκώνεται για να δώσει καινούργια ζωή στον κόσμο φώτισε τα φριχτά απομεινάρια που είχε αφήσει στη γη το σπαθί.

«Σπαθί, σπαθί!», αναστέναξε ο Ρολντ. «Πόσο φοβερό είσαι! Ένα φριχτό όργανο καταστροφής ανάμεσα στους ανθρώπους. Πόσα μάτια δεν θα ξανακοιτάξουν ανθισμένους κήπους εξαιτίας σου; Πόσα χωράφια θα μείνουν χέρσα τον καιρό του θερισμού; Πόσα όμορφα ασβεστωμένα αγροκτήματα θα μείνουν άδεια, χωρίς παιδικές φωνές; Πόσες κοιλάδες θα μείνουν άδειες από φιλόξενα χωριά γιατί εσύ έχεις σφάξει αυτούς που θα μπορούσαν να τα χτίσουν; Ακούω τον άνεμο να σε κατηγορεί, σπαθί. Φυσάει από άδειες κοιλάδες και γυμνούς αγρούς, κουβαλώντας μέσα του φωνές αγέννητων παιδιών! Ο θάνατος φέρνει ένα τέλος στις κραυγές όσων κάποτε είχαν ζωή, αλλά οι φωνές αυτών των παιδιών δεν παύουν ποτέ. Σπαθί, σπαθί, γιατί οι θεοί σε έστειλαν ανάμεσα στους ανθρώπους;» Και τα δάκρυα του Ρολντ κυλούσαν πάνω στο περήφανο σπαθί, αλλά δεν μπορούσαν να το ξεπλύνουν από το αίμα.

Τώρα που ο πυρετός της μάχης είχε περάσει, οι ψυχές των ανθρώπων της Μερίμνα άρχισαν να μελαγχολούν, όπως κι αυτή του αρχηγού τους, εξαντλημένες από την κούραση και την ψύχρα του πρωινού. Κοίταξαν το σπαθί του Βέλεραν και είπαν: «Τώρα, πια ξέρουμε πως ο Βέλεραν ποτέ δεν θα επιστρέψει, γιατί το σπαθί του βρέθηκε στα χέρια κάποιου άλλου. Τώρα ξέρουμε πως είναι στα αλήθεια νεκρός. Ω Βέλεραν, εσύ ήσουν ο ήλιος, το φεγγάρι και τα αστέρια μας. Τώρα ο ήλιος έπεσε, το φεγγάρι γκρεμίστηκε και τα αστέρια σκόρπισαν σαν χάντρες ενός περιδέραιου που σπάει».

Έτσι θρηνούσαν οι κάτοικοι της Μερίμνα την ώρα της μεγάλης τους νίκης, γιατί οι άνθρωποι έχουν παράξενους τρόπους σκέψης, ενώ η παλιά τους άπαρτη πόλη συνέχιζε να κοιμάται. Την ίδια ώρα, πετώντας πάνω από τις χώρες που είχαν κάποτε κατακτήσει, οι ψυχές των αρχαίων ηρώων της πόλεις ξαναγύριζαν στον παράδεισο των πολεμιστών.

Η Ιστορία του Ζίγκουρντ

Από το ισλανδικό έπος Βολσούνγκα

Το Έπος των Βολσούνγκα είναι ένα από τα σπουδαιότερα ηρωϊκά έπη των βόρειων λαών και μέσα του βρίσκει κανείς σημαντικές παραδόσεις τους και γεγονότα της καθημερινής τους ζωής. Ήταν αυτό από το οποίο ο Ρίτσαρντ Βάγκνερ εμπνεύστηκε τις τέσσερις όπερες του κύκλου των Νιμπελούγκεν, δηλαδή το «Χρυσάφι του Ρήνου», τις «Βαλκυρίες», τον «Ζίγκφριντ» και το «Λυκόφως των Θεών». Εγώ διάλεξα από αυτό ένα απόσπασμα που έχει σχέση με την ανθολογία μας, δηλαδή αυτό που αναφέρει πώς ο Ζίγκουρντ απέκτησε το μαγικό του σπαθί και πώς σκότωσε με αυτό τον τρομερό δράκο Φάφνιρ. Η επιλογή ανάμεσα στο άκαμπτο αρχικό κείμενο και την χαλαρή ελληνική απόδοση ήταν δύσκολη, και έτσι προτίμησα μια μέση οδό ώστε το κείμενο να γίνει κάπως ευκολότερο στην ανάγνωση χωρίς να χάσει το προσωπικό του χρώμα.

Θ.Μ.

I

Το Μεγάλωμα και η Ανατροφή του Ζίγκουρντ του Εξολοθρευτή του Φάφνιρ

Η ιστορία ξεκινά με τη γέννηση ενός μωρού από τη Χόρντις[1]. Έφεραν το αγόρι κατευθείαν μπροστά στον βασιλιά Γιάλπρεκ, κι εκείνος καταχάρηκε όταν είδε τα λαμπερά του μάτια και προφήτεψε πως όταν θα μεγάλωνε λίγοι θα μπορούσαν να συγκριθούν μαζί του στη δύναμη και τη φρόνηση. Έτσι, το ράντισαν με νερό και το ονόμασαν Ζίγκουρντ. Ανατράφηκε μέσα στον οίκο του βασιλιά Γιάλπρεκ με μεγάλη αγάπη και πολλές τιμές και η μοίρα του ήταν γραφτό να είναι τέτοια που, όταν μιλάνε για τους ήρωες και τα παλλικάρια της αρχαιότητας, το όνομα του Ζίγκουρντ να μπαίνει πρώτο απ' όλα γιατί ήταν προικισμένος με τόση δύναμη, θάρρος και γενναιότητα, όσο κανένας άλλος στα βορεινά μέρη του κόσμου.

Θετός πατέρας του Ζίγκουρντ ανέλαβε ο Ρεγκίν, ο γιος του Χράιμνταρ. Τον δασκάλεψε σε κάθε είδους τέχνη, τον έμαθε να παίζει σκάκι και τον δίδαξε την τέχνη των ρούνων και τις γλώσσες άλλων λαών, όπως ήταν συνήθειο να γίνεται με τους γιους όλων των βασιλιάδων. Μια μέρα, ωστόσο, όταν βρέθηκαν μόνοι σε απόμερο μέρος, ο Ρεγκίν είπε στον Ζίγκουρντ:

«Απορώ που αντέχεις να ζεις σαν ιπποκόμος και να τρέχεις σ' όποια δουλειά σου ορίσουν».

«Δεν είναι όπως τα λες», του απάντησε ο Ζίγκουρντ, «γιατί έχω ότι τραβάει η ψυχή μου και ο βασιλιάς εκπληρώνει καλόγνωμα την κάθε επιθυμία μου».

«Τότε, τράβα να του ζητήσεις ένα άλογο», του είπε ο Ρεγκίν.

«Καλά μου λες», του είπε ενθουσιασμένα ο Ζίγκουρντ. «Νομίζω πως έχω πράγματι ανάγκη ένα άτι».

Έτσι, ο Ζίγκουρντ παρουσιάστηκε στο βασιλιά που τον ρώτησε:

«Τι ζητάς από μένα;»

«Θέλω να μου χαρίσεις ένα άλογο», του είπε θαρραλέα ο Ζίγκουρντ.

«Διάλεξε όποιο εσύ θέλεις, όπως και κάθε άλλο τι απ' όσα έχω στην κατοχή μου», του αποκρίθηκε ο βασιλιάς.

Την επόμενη μέρα, κι ενώ είχε κινήσει για το δάσος, ο Ζίγκουρντ συνάντησε στο δρόμο του έναν άγνωστο γκριζογένη γέρο. Καθώς κοντοστάθηκε, ο γέρος τον ρώτησε για πού τραβούσε.

«Σκοπεύω να διαλέξω ένα άλογο», του απάντησε ο Ζίγκουρντ. «Αν θέλεις, έλα μαζί μου να με βοηθήσεις στην επιλογή».

«Τότε, θα σου πρότεινα να οδηγήσεις το κοπάδι στο ποτάμι που λένε Μπουζίλ-ταρν», του πρότεινε ο γέρος.

Έτσι κι έκαναν. Οδήγησαν τα άλογα μέχρι τη μέση του ποταμού και ύστερα περίμεναν να δουν τις αντιδράσεις τους. Όλα τα άλογα κολύμπησαν πίσω στην όχθη, εκτός από ένα που φαινόταν να απολαμβάνει το κολύμπι και να μη θέλει να βγει. Αυτό ήταν και τ' άλογο που ο Ζίγκουρντ διάλεξε να πάρει: Ήταν γκρίζο και νεαρό, όμορφο στην όψη και κανένας μέχρι τώρα δεν είχε καβαλήσει στη ράχη του.

«Αυτό το άλογο είναι από το τη γενιά του Σλάιπνιρ[2], και πρέπει να το προσέχεις πολύ, γιατί θα αποδειχθεί το καλύτερο πάνω στον κόσμο», είπε ο γέρος στον Ζίγκουρντ, και μ' αυτά τα λόγια χάθηκε.

Ο Ζίγκουρντ κατάλαβε πως ο γέρος δεν ήταν άλλος από τον Όντιν, κι έτσι πήρε το άλογο και το ονόμασε Γκράνι.

Ο Ρεγκίν ξεμονάχιασε ξανά τον Ζίγκουρντ και του είπε:

«Τα πλούτη σου είναι λιγοστά και με λυπεί να σε βλέπω να τρέχεις εδώ κι εκεί σαν το γιο κάποιου κολλήγου. Αν με ακούσεις, ξέρω να σου πω πού μπορείς να κερδίσεις μεγάλα πλούτη και πολλή δόξα».

Ο Ζίγκουρντ τον ρώτησε πού βρίσκονταν αυτά τα πλούτη και ποιος ήταν ο φύλακάς τους.

«Φάφνιρ είναι το όνομά του», του απάντησε ο Ρεγκίν, «και ζει εδώ κοντά, στο κάστρο του Γκνίτα-χιθ. Πουθενά αλλού δεν πρόκειται να βρεις τόσο χρυσάφι στο ίδιο μέρος. Είναι ένας θησαυρός που ξεπερνάει σε μεγαλείο όλους αυτούς των αρχαίων βασιλέων».

«Μπορεί να είμαι ακόμα νεαρός», του απάντησε ο Ζίγκουρντ, «αλλά ξέρω καλά το δράκο που μου ανέφερες. Είναι τόσο μεγάλος κι άγριος, που κανένας δεν τολμά να μετρηθεί μαζί του».

«Τα πράγματα δεν είναι ακριβώς έτσι», τον καθησύχασε ο Ρεγκίν. «Η φτιαξιά του και το μέγεθός του είναι ίδια με των άλλων δράκων, κι οι άνθρωποι έχουν παραφουσκώσει τα κατορθώματά του. Ακόμα, όμως, κι αν όσα λες είναι αλήθεια, εσύ είσαι από τη γενιά των Βολσούνγκ και θα πρέπει να έχεις τη δικιά τους παλλικαριά και το θάρρος».

«Ίσως εγώ να μη διαθέτω τη δική τους παλλικαριά», του είπε ο Ζίγκουρντ χολωμένα, «αλλά δεν πρέπει να με κατηγορείς για δειλό αφού μόλις πριν λίγο καιρό από παιδί έγινα άντρας. Γιατί, λοιπόν, με κεντρίζεις τόσο επίμονα;»

«Υπάρχει κάποια ιστορία που πρέπει να μάθεις», του είπε ο Ρεγκίν.

II

Η Ιστορία των Αδελφών του Ρεγκίν και του Θησαυρού του Αντβάρι

«Τον πατέρα μου τον λέγανε Χράιμνταρ», είπε ο Ρεγκίν, ξεκινώντας την ιστορία, «κι ήταν ένας ισχυρός και πλούσιος άνθρωπος. Τον πρώτο του γιο τον ονόμασε Φάφνιρ, τον δεύτερο Ότερ κι εγώ ήμουν ο τρίτος κι ο πιο αδύναμος απ' όλους. Έμαθα, όμως, να δουλεύω το σίδερο, το ασήμι και το χρυσάφι, και κατασκεύαζα πολλά και χρήσιμα αντικείμενα. Ο αδελφός μου ο Ότερ είχε άλλη κλίση, γιατί ήταν ο μεγαλύτερος απ' όλους τους ψαράδες. Τη μέρα έπαιρνε τη μορφή μιας βίδρας και ζούσε μέσα στο ποτάμι, βγάζοντας στην όχθη τα ψάρια που έπιανε με το στόμα του και φέρνοντάς τα το βράδι στον πατέρα μου. Τον περισσότερο χρόνο είχε την όψη της γιγάντιας βίδρας, γιατί στην ξηρά ήταν αργοκίνητος και μισόστραβος. Όσο για τον Φάφνιρ, αυτός ήταν ο πιο χειροδύναμος κι ο πιο κακότροπος απ' όλους, κι ήθελε τα πάντα για λογαριασμό του.

«Εκεί κοντά», συνέχισε ο Ρεγκίν, «ζούσε και ένας νάνος που τον έλεγαν Αντβάρι και που κατοικούσε μέσα σε ένα ποτάμι που είχε το όνομά του, έχοντας τη μορφή ενός γιγάντιου λούτσου. Ο Ότερ, ο αδελφός

μου, συνήθιζε να πηγαίνει σε εκείνο το ποτάμι για ψάρεμα και να βγάζει τα ψάρια που έπιανε στην ακροποταμιά. Μια μέρα, έτυχε να ψαρέψει έναν σολωμό και τον έτρωγε μισοκοιμισμένος στην όχθη, όταν από κοντά του πέρασαν ο Όντιν, ο Λόκι και ο Χένιρ[3]. Ο Λόκι σήκωσε μια πέτρα την έρριξε στον Ότερ, σκοτώνοντάς τον. Ύστερα, του έγδαρε το τομάρι και το ίδιο απόγευμα πήγε στο σπίτι του Χράιμνταρ μαζί με τους άλλους δυο θεούς για να του δείξει τι είχε πιάσει. Εκείνος, τον καταράστηκε για το θάνατο του γιού του και του όρισε πως για να του ξεπληρώσει το κακό, θα έπρεπε να φέρει τόσο χρυσάφι, ώστε να γεμίσει όλο το τομάρι από μέσα και στη συνέχεια να το καλύψει εντελώς απ' έξω. Ο Λόκι πήγε στη Ραν[4], της ζήτησε το δίχτυ της, κι ύστερα πήγε στο ποτάμι του Αντβάρι και ρίχνοντας το στο νερό, κατάφερε να πιάσει τον γιγάντιο λούτσο. Σκύβοντας από πάνω του, ο Λόκι είπε:

«Ποιο είναι αυτό το ψάρι που
αν κι είναι τοσο δυνατό,
δεν έχει μάθει ακόμα να προσέχει;
Για να γλιτώσεις τη ζωή σου,
θα πρέπει να μου βρεις
τις φλόγες του ποταμού».

Το ψάρι απάντησε:

«Αντβάρι με λένε,
και Όιν τον πατέρα μου.
Σε πολλά ποτάμια έχω κολυμπήσει,
γιατί μια κακιά Μοίρα
με καταράστηκε να ζω για πάντα στο νερό».

«Έτσι, ο Λόκι ανάγκασε τον Αντβάρι να του δώσει όλο το χρυσάφι του για να του χαρίσει τη ζωή, παίρνοντάς του ακόμα και το τελευταίο δαχτυλίδι. Όταν τελικά τον άφησε ελεύθερο, ο νάνος άρχισε να κλαίει

τα πλούτη του και να καταριέται το χρυσάφι που έχασε, ώστε μονάχα κακό να φέρνει σε όποιον το έχει στην κατοχή του.

Οι θεοί γύρισαν πίσω στον Χράιμνταρ, παραγέμισαν το τομάρι της βίδρας με χρυσάφι και στη συνέχεια το έστησαν όρθιο κι άρχισαν να ρίχνουν κι άλλο από πάνω του, μέχρι να το σκεπάσουν εντελώς. Όταν τέλειωσαν, ο Χράιμνταρ το έλεγξε προσεκτικά και είδε πως μια τρίχα από τα μουστάκια της βίδρας ήταν ακόμα ξεσκέπαστη, και πρόσταξε τον Λόκι να την σκεπάσει κι αυτή. Ο Όντιν έβγαλε το δαχτυλίδι του Αντβάρι και σκέπασε με αυτό την τρίχα που προεξήχε. Μετά, ο Λόκι τραγούδησε:

«Χρυσάφι πήρες αρκετό,
και πλουσιοπάροχα ξεπλήρωσα
το θάνατο του γιού σου,
για να μπορώ να κρατώ ψηλά το κεφάλι.
Μα να ξέρεις πως αυτός ο θησαυρός
θα είναι και δική σου καταστροφή.

«Λίγο καιρό αργότερα», συνέχισε ο Ρεγκίν, «ο Φάφνιρ δολοφόνησε τον πατέρα μας και του άρπαξε το θησαυρό. Εγώ, μετά βίας κατάφερα να γλιτώσω τη ζωή μου και να φύγω στα ξένα. Ο αδελφός μου έγινε τόσο κακός, που τελικά μεταμορφώθηκε στον χειρότερο απ' όλους τους δράκους, κι ακόμα και σήμερα κάθεται πάνω στο σωρό του χρυσού και τον φυλάει. Εγώ, κατέληξα να γίνω σιδεράς του βασιλιά, έχοντας χάσει τόσο την κληρονομιά του πατέρα μου, όσο και το μερδικό από το χρυσάφι».

«Πράγματι, έχασες πολλά», του είπε ο Ζίγκουρντ όταν τελείωσε η ιστορία, «και οι συγγενείς σου έκαναν μεγάλο κακό. Φτιάξε μου, λοιπόν, ένα σπαθί με την τέχνη σου, που όμοιό του να μην έχει ξαναδεί ο κόσμος. Μ' αυτό θα κάνω σπουδαίους άθλους, αν το βαστάει η καρδιά μου, και ίσως σκοτώσω κι αυτόν τον τρομερό δράκο».

«Σ' αυτό, στηρίξου επάνω μου», του είπε χαρούμενα ο Ρεγκίν. «Με το σπαθί που θα σου φτιάξω, σίγουρα θα σκοτώσεις τον Φάφνιρ».

III

Η Επανένωση των Θραυσμάτων του Σπαθιού

Ο Ρεγκίν έφτιαξε ένα σπαθί και το έδωσε στον Ζίγκουρντ. Εκείνος το πήρε στα χέρια του και είπε: «Ας δούμε τώρα τι αξίζεις, Ρεγκίν», και το κατέβασε με όλη του τη δύναμη πάνω στο αμόνι. Το σπαθί έγινε χίλια κομμάτια. Πέταξε την άχρηστη λαβή και του είπε να του φτιάξει ένα καινούριο.

Το δεύτερο σπαθί είχε την ίδια τύχη με το πρώτο. Απογοητευμένος, ο Ζίγκουρντ πήγε στη μητέρα του, γιατί είχε ακούσει από διαδόσεις για κάτι που είχε φτάσει μέχρι τα χέρια της.

«Είναι αλήθεια πως ο βασιλιάς Σίγκμουντ, ο πατέρας μου, σου έδωσε το άξιο σπαθί Γκραμ σε δυο κομμάτια;»

«Πράγματι, έτσι είναι», του απάντησε εκείνη.

Ο Ζίγκουρντ της ζήτησε να του το δώσει, κι αυτή το έκανε πρόθυμα γιατί επιθυμούσε ο γιος της να αποκτήσει μεγάλη φήμη. Ο Ζίγκουρντ το πήγε στον Ρεγκίν και του είπε να ενώσει τα κομμάτια όσο καλύτερα μπορούσε. Ο Ρεγκίν χόλωσε, γιατί θεώρησε αυτή τη χειρονομία σαν προσβολή, αλλά παρ' όλα αυτά ένωσε τα κομμάτια και, όταν το έβγαλε από το καμίνι, του φάνηκε πως πάνω στις κόψεις του σπαθιού χόρευαν

φωτιές και λαμπερά φώτα. Όταν ο Ζίγκουρντ χρησιμοποίησε κι αυτό για να χτυπήσει το αμόνι, το σίδερο του αμονιού κόπηκε στη μέση, ενώ το σπαθί δεν έπαθε ούτε γρατζουνιά. Ύστερα, ο Ζίγκουρντ πέταξε μέσα στο ρεύμα του ποταμού μια τούφα μαλλί, κι οι τρίχες κόπηκαν στη μέση την ώρα που ακουμπούσαν στην κόψη του σπαθιού που ο νέος είχε χώσει στο νερό. Ο Ζίγκουρντ το θηκάρωσε χαρούμενος και κίνησε να φύγει.

«Τώρα που σου έφτιαξα το σπαθί, θα κρατήσεις τον όρκο σου να πας να σκοτώσεις τον Φάφνιρ;» ρώτησε ο Ρεγκίν.

«Και βέβαια θα τον κρατήσω», του απάντησε ο Ζίγκουρντ, «αλλά πρώτα πρέπει να εκδικηθώ το θάνατο του πατέρα μου.

IV

Η Προφητεία του Γκρίφιρ

Ζούσε κάποιος που τον έλεγαν Γκρίφιρ και ήταν αδελφός της μάνας του Ζίγκουρντ. Ο Ζίγκουρντ αποφάσισε να πάει να τον βρει, επειδή ήταν προφήτης και ήξερε να προμαντεύει ποιο ήταν το ριζικό στη ζωή του καθενός. Ο Γκρίφιρ στην αρχή δίσταζε να του απαντήσει, αλλά μετά από πολλά παρακάλια του εξιστόρησε όλα του τα μελλούμενα, λέγοντάς του πράγματα που τελικά βγήκαν αληθινά. Λίγο μετά την επιστροφή του Ζίγκουρντ στο σπίτι του, ο Ρεγκίν ήρθε να τον βρει.

«Πήγαινε, τώρα να σκοτώσεις τον Φάφνιρ, όπως μου υποσχέθηκες», του είπε.

«Κι αυτό θα γίνει στην ώρα του», είπε ο Ζίγκουρντ, «αλλά τώρα προέχει ο γδικιωμός του Σίγκμουντ του Βασιλιά, κι όλων των άλλων συγγενών μου που έπεσαν μαζί του στην τελευταία τους μάχη».

V

Πώς ο Ζίγκουρντ Πήρε
Εκδίκηση Για τον Πατέρα του

Μετά την επίσκεψή του στον Γκρίφιρ, ο Ζίγκουρντ πήγε στο βασιλιά και του είπε:

«Με ανάθρεψες κοντά σου και σου χρωστώ μεγάλη ευγνωμοσύνη για όσα έκανες για μένα. Τώρα, όμως, θέλω να πάω να βρω τους γιους του Χιούντιγκ ώστε να μάθουν πως δεν είναι όλοι απ' τη γενιά μου νεκροί. Θα ήθελα, λοιπόν, κι εδώ τη βοήθειά σου».

Ο βασιλιάς του υποσχέθηκε να του δώσει όλα όσα χρειαζόταν, κι έτσι ετοιμάστηκε μια μεγάλη στρατιά, με οπλισμό και καράβια, ώστε το ταξίδι του να γίνει όσο το δυνατόν πιο μεγαλόπρεπο. Ο ίδιος ο Ζίγκουρντ ανέλαβε το πηδάλιο του μεγαλύτερου και ομορφότερου δρακόπλοιου κι έτσι ξεκίνησαν.

Για αρκετές μέρες είχαν τον άνεμο ούριο, αλλά ένα μεσημέρι σηκώθηκε μια άγρια καταιγίδα που έκανε τον αφρό των κυμάτων να μοιάζει με αίμα. Ο Ζίγκουρντ τους διέταξε να μην κατεβάσουν τα πανιά, αλλά να συνεχίσουν έτσι μέσα στη θύελλα. Καθώς αρμένιζαν μέσα από κάποια ύφαλα, κάποιος φώναξε στα πλοία από την κορυφή ενός βράχου και ρώτησε ποιοι ήταν και ποιος ήταν ο καπετάνιος τους. Του είπαν πως

αρχηγός και άρχοντάς τους ήταν ο Ζίγκουρντ, ο γιος του Σίγκμουντ, ο πιο φημισμένος νεαρός πολεμιστής.

«Πράγματι, έχω ακουστά πως είναι αξεπέραστος σε κάθε αρετή», είπε ο άντρας. «Χαμηλώστε, λοιπόν μερικά πανιά, και πάρτε με μαζί σας στο ταξίδι».

Τον ρώτησαν το όνομά του κι εκείνος τους απάντησε:

«Χνίκαρ με λέγανε όταν χαροποιούσα τον Χούγκιν[5], πηγαίνοντας στη μάχη, λαμπρέ γιέ των Βόλσουνγκ. Τώρα, μπορείς να με λες, Φενγκ ή Φγιόλνιρ, και με χαρά θα ερχόμουνα μαζί σας».

Πήγανε μέχρι τα βράχια και πήρανε τον άντρα στο μεγάλο δρακόπλοιο. Ύστερα, καθώς λέγεται, ο Ζίγκουρντ τον ρώτησε:

«Πες μας, ω Χνίκαρ,
εσύ που τόσο καλά ξέρεις,
τις Μοίρες των Θεών για τους ανθρώπους,
Ποιοί είναι οι καλύτεροι οιωνοί,
που πρέπει να προσβλέπουμε,
πριν βουτηχτούμε στη μάχη;»

Ο Χνίκαρ απάντησε:

«Πολλά καλά σημάδια μπορεί να δει κανείς,
τα σπαθιά λίγο πριν να κλαγγίσουν.
Καλό σύντροφο θεωρώ,
ένα κατάμαυρο κοράκι,
αν έρθει να πετάξει,
δίπλα στον πολεμιστή.

Το δεύτερο καλό σημάδι,
αν φεύγεις για τα ξένα,
και ετοιμάζεσαι για ταξίδι μακρινό,
είναι να συναντήσεις
δυο σπουδαία παλλικάρια,
την ώρα που περνάς
απ' την αυλή του βασιλιά.

Ένα τρίτο πράγμα,
άκουσμα καλό,
είναι το ουρλιαχτό ενός λύκου,
κάτω απ' τις φλαμουριές.
Καλή τύχη θα έχεις,
σε σχέση με τα πλοία,
αν δεις κάποιους
να περνάνε από μπροστά σου
σανίδια για την πλώρη.

Κανείς σε ώρα μάχης ας μη γυρίσει,
το πρόσωπό του
προς την αδελφή του φεγγαριού[6],
όταν πια έχει γείρει να πάει στη δύση της.
Γιατί κερδίζει τη μάχη
όποιος βλέπει καλύτερα,
τον εχθρό που έρχεται καταπάνω του.

Κακό σημάδι είναι,
το πόδι να παραπατήσει,
όταν αρματωμένος ξεκινάς για μάχη.
Γιατί κι από τις δυο μεριές σου,
θα περπατάνε οι Ντιζίρ[7],
θέλοντας κάθε στιγμή το σκοτωμό σου.

Ομορφοχτένιστος και καθαρός ας είναι
ο κάθε πολεμιστής το πρωινό της μάχης.
Όποιος δεν είναι χορτάτος στο ξεκίνημα,
ίσως να μην τον έβρει ζωντανό το βράδυ».

Λίγο μετά, η καταιγίδα κώπασε και τα πλοία συνέχισαν μέχρι που έφτασαν το βασίλειο των γιών του Χούντιγκ, οπότε κι ο Χνίκαρ χάθηκε από τα μάτια τους.

Αρχισαν να χτυπούν με φωτιά και τσεκούρι, σκοτώνοντας πολλούς πολεμιστές και καίγοντας τα σπίτια τους, ερημώνοντας τα πάντα στο πέρασμά τους. Ένας όχλος λαού κατάφερε να φτάσει μπροστά στον Λίνγκι το Βασιλιά και να του πει πως άγριοι πολεμι-

στές είχαν μπει στη χώρα του, και χτυπούσαν με ανήκουστη οργή και μανία. Του είπαν ακόμα, πως οι γιοι του Χούντιγκ δεν είχαν προβλέψει καλά όταν τους έλεγαν πως δεν έπρεπε να φοβούνται πια τους Βολσούνγκ, γιατί ο αρχηγός των εισβολέων λεγόταν Ζίγκουρντ και ήταν γιος του Σίγκμουντ.

Ο Βασιλιάς έστειλε πολεμικό κάλεσμα σε όλο του το βασίλειο, προστάζοντας να μαζευτούν γύρω του όλοι όσοι ήθελαν να τον βοηθήσουν. Ύστερα, επιτέθηκε στον Ζίγκουρντ με έναν μεγάλο στρατό, μαζί με τα αδέλφια του, και άρχισε μια φοβερή μάχη. Πολλά κοντάρια και σαΐτες σκίασαν τον ήλιο, πολλές ασπίδες έσπασαν στη μέση και πολλοί αλυσσιδωτοί θώρακες ξηλώθηκαν. Κράνη τσάκισαν, κεφάλια άνοιξαν και πολλοί ήταν αυτοί που δάγκωσαν τη μαύρη γη.

Σε όλη τη διάρκεια της μάχης, ο Ζίγκουρντ πήγαινε μπροστά, ανάμεσα στα λάβαρα, κρατώντας στο χέρι το σπαθί του Γκραμ. Χτυπούσε άντρες και άλογα μέχρι που τα χέρια του βουτήχτηκαν στο αίμα μέχρι τους ώμους. Όλοι το έβαζαν στα πόδια μόλις τον έβλεπαν, γιατί ούτε κράνος ούτε αλυσσιδωτός θώρακας μπορούσε να σταθεί εναντίον του. Τελικά, βρέθηκε αντιμέτωπος με τους γιους του Χούντιγκ. Πρώτος έπεσε επάνω του ο Λούνγκι ο Βασιλιάς, αλλά ο Ζίγκουρντ με μια σπαθιά του άνοιξε στη μέση κράνος, κεφάλι και θώρακα. Ύστερα έκοψε στα δυο τον Χιόρβαντ τον αδελφό του και μετά όλους τους άλλους γιους του Χούντιγκ που ήταν ακόμα ζωντανοί, μαζί με τους περισσότερους στρατιώτες τους.

Όταν γύρισε πίσω με πολλά λάφυρα και μεγάλη δόξα, γιορτές και φαγοπότια έγιναν για να γιορτάσουν. Ο Ρεγκίν, όμως, δεν ξεχνούσε την υπόσχεση του Ζίγκουρντ, κι έτσι, λίγες μέρες μετά την επιστροφή του, του είπε:

«Μήπως τώρα θα είχες την καλωσύνη να πας μέχρι τη φωλιά του Φάφνιρ, όπως μου ορκίστηκες, αφού έ-

χεις πια εκδικηθεί για τον πατέρα και τους συγγενείς σου;»

«Θα κάνω όπως σου έταξα», του είπε ο Ζίγκουρντ, «και μη νομίζεις πως για μια στιγμή το έβγαλα απ' τη σκέψη μου».

VI

Η Μάχη με τον Σκώληκα Φάφνιρ

Ο Ζίγκουρντ κι ο Ρεγκίν έφτασαν στη ρεματιά όπου ο Φάφνιρ συνήθιζε να έρχεται για να πιεί νερό. Ο κόσμος έλεγε πως ο βράχος από τον οποίο κρεμιόταν ο δράκος για να πιεί, είχε ύψος τριάντα οργιές.

«Ρεγκίν, μου είπες πως αυτός ο δράκος δεν ήταν μεγαλύτερους από τους άλλους του είδους του», είπε ανήσυχα ο Ζίγκουρντ. «Εγώ, όμως, βλέπω σημάδια που λένε το αντίθετο».

«Σκάψε ένα λάκκο και μπες εκεί μέσα», τον συμβούλεψε ο Ρεγκίν. «Όταν ο δράκος έρθει για να πιεί νερό, χτύπα τον στην καρδιά και σκότωσέ τον, ώστε η φήμη σου να ξεπεράσει κάθε όριο».

«Τι θα πάθω αν πέσει επάνω μου το αίμα του σκώληκα;» ρώτησε ο Ζίγκουρντ διστακτικά.

«Τι ωφελεί να σε ορμηνεύω, αν εσύ φοβάσαι το κάθε τι;» του είπε ο Ρεγκίν. «Στην παλικαριά δεν μοιάζεις και πολύ στους πρόγονούς σου».

Ο Ζίγκουρντ τον κοίταξε περιφρονητικά και κατέβηκε στη ρεματιά, ενώ ο Ρεγκίν, κατατρομοκρατημένος, το έβαλε στα πόδια.

Ο νέος άρχισε να σκάβει το λάκκο, αλλά ενώ δούλευε, ένας γέρος με μακριά γενειάδα τον πλησίασε

και τον ρώτησε τι κάνει εκεί. Αυτός του απάντησε.

«Η συμβουλή που σου δώσανε δεν είναι καθόλου καλή», του είπε ο γέρος, όταν άκουσε όλη την ιστορία. «Καλύτερα σκάψε πολλούς λάκκους, ώστε το αίμα να κυλίσει εκεί μέσα. Εσύ, όμως, κρύψου σε έναν απ' αυτούς και χτύπα το δράκο στην καρδιά την ώρα που περνάει».

Ύστερα, ο γέρος χάθηκε. Ο Ζίγκουρντ, όμως, έκανε ακριβώς αυτό που τον συμβούλεψε.

Λίγη ώρα αργότερα, όλη η ρεματιά σείστηκε, καθώς ο δράκος άρχισε να κατεβαίνει στο μέρος που ποτιζόταν, ρουθουνίζοντας φαρμακερό αέρα στο διάβα του. Ο Ζίγκουρντ έμεινε άφοβος μέσα στο λάκκο, κι όταν ο δράκος έσυρε το κορμί του από πάνω του, του έχωσε το σπαθί ως τη λαβή, κάτω από το αριστερό μπροστινό του ποδάρι. Ύστερα, πετάχτηκε έξω, τράβηξε το σπαθί από την πληγή, και στάθηκε εκεί, βουτηγμένος στο αίμα μέχρι τον ώμο.

Όταν ο δράκος κατάλαβε πως είχε δεχτεί μια θανάσιμη πληγή, άρχισε να σφαδάζει και να χτυπιέται, διαλύοντας τα πάντα γύρω του και σηκώνοντας ένα σύννεφο σκόνης. «Ποιος είσαι εσύ που με χτύπησες;» ρώτησε τον Ζίγκουρντ, «και ποιος είναι ο πατέρας σου; Σε ποιο σόι ανήκεις για να 'ρθεις τόσο άφοβα να μου ριχτείς;»

«Κανείς στον κόσμο δεν ξέρει το σόι μου», του απάντησε ο Ζίγκουρντ. «Εμένα με ονομάζουν περήφανο ζώο. Δεν έχω ούτε μάνα ούτε πατέρα, και ήρθα μέχρι εδώ ολομόναχος».

«Αν δεν έχεις ούτε μάνα, ούτε πατέρα, από ποιούς γεννήθηκες; Αρνείσαι να μου πεις το όνομά σου την ώρα του θανάτου μου, μα μέσα σου ξέρεις πολύ καλά πως μου λες ψέματα».

«Με λένε Ζίγκουρντ, κι ο πατέρας μου ήταν ο Σίγκμουντ», του απάντησε το παλικάρι, προσβεβλημένο.

«Ποιος σε οδήγησε να κάνεις αυτή την πράξη;» τον ρώτησε ο Φάφνιρ. «Δεν είχες ακουστά πως όλοι με τρέμουν και κανείς δεν τολμάει να με αντικρύσει;»

«Η γενναία μου καρδιά με οδηγήσε μέχρι εδώ», απάντησε ο Ζίγκουρντ. «Και με στήριξε το δυνατό μου χέρι κι αυτό το κοφτερό σπαθί που τόσο καλά γνώρισες».

«Αν μεγάλωνες ανάμεσα σε συγγενείς σου», του είπε ο Φάφνιρ, «θα το θεωρούσα φυσικό να είσαι τόσο παλικάρι. Μου κάνει εντύπωση, όμως, γιατί εσύ ήσουν δούλος, αρπαγμένος σε καιρό πολέμου, και γι'αυτό δε θα έπρεπε να έχεις το θάρρος να έρθεις να με βρεις».

«Μου τρίβεις στα μούτρα πως είμαι μακριά από τους δικούς μου», του είπε οργισμένα ο Ζίγκουρντ. «Αν και πράγματι ήμουν όμηρος πολέμου, ποτέ δεν με αλυσσοδέσανε. Και τώρα, πια, είμαι ελεύθερος άνθρωπος».

«Άκουσε με καλά, λοιπόν, ελεύθερε άνθρωπε», του είπε ο δράκος, «γιατί αυτό το χρυσάφι που μου παίρνεις θ' αποδειχθεί και δική σου καταστροφή».

«Ο κάθε άνθρωπος θα ήθελε να κρατήσει τα πλούτη του μέχρι τους αιώνες των αιώνων», είπε ο Ζίγκουρντ, «αλλά η ώρα του θανάτου έρχεται για όλους».

«Ξέρω πως λίγα πράγματα θα ακούσεις απ' όσα σου λέω», του είπε ο ετοιμοθάνατος δράκος, «αλλά τουλάχιστον φρόντισε να μην κάνεις απρόσεκτο ταξίδι στη θάλασσα, γιατί σίγουρα τα μαύρα κύματα θα σε καταπιούν».

«Αν λες πως είσαι τόσο σοφός», είπε ο Ζίγκουρντ στο δράκο, «πες μου ποιές είναι οι Μοίρες που ορίζουνε τις τύχες των ανθρώπων».

«Πολλές είναι αυτές, και μακριά η μια απ' την άλλη», του απάντησε ο δράκος. «Μερικές ανήκουν στη γενιά των Αεζίρ, άλλες στον κόσμο των Ξωτικών κι υπάρχουν κι άλλες που είναι κόρες του Ντβάλιν[8]».

«Πώς ονομάζεται η ακροποταμιά που ο Σουρτ[9] κι οι Αεζίρ ανακατεύουν το νερό του σπαθιού;» επέμεινε ο Ζίγκουρντ.

«Τέτοια ακροποταμιά δεν έχει ακόμα σχηματιστεί», απάντησε ο Φάφνιρ, κι ύστερα είπε: «Υποπτεύομαι πως ο Ρεγκίν ο αδελφός μου ήταν αυτός που έφερε το τέλος μου, και η καρδιά μου χαίρεται που αυτός θα φέρει και το δικό σου. Γιατί να είσαι σίγουρος πως αυτό σκοπεύει».

Κι ύστερα μίλησε για μια τρίτη φορά: «Η όψη μου ήταν τρομερή για όλους, και το φαρμάκι που ξερνούσα δεν άφηνε κανέναν να πλησιάσει. Κανένα όπλο δεν σκιαζόμουν, κι ούτε ποτέ μαζεύτηκαν εναντίον μου τόσοι που να τους θεωρήσω υπερβολικά πολλούς. Δεν υπήρχε άνθρωπος που να μη με φοβάται».

«Λίγοι είναι αυτοί που τελικά κατορθώνουν να επιβιώσουν μόνο με την τρομερή τους όψη, κι αυτός που θεωρεί τον εαυτό του πιο δυνατό απ' όλους, έρχεται μέρα που βρίσκει το μάστορή του», είπε ο Ζίγκουρντ.

«Αυτό που σε συμβουλεύω εγώ», του είπε ο δράκος, «είναι να ανέβεις στο άλογό σου και να φύγεις καλπάζοντας από εδώ, γιατί συχνά συμβαίνει ο θανάσιμα πληγωμένος να παίρνει το φονιά μαζί του στον άλλο κόσμο».

«Θα ακολουθήσω τη συμβουλή σου», του είπε ο Ζίγκουρντ, «και θα πάω στη φωλιά σου για να πάρω το μεγάλο θησαυρό».

«Πήγαινε, λοιπόν», του είπε ο δράκος, «και σίγουρα θα βρεις χρυσάφι για να σε ζήσει σαν βασιλιά όλες τις μέρες της ζωής σου. Να ξέρεις, όμως, πως αυτό το χρυσάφι θα είναι η καταστροφή σου, και η καταστροφή όλων όσων το πάρουν στα χέρια τους».

Και μ' αυτά τα λόγια, ο δράκος πέθανε[10].

Σημειώσεις

1. Ο Ζίγκουρντ, ο ήρωας του έπους από αυτό το σημείο και μετά, ήταν γιός του βασιλιά Σίγκμουντ και της Χόρντις. Ο Λούγκι, που ποθούσε την Χόρντις για δική του, μάζεψε στρατό και επιτέθηκε στον Σίγκμουντ που κατάφερε τελικά να σκοτώσει. Η Χόρντις κατέφυγε στην αυλή του βασιλιά της Δανίας όπου και γέννησε τελικά τον Ζίγκουρντ.

2. Το οκταπόδαρο άλογο του Όντιν, με το οποίο ο άρχοντας των θεών μπορούσε να ταξιδεύει σε ολόκληρη την πλάση.

3. Ένας θεός που αναφέρεται σπανιότατα και για τον οποίο ελάχιστα είναι γνωστά.

4. Η σύζυγος του Εγκίρ, του άρχοντα της βαθιάς θάλασσας. Στα δίχτυα της μάζευε τους πνιγμένους για να τους μεταφέρει στα υποβρύχια παλάτια της.

5. Το ένα από τα δυο πιστά κοράκια του Όντιν. Ο στίχος εννοεί περιφραστικά τη συμμετοχή στη μάχη.

6. Για τους Τεύτονες, ο ήλιος είχε θηλυκό γένος και λεγόταν Σολ, ενώ το φεγγάρι αρσενικό και λεγόταν Μάνι.

7. Μυστηριώδη θηλυκά πνεύματα που μπορούν να ωφελήσουν ή να βλάψουν τους ανθρώπους. Ελάχιστα είναι γνωστά γι' αυτές στην παράδοση.

8. Ένας από τους νάνους-βασιλιάδες.

9. Ο άρχοντας του Μούσπελχάιμ και βασιλιάς των στοιχειακών γιγάντων της φωτιάς.

10. Η κατάρα του Φάφνιρ τελικά έπιασε, και το τέλος του Ζίγκουρντ ήταν τραγικό. Όπως, όμως, έλεγε και ο επίλογος της ταινίας *Κόναν ο Βάρβαρος*, «Αυτό είναι μια άλλη ιστορία, και θα ειπωθεί μιαν άλλη φορά».

ΤΟ ΠΑΖΑΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΟΞΩΝ

του Φριτζ Λάιμπερ

Πιστεύω πως ο Γκρίζος Γάτος και ο Φαφρντ είναι πια γνωστοί σε όλους σας. Ο πολυτάλαντος και πολυβραβευμένος Φριτζ Λάιμπερ έγραψε δεκάδες ιστορίες με αυτούς τους ήρωες, από τότε που εμφανίστηκαν για πρώτη φορά το 1939 στο διήγημα «Δυο Αναζητούν την Περιπέτεια» στο περιοδικό επιστημονικής φαντασίας «Άγνωστο». Τα σπαθιά τους, το Νυστέρι και το Γκριζόκλαρο διαθέτουν κάτι από το χαρακτήρα των κυρίων τους. Το πρώτο είναι κομψό και επιδέξιο, ενώ το δεύτερο βαρύ και ορμητικό. Σ' αυτό το διήγημα, το Γκριζόκλαρο έχει για αντίπαλό του ένα... σκουπόξυλο! Με το καυστικό του χιούμορ, ο Λάιμπερ όχι μόνο μας διασκεδάζει όπως πάντα, αλλά και σατιρίζει έναν από τους πιο ορατούς κινδύνους που απειλούν και τον δικό μας κόσμο.

Θ.Μ.

Τα παράξενα αστέρια του κόσμου του Νίουον έλαμπαν πυκνά πάνω από την πόλη του Λανκμάρ, όπου τα σπαθιά αντηχούν σχεδόν το ίδιο συχνά με τα νομίσματα. Κατά περίεργο τρόπο, εκείνο το βράδυ δεν είχε ομίχλη.

Στην Πλατεία των Σκοτεινών Απολαύσεων, που βρίσκεται επτά οικοδομικά τετράγωνα νότια από την Πύλη του Βάλτου και εκτείνεται από το Συντριβάνι της Αφθονίας μέχρι το Βωμό της Μαύρης Παρθένας, τα φώτα των μαγαζιών έλαμπαν σχεδόν το ίδιο αμυδρά με την αστροφεγγιά. Γιατί σ' εκείνη την πλατεία άπλωναν τις πραμάτειες τους οι πωλητές ναρκωτικών και οι έμποροι αλλόκοτων αντικειμένων, κι έτσι οι πάγκοι τους φωτίζονταν με πυγολαμπίδες και μικροσκοπικά φανάρια, κι οι συνδιαλλαγές γίνονταν αθόρυβα όπως η κίνηση των αστεριών.

Το νυχτερινό Λανκμάρ φωτίζεται από άφθονες στήλες με δαυλούς, αλλά από προαιώνια παράδοση στην Πλατεία των Σκοτεινών Απολαύσεων κυριαρχούσαν μόνο οι χαμηλοί ψίθυροι και ένα ευχάριστο μισοσκόταδο. Οι φιλόσοφοι πηγαίνουν συχνά εκεί για να αυτοσυγκεντρωθούν, οι φοιτητές για να ονειρευτούν και οι φανατισμένοι θεολόγοι για να υφάνουν σαν αράχνες απίθανες καινούριες θεωρίες για το Κακό και τις άλλες δαιμονικές δυνάμεις που κυβερνούν το σύμπαν. Κι αν κάποιος απ' αυτούς βρει παρεπιπτώ-

ντως και λίγη παράνομη διασκέδαση, οι θεωρίες, οι ονειροπολήσεις τους, οι θεολογίες και οι δαιμονολογίες τους απλά επωφελούνται για να γίνουν καλύτερες.

Εκείνο το βράδυ, ωστόσο, υπήρχε μια χτυπητή εξαίρεση στην κυριαρχία του σκοταδιού. Από μια χαμηλή είσοδο, κάτω από μια καμάρα που πρόσφατα είχε ανοίξει σε έναν πανάρχαιο τοίχο, φως ξεχυνόταν άπλετο μέσα στην Πλατεία. Σηκωμένη πάνω από τον ορίζοντα του πεζοδρομείου σαν ένα τερατώδες ακτινοβόλο φεγγάρι, η καινούρια πόρτα έσβηνε σχεδόν τελείως τα αστέρια των άλλων εμπόρων του μυστηρίου.

Αλλόκοτα και εξώκοσμα αντικείμενα ήταν απλωμένα για πούλημα στην είσοδο, ενώ από πάνω τους καθόταν ένας παράξενος τύπος με άπληστη έκφραση, ντυμένος με ρούχα που κανείς ποτέ δεν είχε δει στον κόσμο του Νιούον: ένα καπέλο που έμοιαζε με μικρό κόκκινο κουβά, φουσκωτό παντελόνι, και παράξενες μπότες με γυριστές μύτες. Τα μάτια του έμοιαζαν με αρπακτικού πουλιού, αλλά το χαμόγελό του ήταν τόσο γαλύφικο όσο κι αυτό ενός γερο-σάτυρου.

Κάπου-κάπου, πεταγόταν όρθιος και σκούπιζε με μια μακριά χοντροφτιαγμένη σκούπα τις πλάκες του πεζοδρομίου, λες και ετοίμαζε το μέρος για την είσοδο κάποιου φανταστικού αυτοκράτορα. Συχνά σταματούσε για να υποκλιθεί βαθιά, αν και πάντα με σηκωμένο βλέμμα, προς το πλήθος που περνούσε μέσα στο σκοτάδι, δείχνοντας με το χέρι του το εσωτερικό του μαγαζιού με μια έκφραση ταυτόχρονα δουλική και διαβολική.

Μέχρι εκείνη την ώρα, κανένας από το πλήθος δεν είχε ακόμα βρει το θάρρος να μπει στο μαγαζί, ή ακόμα απλά και να εξετάσει τα σπάνια αντικείμενα που τόσο αδιάφορα αλλά και τόσο δελεαστικά ήταν απλωμένα μπροστά του. Ωστόσο, ο αριθμός των περίεργων

μεγάλωνε στιγμή με τη στιγμή. Μερικοί μουρμούριζαν πως έπρεπε να απαγορευτεί αυτός ο νέος εκτυφλωτικός τρόπος διαφήμισης που διασπούσε το έθιμο του σκοταδιού που επικρατούσε στην Πλατεία, αλλά γενικά τα παράπονα ήταν πολύ λιγότερα από τις εκφράσεις δέους θαυμασμού και περιέργειας.

Ο Γκρίζος Γάτος γλίστρησε μέσα στην Πλατεία από τη μεριά του Συντριβανιού, τόσο αθόρυβα σαν να είχε έρθει να δολοφονήσει κάποιον ή να κατασκοπεύσει τους κατάσκοπους του Άρχοντα. Τα μοκασίνια του από δέρμα αρουραίου δεν έβγαζαν τον παραμικρό ήχο. Το σπαθί του, το Νυστέρι, μέσα στο θηκάρι του από τομάρι ποντικιού ούτε καν θρόιζε πάνω στα ρούχα του από γκρίζο μετάξι. Οι ματιές που έρριχνε μέσα από τη μισοτραβηγμένη κουκούλα του μανδύα του ήταν γεμάτες με απειλή και μια παγερή έκφραση ανωτερότητας.

Από μέσα του, ωστόσο, ο Γάτος ένιωθε σαν σχολιαρόπαιδο — ένα σχολιαρόπαιδο που φοβόταν την τιμωρία και είχε ένα σωρό μαθήματα να τελειώσει στο σπίτι. Στο πουγκί του υπήρχε ένα σημείωμα πάνω σε ασημωπό δέρμα ψαριού και γραμμένο με σκούρο μελάνι καλαμαριού. Ήταν σταλμένο από τον Σίλμπα με το Αόμματο Πρόσωπο και καλούσε τον Γάτο να βρίσκεται σε εκείνο το σημείο και εκείνη τη συγκεκριμένη ώρα.

Ο Σίλμπα ήταν ο υπερφυσικός δάσκαλος του Γάτου και επίσης — όποτε του ερχόταν διάθεση — και προστάτης του. Έτσι, δεν ήταν φρόνιμο να αγνοεί κανείς τις προσκλήσεις του, γιατί ο Σίλμπα είχε μάτια για να εντοπίζει τους ακοινώνητους, έστω κι αν δεν βρίσκονταν κάτω από το μέτωπό του.

Όμως, οι αποστολές που ανέθετε στον Γάτο σε τέτοιες περιπτώσεις ήταν συνήθως εξευτελιστικές και περίεργες — όπως να του βρει εννιά άσπρες γάτες

χωρίς ούτε μια μαύρη τρίχα επάνω τους, να κλέψει πέντε αντίτυπα του ίδιου βιβλίου από πέντε απόμακρες μεταξύ τους βιβλιοθήκες μάγων ή να συλλέξει δείγματα των κοπράνων τεσσάρων βασιλιάδων, ζωντανών ή νεκρών. Έτσι, ο Γάτος είχε έρθει νωρίς για να πάρει τα άσχημα νέα όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, και είχε έρθει μόνος, γιατί σίγουρα δεν ήθελε ο σύντροφός του ο Φαφρντ να τον κοροϊδεύει ενώ ο Σίλμπα θα του έδινε τις αλλόκοτες οδηγίες του.

Το σημείωμα του Σίλμπα, χαραγμένο κάπου στο μυαλό του Γάτου, έλεγε απλά: «Όταν το άστρο Ακούλ βρεθεί στην κορυφή του Πύργου του Ραν, να βρίσκεσαι στο Συντριβάνι της Αφθονίας» και ήταν υπογεγραμμένο μόνο με το μικρό απλό ωοειδές σχήμα που αποτελούσε τη σφραγίδα του Σίλμπα.

Ο Γάτος γλίστρησε μέσα στο σκοτάδι προς το Συντριβάνι που δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια κοντόχοντρη μαύρη κολώνα απ' τη στρογγυλεμένη κορυφή της οποίας ανέβλυζε μια μοναδική μαύρη σταγόνα κάθε είκοσι χτύπους καρδιάς ελέφαντα.

Ο Γάτος στάθηκε κάτω από το συντριβάνι και, απλώνοντας το χέρι του, μέτρησε το ύψος που είχε ο Ακούλ, το πράσινο αστέρι. Έπρεπε να χαμηλώσει ακόμα επτά δάχτυλα στον ουρανό μέχρι να αγγίξει την μυτερή ακίδα της κορυφής του μακρινού μιναρέ του Ραν.

Ο Γάτος συσπειρώθηκε και μετά πήδησε επάνω στην κοντή κολώνα μήπως και από εκεί δει κάποια διαφορά στο ύψος του Ακούλ, αλλά απογοητεύθηκε.

Κοίταξε γύρω του μήπως διακρίνει μέσα στο σκοτάδι κάποια ακίνητη μορφή... ειδικά μία με ράσο και κουκούλα καλόγερου — μια κουκούλα τραβηγμένη τόσο μπροστά που κανείς αναρωτιόταν πως ο κάτοχός της έβλεπε να περπατάει. Δεν είδε κανέναν.

Η διάθεση του Γάτου άλλαξε. Αν ο Σίλμπα δεν είχε την ευγένεια να έρθει λίγο νωρίτερα, θα μπορούσε κι

αυτός να δείξει την ίδια αγένεια. Απομακρύνθηκε για να ερευνήσει το νέο φωτισμένο μαγαζί του οποίου τη λάμψη είχε εντοπίσει τουλάχιστον ένα τετράγωνο πριν μπει στην Πλατεία των Σκοτεινών Απολαύσεων.

Ο Φαφρντ άνοιξε ένα βαρύ από το κρασί βλέφαρο και χωρίς να κουνήσει το κεφάλι έλεγξε το μισό δωμάτιο όπου κοιμόταν γυμνός. Ύστερα έκλεισε το μάτι, άνοιξε το άλλο και έλεγξε το υπόλοιπο μισό.

Ο Γάτος δεν ήταν πουθενά. Μέχρι εδώ, καλά! Αν η τύχη του κρατούσε, θα μπορούσε να ξεπεράσει την ντροπιαστική υπόθεση εκείνης της νύχτας χωρίς τις κοροϊδίες του κοντού.

Έβγαλε από τον κόρφο του ένα τετράγωνο από βιολετί τομάρι φιδιού, γεμάτο με μικροσκοπικές τρύπες που δημιουργούσαν λαμπερά σημάδια όταν το κρατούσε μπροστά στο φως του τζακιού. Όταν μελετούσε κανείς για αρκετή ώρα αυτές τις φωτεινές τρύπες, θα μπορούσε να διαβάσει το μήνυμα: «Όταν το μαχαίρι του Ραν τρυπήσει το σκοτάδι στην καρδιά του Ακούλ, να βρίσκεσαι στην Πηγή των Μαύρων Σταλίδων».

Σχεδιασμένη με ένα έντονο καφεκόκκινο χρώμα που έμοιαζε με ξεραμένο αίμα — στην ουσία καλύπτωντας ολόκληρο το βιολετί τετράγωνο — υπήρχε μια επτάκτινη σβάστικα, που ήταν μια από τις σφραγίδες του Νινγκαούμπλ των Επτά Ματιών.

Ο Φαφρντ δεν είχε καμιά δυσκολία να ερμηνεύσει την Πηγή των Μαύρων Σταλίδων σαν το Συντριβάνι της Αφθονίας. Είχε βαρεθεί αυτού του είδους την κρυπτογραφική ποιητική γλώσσα από τότε που ήταν παιδί και φοιτούσε στη συντεχνία των βάρδων.

Ο Νινγκαούμπλ ήταν για τον Φαφρντ σχεδόν ότι κι ο Σίμπλα για τον Γάτο, αν και ο Επτάφθαλμος ήταν ένας πιο φιλόδοξος μάγος που το γούστο του για θαυματουργικούς άθλους ήταν πιο μεγαλόπνοο και είχε

στείλει τον Φαφρντ σε αποστολές όπως τη σφαγή δράκων, τη βύθιση τρικάταρτων μαγικών πλοίων και την απαγωγή πριγκιπισσών που τις φρουρούσαν γίγαντες.

Επίσης, ο Νινγκαούμπλ είχε και το ελάττωμα να καυχιέται, με το δίκιο του ίσως, ειδικά για το μεγαλείο της υπόγειας κατοικίας του που οι μαύροι της φιδογυριστοί διάδρομοι οδηγούσαν — καθώς έλεγε — σε όλα τα σημεία του χώρου και του χρόνου.

Ο Φαφρντ δεν είχε ιδιαίτερη διάθεση να μάθει τις μαγικές φόρμουλες και τα ξόρκια του Νινγκαούμπλ, όπως συνέβαινε στην περίπτωση του Γάτου με τον Σίμπα, αλλά ο Επτάφθαλμος είχε αρκετά μεγάλη εξουσία πάνω στον βάρβαρο, βασισμένη σε αδυναμίες και παλιά παραστρατήματα του τελευταίου. Έτσι, ο Φαφρντ ήταν υποχρεωμένος να ακούει πάντα προσεκτικά τις μαγικές του επιταγές αρκεί, αν αυτό ήταν ανθρώπινα δυνατόν — να μην έχει πλάι του τον Γκρίζο Γάτο για να τον κοροϊδεύει και να γελάει μαζί του.

Ο Φαφρντ, όρθιος μπροστά στη φωτιά, άρχισε να φοράει, να δένει και να ζώνεται διάφορα ρούχα, όπλα και στολίδια πάνω στο γιγάντιο γεροδεμένο κορμί του με τις μεγάλες εκτάσεις από πυκνές κατσαρές ξανθοκόκκινες τρίχες. Τελικά, άνοιξε την πόρτα και κοίταξε στο σοκάκι. Ο μόνος που είδε ήταν ο καμπούρης καστανάς της γωνίας που ήταν καθισμένος ανακούρκουδα δίπλα στο μαγγάλι του. Όποιος τον έβλεπε να ξεκινάει για την Πλατεία των Σκοτεινών Απολαύσεων, θα έπαιρνε όρκο πως θα το έκανε με τον θορυβώδη τρόπο ενός πολιορκητικού πύργου που πάει να αλώσει μια τειχισμένη πόλη.

Αντίθετα, όμως, ο πανέξυπνος γερο - καστανάς που ήταν και κατάσκοπος του Άρχοντα, έπρεπε να καταπιεί με δυσκολία την καρδιά που του έφτασε στο στόμα, όταν είδε ξαφνικά τον Φαφρντ να περνάει από μπροστά του, ψηλός σαν κυπαρίσσι, γρήγορος σαν

τον άνεμο και αθόρυβος σαν φάντασμα.

Ο Γάτος έσπρωξε στο πλάι με επιδέξιες αγκωνιές κάποιους περίεργους που του έκλειναν το δρόμο και προχώρησε προς την φωτισμένη είσοδο του μαγαζιού. Σκέφτηκε πως οι ιδιοκτήτες του θα πρέπει να είχαν βάλει τους μαστόρους να δουλεύουν σαν δούλοι για να κόψουν και να σοβατίσουν την καμάρα τόσο γρήγορα. Είχε περάσει από την πλατεία και νωρίς το απόγευμα και δεν είχε προσέξει σε εκείνο το σημείο τίποτα περισσότερο από έναν άδειο τείχο.

Ο εξωτικός μαγαζάτορας με το κόκκινο κυλινδρικό καπέλο και τα γυριστά κόκκινα παπούτσια άρχισε να κάνει υποκλίσεις και μετά να σκουπίζει μπροστά στον Γάτο, κάνοντάς του δουλικές χειρονομίες να μπει στο μαγαζί.

Όμως το πρόσωπο του Γάτου είχε μια έκφραση επιφύλαξης και περιφρόνησης. Σταμάτησε στο σωρό των αντικειμένων μπροστά στην είσοδο και τα κοίταξε με αποδοκιμασία. Τράβηξε το Νυστέρι από το λεπτό γκρίζο θηκάρι του και με την άκρη της μακριάς λεπίδας σήκωσε το κάλυμμα του πάνω βιβλίου σε έναν σωρό από μουχλιασμένους τόμους. Χωρίς να πλησιάσει πιο κοντά, έλεγξε με συντομία την πρώτη σελίδα κι ύστερα γύρισε γρήγορα άλλες πέντε-έξι σελίδες με τη μύτη του Νυστεριού, χρησιμοποιώντας το σπαθί σαν χάρακα δασκάλου για να δείχνει λέξεις εδώ κι εκεί — επειδή ήταν λανθασμένες, απ' ότι έδειχνε η έκφρασή του. Τελικά, με άλλη μια κίνηση του σπαθιού, έκλεισε απότομα το βιβλίο.

Στη συνέχεια, πάλι με τη μύτη του σπαθιού, σήκωσε ένα κόκκινο πανί που κρεμόταν σε ένα τραπέζι πίσω από τα βιβλία και κοίταξε από κάτω του φιλύποπτα. Χτύπησε περιφρονητικά ένα γυάλινο βάζο μέσα στο οποίο επέπλεε ένα ανθρώπινο κεφάλι, άγγιξε μερικά άλλα αντικείμενα και σήκωσε με δυσφορία τη μύ-

τη του σε μια αλυσσοδεμένη από το πόδι κουκουβάγια που τον κοιτούσε με τα γουρλωμένα μάτια της από μια ψηλή κουρνιάστρα.

Θηκάρωσε το σπαθί και στράφηκε προς τον μαγαζάτορα με μια ξυνισμένη έκφραση που ήταν σαν να έλεγε ή, μάλλον, φώναζε: *Μόνο αυτά έχεις να προσφέρεις; Αυτό το σκουπιδαριό είναι η δικαιολογία σου για να μολύνεις την Σκοτεινή Πλατεία με τα φώτα σου;*

Στην πραγματικότητα, ο Γάτος ένιωθε τρομερό ενδιαφέρον για κάθε ένα από τα αντικείμενα που είχε δει. Το βιβλίο, για παράδειγμα, ήταν γραμμένο με μια γραφή που όχι μόνο δεν καταλάβαινε, αλλά ούτε καν αναγνώριζε.

Ο Γάτος συνειδητοποίησε τρία πράγματα: Πρώτον, πως αυτά που προσφέρονταν εδώ για πούλημα δεν προέρχονταν από καμιά περιοχή του κόσμου του Νιούον, ούτε καν την πιο μακρινή· δεύτερον, πως όλα τα εμπορεύματα ήταν άκρως επικίνδυνα, αν και δεν μπορούσε να εξηγήσει το πώς· τρίτον, πως τα εμπορεύματα ήταν αφάνταστα δελεαστικά και πως δεν σκόπευε να το κουνήσει από αυτό το μέρος αν δεν εξέταζε και στην ανάγκη δεν δοκίμαζε προσωπικά κάθε αντικείμενο του μαγαζιού.

Στην θέα της ξυνισμένης γκριμάτσας του Γάτου, ο μαγαζάτορας άρχισε μια σειρά σπασμωδικών κινήσεων και φαινόταν να ταλαντεύεται ανάμεσα στην επιθυμία να φιλήσει τα πόδια του Γάτου και να επιδείξει χαϊδεύοντας κάθε αντικείμενο του μαγαζιού του.

Τελικά κατέληξε να κάνει μια τόσο βαθιά υπόκλιση που το πηγούνι του ακούμπησε το πεζοδρόμιο, δείχνοντας με ένα μακρύ χέρι το εσωτερικό του μαγαζιού, ενώ ταυτόχρονα παραμιλούσε σε απαίσια Λανκμαρινά: «Κάθε αντικείμενο για την ικανοποίηση της σάρκας, των αισθήσεων και της φαντασίας. Αδιανόητα θαύματα! Πολύ φτηνά, πολύ φτηνά! Δικά σας για

μια δεκάρα! Το Παζάρι του Παραδόξου. Περάστε να δείτε, μεγάλε βασιλιά!»

Ο Γάτος χασμουρήθηκε, κρύβοντας το ανοιγμένο του στόμα με το πίσω μέρος της παλάμης του και κοίταξε γύρω του ξανά με το βαριεστημένο χαμόγελο ενός άρχοντα που ξέρει πως πρέπει να υπομείνει πολλές ανιαρές καταστάσεις για να ενθαρρύνει το εμπόριο στην περιοχή του. Τελικά, σήκωσε ελαφρά τους ώμους και μπήκε στο μαγαζί.

Πίσω του, ο μαγαζάτορας καταλήφθηκε από ένα παραλήρημα ενθουσιασμού και άρχισε να ξανασκουπίζει τα πλακάκια σαν κάποιος που είχε τρελαθεί από τη χαρά του.

Μέσα, το πρώτο πράγμα που είδε ο Γάτος ήταν μια στίβα από λεπτά βιβλία δεμένα με χρυσοκέντητο κόκκινο και βιολετί δέρμα.

Το δεύτερο ήταν ένα ράφι με χάλκινους σωλήνες και περίεργους φακούς που τον προκαλούσαν να κοιτάξει μέσα τους.

Το τρίτο ήταν μια λυγερή μελαχροινή κοπέλα που τον κοίταζε με ένα μυστηριώδες χαμόγελο μέσα από ένα κλουβί με χρυσά κάγγελα που κρεμόταν από το ταβάνι.

Πίσω από αυτό το κλουβί κρέμονταν άλλα, με κάγγελα από ασήμι και άλλα παράξενα μέταλλα με πράσινες, ρουμπινένιες και γαλαζωπές χροιές.

Ο Φαφρντ είδε το Γάτο να μπαίνει στο μαγαζί τη στιγμή που το αριστερό του χέρι άγγιζε την παγωμένη πέτρα του Συντριβανιού της Αφθονίας και ενώ ο Ακούλ ισορροπούσε στην κορυφή του πύργου του Ραν.

Ίσως θα ακολουθούσε το Γάτο, αλλά καθώς σκεφτόταν αυτή την ενέργεια, ένα μακρόσυρτο «ψψψσσστ!» ακούστηκε από πίσω του.

Ο Φαφρντ γύρισε σαν γιγάντιος χορευτής και το

Γκριζόκλαρο, το μακρύ σπαθί του, βγήκε από το θηκάρι του αστραπιαία και πιο αθόρυβα απ' ότι βγαίνει ένα φίδι από την τρύπα του.

Δέκα βήματα πίσω του, στην είσοδο ενός σοκακιού που θα ήταν πιο μαύρο κι απ' τη Σκοτεινή Πλατεία, αν δεν υπήρχε το καινούριο μαγαζί, ο Φαφρντ κατάφερε να διακρίνει δυο ρασοντυμένες και κουλοφορεμένες μορφές που στέκονταν πλάι-πλάι.

Ακόμα και το πρόσωπο ενός Νέγρου του Κλες θα έρριχνε κάποιες αμυδρές μπρούτζινες ανταύγειες. Κάτω από αυτή την κουκούλα, όμως, υπήρχε μόνο απόλυτο σκοτάδι.

Μέσα στην άλλη κουκούλα υπήρχαν επτά πολύ αμυδρές πρασινωπές λάμψεις. Πήγαιναν ασταμάτητα πέρα-δώθε, μερικές φορές κάνοντας κύκλους η μια την άλλη. Άλλες φορές, κάποια από τις επτά λάμψεις δυνάμωνε κάπως και φαινόταν να κινείται προς την άκρη της κουκούλας — ενώ άλλες θάμπωνε, λες και τραβιόταν προς το εσωτερικό της.

Ο Φαφρντ θηκάρωσε το Γκριζόκλαρο και προχώρησε προς τις μορφές. Εκείνες υποχώρησαν αργά και αθόρυβα μέσα στο σοκάκι, στραμμένες ακόμα προς το μέρος του.

Ο Φαφρντ τις ακολούθησε, νιώθοντας ενδιαφέρον... και άλλα συναισθήματα. Το να συναντήσει τον υπερφυσικό του δάσκαλο μόνο, ίσως να ήταν μια ανιαρή αν και κάπως εξαντλητική για τα νεύρα του εμπειρία· ήταν, όμως, πολύ δύσκολο για οποιονδήποτε να αποφύγει ένα ρίγος δέους βλέποντας ταυτόχρονα τον Νινγκαούμπλ τον Επτάφθαλμο και τον Σίλμπα με το Αόμματο Πρόσωπο.

Επιπλέον, η ιδέα πως αυτοί οι δυο άσπονδοι εχθροί είχαν συνδυάσει τις δυνάμεις τους για κάποια επιχείρηση σήμαινε πως κάτι πολύ σπουδαίο ήταν στα σκαριά. Γι' αυτό, δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία.

Στο μεταξύ, ο Γάτος βρισκόταν ανάμεσα στις πιο γαργαλιστικές και εξωτικές απολαύσεις που θα μπορούσε να φανταστεί. Τα λεπτά, δερματόδετα και χρυσοκέντητα βιβλία αποδείχθηκε πως περιείχαν κείμενα γραμμένα με σύμβολα ακόμα πιο παράξενα από αυτά του βιβλίου που είχε ανοίξει απέξω — αλφάβητα που έμοιαζαν με σκελετούς ζώων, με σύννεφα ή με απογυμνωμένους θάμνους — αλλά το πιο περίεργο ήταν πως μπορούσε να τα διαβάζει χωρίς την παραμικρή δυσκολία.

Τα βιβία ανέλυαν με κάθε λεπτομέρεια θέματα όπως η ιδιωτική ζωή των δαιμόνων, οι μυστικές εταιρίες φονικών οργανώσεων και ακόμα — αυτά και εικονογραφημένα — τις κατάλληλες τεχνικές αντιμετώπισης οπλισμένων στοιχειών και τα ερωτικά τεχνάσματα που έκαναν οι λάμιες, οι σούκουμπι, οι βάκχες και οι χαμοδρυάδες.

Οι φακοί και οι ορειχάλκινοι σωλήνες, μερικοί από τους οποίους ήταν στραμμένοι σε απίθανες γωνίες σαν περισκόπια, στην αρχή έδειχναν μόνο πανέμορφα πολύχρωμα γεωμετρικά σχέδια, αλλά μετά από λίγο ο Γάτος μπορούσε να δει από μέσα τους κάθε είδους ενδιαφέροντα μέρη: τα θησαυροφυλάκια νεκρών βασιλέων, τα υπνοδωμάτια ζωντανών βασιλισσών, τις κρύπτες όπου συνάζονταν επαναστάτες άγγελοι και τα ντουλάπια όπου οι θεοί έκρυβαν όσα σχέδιά τους για τον κόσμο ήταν πολύ τρομαχτικά ή πολύ φανταστικά για να ριψοκινδυνέψουν να τα χρησιμοποιήσουν.

Όσο για τις γυμνές λυγερές κοπέλες μέσα στα κλουβιά τους με τα αραιά κάγγελα, αυτές ήταν τα μαξιλάρια όπου τα μάτια του μπορούσαν να ξεκουραστούν για λίγο μετά από ώρα διαβάσματος και κρυφοκοιτάγματος μέσα από τους σωλήνες.

Κάθε τόσο, μια από τις κοπέλες σφύριζε απαλά στον Γάτο και ύστερα του έδειχνε παιχνιδιάρικα, ικε-

τευτικά ή με αισθησιακούς υπαινιγμούς, μια διαμαντοστόλιστη τροχαλία που μπορούσε να κατεβάσει το κλουβί της στο πάτωμα.

Σε αυτές τις προκλήσεις ο Γάτος χαμογελούσε με αδιάφορη ερωτική διάθεση και ένευε ή κουνούσε ελαφρά το χέρι σαν να ψιθύριζε: «Αργότερα... αργότερα. Υπομονή».

Στο κάτω κάτω, οι γυναίκες είχαν έναν τρόπο να σβήνουν από τη σκέψη όλες τις άλλες μικρότερες, αν κι όχι απορριπτέες απολαύσεις. Οι γυναίκες ήταν για επιδόρπιο.

Ο Νινγκαούμπλ κι ο Σίλμπα συνέχιζαν να πισωπατούν μέσα στο σκοτεινό σοκάκι ενώ ο Φαφρντ τους ακολουθούσε. Τελικά, έχασε την υπομονή του και, καταφέρνοντας να υπερνικήσει τον αθέλητο φόβο του, τους φώναξε: «Τί θα γίνει τώρα; Θα συνεχίζετε να απομακρύνεστε μέχρι να πέσουμε όλοι μέσα στον Μεγάλο Αλμυρό Βάλτο; Τί θέλετε από εμένα; Τί συμβαίνει;»

Αλλά οι δυο κουκουλοφόρες μορφές είχαν ήδη σταματήσει, όπως ο Φαφρντ μπορούσε να διακρίνει από την αστροφεγγιά και τα φώτα σε μερικά παράθυρα, και για μια στιγμή του φάνηκε πως είχαν σταματήσει ένα λεπτό πριν να τους φωνάξει. Τυπικό κόλπο των μάγων για να φέρνουν κάποιον σε αμηχανία! Δάγκωσε τα χείλια του μέσα στο σκοτάδι. Πάντα τα ίδια!

«Ω, ευγενικό μου τέκνο...» άρχισε ο Νινγκαούμπλ με μια μελιστάλακτη φωνή. Τα επτά του μάτια έμοιαζαν με τις Πλειάδες, όπως μπορεί να τις δει κανείς μια καλοκαιριάτικη νύχτα μέσα από τα πρασινωπά αέρια ενός έλους.

«Ρώτησα τί συμβαίνει!» τον διέκοψε αγριεμένα ο Φαφρντ. Αφού είχε ήδη φανεί ανυπόμονος, δεν τον ένοιαζε να χαρακτηριστεί και επίμονος.

«Ας υποθέσουμε, εντελώς θεωρητικά», απάντησε ο Νινγκαούμπλ, εντελώς απτόητος, «πως υπάρχει κά-

ποιος σε ένα σύμπαν και πως σ' αυτό το σύμπαν έρχεται μια διαβολική δύναμη που προέρχεται από ένα άλλο σύμπαν ή από μια πλειάδα συμπάντων και πως αυτός ο κάποιος είναι ένας γενναίος άνδρας που επιθυμεί να υπερασπιστεί τον κόσμο του και δεν λογαριάζει τη ζωή του, και επιπλέον έχει και έναν πολύ σοφό, φρόνιμο και αλτρουιστή θείο που γνωρίζει για όλα αυτά που υποθέτουμε...»

«Οι Καταβροχθιστές απειλούν το Λανκμάρ!» είπε ο Σίλμπα με μια φωνή τόσο ξερή όσο ο ήχος ενός δέντρου που πέφτει και τόσο απότομη που ο Φαφρντ σχεδόν τρόμαξε.

Ο βάρβαρος περίμενε ένα λεπτό για να αποφύγει να δώσει λανθασμένες εντυπώσεις και ύστερα έστρεψε το βλέμμα του προς τον Σίλμπα. Τα μάτια του είχαν συνηθίσει στο σκοτάδι και τώρα έβλεπε πολύ περισσότερα απ' ότι στην είσοδο του σοκακιού, αλλά παρ' όλα αυτά συνέχιζε να μην διακρίνει τίποτα περισσότερο από σκοτάδι μέσα στην κουκούλα του Σίλμπα.

«Ποιοι είναι οι Καταβροχθιστές;» ρώτησε.

Εκείνος που απάντησε ήταν ο Νινγκαούμπλ. «Οι Καταβροχθιστές είναι οι πιο πετυχημένοι έμποροι όλων των διαστάσεων — τόσο επιτυχημένοι που πουλάνε μονάχα άχρηστα αντικείμενα. Είναι αναπόφευκτο να το κάνουν, γιατί σπαταλούν όλη τους την πονηριά στο να τελειοποιούν τις μεθόδους πώλησης και έτσι δεν έχουν καιρό να σκεφτούν την αξία των όσων πουλάνε — στην πραγματικότητα δεν τολμούν να ασχοληθούν με τέτοια ζητήματα ούτε για μια στιγμή, από το φόβο μήπως χάσουν αυτό τους το χάρισμα. Κι όμως, οι ικανότητές τους είναι τέτοιες που τα εμπορεύματά τους φαίνονται απόλυτα ελκυστικά και επιθυμητά. Με παρακολουθείς;»

Ο Φαφρντ κοίταξε με ελπίδα τον Σίλμπα, αλλά μια κι αυτός δεν διέκοψε ξανά με κάποια αλλόκοτη περίληψη, ένευσε προς το μέρος του Νινγκαούμπλ.

Ο Νινγκαούμπλ συνέχισε, ενώ τα μάτια του είχαν αρχίσει να μπερδεύονται λίγο, αν έκρινε κανείς από τις κινήσεις των επτά πράσινων λάμψεων. «Όπως εύκολα θα μπορούσες να συμπεράνεις, οι Καταβροχθιστές έχουν στην κατοχή τους τις πιο ισχυρές μαγείες όλων των διαστάσεων και οι ομάδες κρούσης τους αποτελούνται από τους πιο επιθετικούς μάγους που θα μπορούσες να φανταστείς. Είναι εξαιρετικά ικανοί σε κάθε μέθοδο μάχης, είτε αυτή γίνεται με τα λόγια και το μυαλό, είτε με τα συναισθήματα είτε ακόμα και με ένα αρματωμένο σώμα.

«Η μέθοδός τους είναι να στήνουν ένα μαγαζί σε κάποιο καινούριο κόσμο και κατ' αρχάς να δελεάζουν τους πιο γενναίους και τους πιο έξυπνους από το λαό που τον κατοικεί. Αυτούς, δηλαδή, που διαθέτουν τόση φαντασία, ώστε με μια απλή παρότρυνση να πουληθούν πριν να το καταλάβουν.

«Όταν αυτοί πέσουν στην παγίδα, οι Καταβροχθιστές αναλαμβάνουν τον υπόλοιπο πληθυσμό. Αυτό με δυο λόγια σημαίνει πως αρχίζουν να πουλάνε, να πουλάνε, να πουλάνε — να πουλάνε κάθε είδους άχρηστο πράγμα με αντάλλαγμα χρήματα ή ακόμα πιο πολύτιμα αντικείμενα».

Ο Νινγκαούμπλ αναστέναξε με μια μάλλον προσποιητή ευλάβεια. «Όλα αυτά είναι πολύ άσχημα, τέκνον μου», καθώς οι λάμψεις των ματιών του πήγαιναν υπνωτικά πέρα-δώθε κάτω από την κουκούλα του, «αλλά αρκετά φυσιολογικά για σύμπαντα που κυβερνούν θεοί σαν κι αυτούς που έχουμε — αρκετά φυσιολογικά και ίσως και ανεκτά. Ωστόσο, υπάρχουν και χειρότερα! Οι Καταβροχθιστές δεν θέλουν μόνο να πιάσουν σαν πελάτες όλα τα όντα σε όλες τις διαστάσεις αλλά επίσης — αναμφίβολλα επειδή φοβούνται πως κάποια μέρα κάποιος θα ανακαλύψει την αληθινή αξία των όσων πουλάνε — επιδιώκουν όλοι οι πελάτες τους να περάσουν σε μια κατάσταση δουλικής ευπι-

στίας έτσι ώστε να μην είναι ικανοί για τίποτε άλλο παρά μόνο για να αγοράζουν τα σκουπίδια που θα τους προσφέρουν οι Καταβροχθιστές. Αυτό σημαίνει, ασφαλώς, πως θα έρθει κάποια στιγμή που οι πελάτες των Καταβροχθιστών δεν θα έχουν πια να τους πληρώσουν για τα άχρηστα εμπορεύματά τους, αλλά οι Καταφροχθιστές δεν φαίνεται να νοιάζονται για αυτήν την πιθανότητα. Ίσως να πιστεύουν πως πάντα θα υπάρχει ένα καινούριο σύμπαν για να εκμεταλλευτούν. Και ίσως αυτή να είναι η αλήθεια!»

«Αυτό είναι τερατώδες!» είπε ο Φαφρντ. «Μα τί κερδίζουν οι Καταβροχθιστές από όλες αυτές τις μανιώδεις εμπορικές επιχειρήσεις; Τί είναι αυτό που θέλουν στ' αλήθεια;»

«Οι Καταβροχθιστές θέλουν μόνο να συγκεντρώνουν λεφτά», απάντησε ο Νινγκαούμπλ. «Θέλουν επίσης να κάνουν τα παιδιά τους πιο ικανά από αυτούς στο να συγκεντρώνουν λεφτά και να συναγωνίζονται μεταξύ τους ποιος θα μαζέψει τα περισσότερα λεφτά. Ακόμα, θέλουν να φιλοσοφούν γύρω από τις υπηρεσίες που προσφέρουν σε πολλούς κόσμους — γιατί υποστηρίζουν πως οι δουλικοί πελάτες είναι οι πιο υπάκουοι πιστοί των θεών — και να παραπονιούνται για το πώς η προσπάθειά τους να βγάλουν χρήματα βασανίζει το μυαλό τους και τους προκαλεί δυσπεψία. Περα από όλα αυτά, ο κάθε Καταβροχθιστής συλλέγει μυστικά και κρατά για πάντα κρυμμένα τα πιο όμορφα αντικείμενα και τις πιο υπέροχες σκέψεις που έχουν δημιουργήσει οι αληθινοί άνθρωποι (και οι αληθινοί δαίμονες) και που τα έχουν αγοράσει από αυτούς σε εξευτελιστική τιμή ή — κι αυτή είναι η μεγαλύτερη απόλαυσή τους — χωρίς να τους δώσουν τίποτα σε αντάλλαγμα».

«Στ' αλήθεια τερατώδες!» επανέλαβε ο Φαφρντ, που του άρεσε αυτή λέξη που είχε ακούσει τελευταία. «Οι έμποροι ήταν πάντα ένα κακό μυστήριο και αυτοί

όπως τους λες, φαίνονται οι χειρότεροι από όλους. Τί σχέση, όμως, έχουν όλα αυτά με εμένα;»

«Ευγενικό μου τέκνο», απάντησε ο Νινγκαούμπλ, που η ευλάβεια στη φωνή του είχε πάρει τώρα και μια χροιά ανεκτικής απογοήτευσης, «με εξαναγκάζεις για μια φορά ακόμα να καταφύγω στις υποθέσεις. Ας ξαναγυρίσουμε, λοιπόν, στην υπόθεση πως αυτός ο γενναίος άνδρας, του οποίου το σύμπαν βρίσκεται σε άμεσο κίνδυνο και ο οποίος δεν λογαριάζει τη ζωή του...»

«Οι Καταβροχθιστές άνοιξαν μαγαζί στην Πλατεία των Σκοτεινών Απολαύσεων!» τον διέκοψε ο Σίλμπα με τόσο κοφτά και τραχειά λόγια ώστε ο Φαφρντ αυτή τη φορά πραγματικά τρόμαξε. «Πρέπει να εξαφανίσεις αυτό το οχυρό τους απόψε κιόλας!»

Ο Φαφρντ συλλογίστηκε για λίγο και μετά είπε, κάπως επιφυλακτικά: «Υποθέτω πως θα με συνοδεύσετε και οι δύο, για να με βοηθήσετε με τα ξόρκια σας σε αυτό που θεωρώ μια πολύ επικίνδυνη αποστολή και να παίξετε το ρόλο των πολιορκητικών μηχανών και των τοξοτών ενώ εγώ θα κάνω την μεραρχία κρούσης...»

«Αχ, ευγενικό μου τέκνο...» είπε ο Νινγκαούμπλ με τόνους βαθιάς απογοήτευσης στη φωνή του, και κουνόντας το κεφάλι έτσι ώστε τα μάτια του χοροπήδησαν κάτω από την κουκούλα του.

«Πρέπει να το κάνεις μόνος!» είπε με τριχτή φωνή ο Σίλμπα.

«Χωρίς καμιά βοήθεια;» ρώτησε ο Φαφρντ. «Αδύνατον! Να βρήτε κάποιον άλλο! Να βρήτε αυτόν τον ηλίθιο γενναίο που υπακούει πάντα τις συμβουλές του μηχανορράφου θείου του τόσο δουλικά όσο και οι πελάτες των Καταβροχθιστών στις δικές τους παροτρύνσεις. Αυτόν να πάτε να βρήτε! Όσο για μένα — αρνούμαι κατηγορηματικά!»

«Τότε σήκω και φύγε, δειλέ!» έσκουξε ο Σίλμπα, αλλά την ίδια στιγμή ο Νινγκαούμπλ αναστέναξε και είπε απολογητικά: «Σκοπεύαμε να σου δώσουμε έναν σύντροφο σε αυτή την αποστολή, έναν συμπολεμιστή που να πολεμήσει μαζί σου ενάντια σε αυτό το τρομερό κακό — για την ακρίβεια, τον Γκρίζο Γάτο. Δυστυχώς, όμως, ήρθε νωρίς για τη συνάντηση του με τον συνάδελφό μου από εδώ και παρασύρθηκε μέσα στο μαγαζί των Καταβροχθιστών. Αναμφίβολλα είναι τώρα πιασμένος στα δίχτυα τους, αν δεν τον έχουν ήδη εξολοθρεύσει. Βλέπεις, λοιπόν, ότι νοιαζόμασταν για σένα και δεν θέλαμε να σε βαρύνουμε με μοναχικές αποστολές. Αν πάλι, τέκνον μου, είσαι αποφασιμένος να μην...»

Ο Φαφρντ έβγαλε έναν αναστεναγμό ακόμα πιο βαθύ από του Νινγκαούμπλ. «Πολύ καλά», είπε με βραχνούς τόνους που αποδέχονταν την ήττα του, «θα το κάνω. Κάποιος πρέπει να βγάλει αυτόν τον κοντοστούπη ηλίθιο από εκεί μέσα. Μα τί ακριβώς πρέπει να κάνω;» Κούνησε ένα μεγάλο δάχτυλο προς τον Νινγκαούμπλ: «Και άσε τις υποθέσεις και τις γαλυφιές!»

Ο Νινγκαούμπλ φάνηκε για μια στιγμή να σκέφτεται και μετά είπε: «Χρησιμοποίησε το μυαλό σου».

«Να φυλάγεσαι από τον Μαύρο Τοίχο!» του είπε ο Σίλμπα.

«Περίμενε!» είπε ο Νινγκαούμπλ στον Φαφρντ. «Έχω ένα δώρο για σένα». Άπλωσε προς το μέρος του μια κουρελιασμένη κορδέλλα κάπου ένα μέτρο μάκρος, που ο μάγος κρατούσε ανάμεσα σε δυο κομμάτια του μανικιού του μακριού του ράσου, έτσι που ήταν αδύνατον να δει κανείς τί είδους χέρι ήταν αυτό που την κρατούσε από μέσα. Ο Φαφρντ πήρε το κουρέλι ρουθουνίζοντας περιφρονητικά, το έκανε ένα κουβάρι και το έχωσε στο δισάκι του.

«Μην το παραπετάς έτσι», τον προειδοποίησε ο Νινγκαούμπλ. «Είναι ο Μανδύας της Αορατότητας, αν και είναι λίγο ξεφτισμένος από τις πολλές μαγικές

χρήσεις. Μην τον φορέσεις μέχρι να βρεθείς κοντά στο Παζάρι των Καταβροχθιστών. Ο μανδύας έχει δυο μικρές αδυναμίες: Πρώτον, δεν σε κάνει εντελώς αόρατο σε κάποιον ικανό μάγο που θα νιώσει την παρουσία σου και θα πάρει κάποια προφυλακτικά μέτρα. Δεύτερον, θα πρέπει να φροντίσεις να μην ματώσεις στη διάρκεια της επιχείρησης, γιατί ο μανδύας δεν μπορεί να κρύψει το αίμα».

«Έχω κι εγώ ένα δώρο για σένα!» είπε ο Σίλμπα, βγάζοντας μέσα από τη μαυρίλα της κουκούλας του — με το χέρι κρυμμένο μέσα στο μανίκι, όπως κι ο Νινγκαούμπλ — κάτι που γυάλιζε αμυδρά στο σκοτάδι σαν...

Σαν ιστός αράχνης.

Ο Σίλμπα τον τίναξε, λες και ήθελε να ξεκολλήσει από πάνω του κάποια έντομα.

«Το Μαντήλι της Αληθινής Όρασης», είπε, καθώς το άπλωσε προς τη μεριά του Φαφρντ. «Δείχνει όλα τα πράγματα όπως ακριβώς είναι. Μην το βάλεις μπροστά στα μάτια σου μέχρι να μπεις στο Παζάρι. Με κανένα τρόπο, αν αγαπάς τη ζωή και τα λογικά σου, να μην το φορέσεις τώρα!»

Ο Φαφρντ το πήρε πολύ επιφυλακτικά, ενώ οι τρίχες πάνω στο χέρι του είχαν σηκωθεί. Δεν σκόπευε να παραβεί τις οδηγίες του μάγου. Εκείνη τη στιγμή, το τελευταίο πράγμα που επιθυμούσε να δει ήταν το αληθινό πρόσωπο του Σίλμπα με το Αόμματο Πρόσωπο.

Ο Γκρίζος Γάτος διάβαζε εκείνη την ώρα το πιο ενδιαφέρον βιβλίο, μια μεγάλη εγκυκλοπαίδια απόκρυφης γνώσης γραμμένη με ένα αλφάβητο αστρολογικών και γεωμαντικών συμβόλων, οι έννοιες των οποίων στην κυριολεξία πηδούσαν από τις σελίδες μέσα στο μυαλό του.

Για να ξεκουράζει τα μάτια του από το βιβλίο — ή, μάλλον, για να αποφύγει να το διαβάσει πολύ γρήγορα — κοιτούσε μέσα από έναν μπρούτζινο σωλήνα με εννέα διακλαδώσεις μια σκηνή που δεν θα μπορούσε να είναι παρά μόνο ο πιο ψηλός παράδεισος του σύμπαντος, όπου άγγελοι φτεροκοπούσαν ολόγυρα σαν λαμπερές δρακοπεταλούδες και μερικοί εκλεκτοί ήρωες αναπαύονταν από τη μεγάλη ανάβαση κοιτάζοντας με κριτικό μάτι τις προσπάθειες των θεών πολλά επίπεδα από κάτω τους.

Για να ξεκουράζει τα μάτια του και από αυτό, σήκωνε το βλέμμα προς τα κόκκινα κάγκελα του πιο εσωτερικού κλουβιού πίσω από τα οποία καθόταν ανακούρκουδα ένα πανέμορφο ξανθό κορίτσι. Φορούσε ένα κόκκινο βελούδινο χιτώνα και η φράντζα των χρυσών μαλλιών της ήταν τόσο πυκνή ώστε όταν έσκυβε μπροστά κάλυπτε σαν μια τέλεια αυλαία το πρόσωπό της μέχρι το στόμα. Με τα λεπτά μακριά δάχτυλα του ενός χεριού, χώριζε ελαφρά αυτές τις μεταξένιες χρυσές κουρτίνες και κοιτούσε τον Γάτο παιχνιδιάρικα, ενώ με τα δάχτυλα του άλλου χτυπούσε ένα ζευγάρι χρυσές καστανιέτες σε έναν αργό παθητικό ρυθμό με κάποια γρήγορα ξεσπάσματα.

Ο Γάτος σκεφτόταν αν θα άξιζε τον κόπο να βάλει σε λειτουργία τη χρυσή τροχαλία δίπλα του, όταν για πρώτη φορά πρόσεξε το λαμπερό τοίχο στην πίσω μεριά του μαγαζιού. Αναρωτήθηκε από τί υλικό να ήταν φτιαγμένος. Από άπειρα μικροσκοπικά διαμάντια πάνω σε καπνισμένο γυαλί; Από μαύρο οπάλιο; Από μαύρα μαργαριτάρια; Από μαύρο φεγγαρόφωτο;

Ό,τι και να ήταν, του συνεπήρε το μυαλό και έτσι γρήγορα άφησε κάτω το βιβλίο, χρησιμοποιόντας τον σωλήνα με τις εννιά προεξοχές για να σημαδέψει το σημείο που είχε φτάσει. Ήταν δυο πολύ συναρπαστικές σελίδες πάνω σε θέματα ξιφομαχίας, όπου αποκαλύπτονταν η Παγκόσμια Απόκρουση και οι πέντε ψευδείς παραλλαγές της μαζί με τις τρεις αληθινές μορ-

φές του Μυστικού Ξιφισμού. Με ένα απλό νεύμα προς την γοητευτική ξανθιά με το βελούδινο φόρεμα, προχώρησε με γρήγορα βήματα προς το πίσω μέρος του μαγαζιού.

Καθώς πλησίαζε το Μαύρο Τοίχο, του φάνηκε για μια στιγμή πως είδε φευγαλέα ένα ασημένιο φάντασμα ή, ίσως, έναν ασημένιο σκελετό, να έρχεται μέσα από αυτόν προς το μέρος του, αλλά ύστερα κατάλαβε πως ήταν απλά η δική του μελαχροινή αρρενωπή αντανάκλαση, ωραιοποιημένη ακόμα περισσότερο από το γυαλιστερό υλικό. Αυτά που του είχαν φανεί για ασημένια κόκκαλα ήταν απλά οι ασημωπές δαντέλες της τουνίκας του.

Χαμογέλασε μπροστά στο είδωλό του και άπλωσε ένα δάχτυλο για να το αγγίξει. Ω, του θαύματος! Το χέρι του πέρασε μέσα από τον τοίχο χωρίς την παραμικρή αίσθηση διείσδυσης. Το μόνο που ένιωσε ήταν μια γαργαλιστική δροσιά που υποσχόταν άνεση, όπως τα σεντόνια ενός φρεσκοστρωμένου κρεβατιού.

Κοίταξε το χέρι του που είχε περάσει μεσα από τον τοίχο, και να το δεύτερο θαύμα! Είχε πάρει ένα πανέμορφο ασημωπό χρώμα με μικροσκοπικά λέπια. Παρ' όλο που ήταν σίγουρα δικό του, όπως μπορούσε να δει, ανοιγοκλείνοντάς το, δεν είχε πια επάνω του καμιά ουλή και ήταν κάπως λεπτότερο και πιο μακρυδάχτυλο — με λίγα λόγια ένα πολύ πιο όμορφο χέρι από αυτό που ήταν μια στιγμή πριν.

Έπαιξε τα δάχτυλά του και ήταν σαν να παρακολουθούσε το παιχνίδισμα μικρών ασημένιων ψαριών.

Σκέφτηκε πόσο έξυπνη ιδέα ήταν να έχει κανείς μια σκοτεινή λιμνούλα όρθια στο πλάι του, έτσι που κάποιος να μπορεί να μπει μέσα στο πανέμορφο όρθιο υγρό της με ηρεμία και αξιοπρέπεια, χωρίς ηχηρές και περίπλοκες βουτιές!

Και πόσο γοητευτικό, αυτή η λιμνούλα να μην είναι γεμάτη με παγωμένο νερό αλλά με το σκοτεινό από-

σταγμα του ίδιου του ύπνου — ενός αποστάγματος που διέθετε και καλλυντικες ιδιότητες! — κάτι, δηλαδή, σαν λασπόλουτρο χωρίς λάσπη. Ο Γάτος έκρινε πως θα έπρεπε να μπει χωρίς καθυστέρηση μέσα σε αυτή την πισίνα των θαυμάτων, αλλά εκείνη τη στιγμή τράβηξε το βλέμμα του ένα μακρύ και ψηλό μαύρο ανάκλινδρο που είχε μπροστά του ένα μικρό ψηλό τραπέζι με πιάτα φορτωμένα φαγητά, μια κρυστάλινη καράφα και ένα ποτήρι.

Το ανάκλινδρο αποδείχθηκε τελικά πως ήταν ένα στενό φέρετρο με ψηλές πλευρές, φοδραρισμένο εσωτερικά με μαύρο μετάξι και με ένα σωρό μικρά μαύρα σατινένια μαξιλάρια στο πάνω μέρος του. Φαινόταν πολύ άνετο και αναπαυτικό — όχι τόσο ελκυστικό όσο ο Μαύρος Τοίχος, αλλά παρ' όλα αυτά εντυπωσιακό. Υπήρχε ακόμα και ένα ράφι με μικροσκοπικά μαύρα βιβλία μέσα σε μια εσοχή του, προφανώς για την ψυχαγωγία του κατόχου του, όπως επίσης και ένα μαύρο αχρησιμοποίητο κερί.

Τα πιάτα στο μικρό εβένινο τραπέζι δίπλα στο φέρετρο ήταν γεμάτα αποκλειστικά με μαύρα φαγητά. Βλέποντάς τα, αλλά και δοκιμάζοντας μικρές μπουκιές, ο Γάτος ανακάλυψε τί ήταν: Λεπτές φέτες μαύρου ψωμιού, ψημένου με σπόρους παπαρούνας, βουτηγμένες στο μαύρο βούτηρο· Κοψίδια ξεροψημένο κρέας· Παρόμοια φτιαγμένα κομμάτια μοσχαρίσιου σηκωτιού, πασπαλισμένα με μαύρα μπαχαρικά και με γαρνιτούρα μαύρη κάπαρη· οι πιο σκούρες μαρμελάδες από βατόμουρα και ξεροτηγανισμένα μανιτάρια· κάστανα τουρσί· και ασφαλώς, ώριμες μαύρες ελιές και μαύρο χαβιάρι. Το μαύρο ποτό που άφριζε την ώρα που το έχυνε στο ποτήρι αποδείχθηκε πως ήταν μαύρη μπύρα ανακατωμένη με τον αφρώδη οίνο του Ιλθμάρ.

Αποφάσισε, λοιπόν, να βάλει κάτι από όλα αυτά στο στόμα του πριν κάνει τη βουτιά του μέσα στον Μαύρο Τοίχο.

Ο Φαφρντ ξαναμπήκε στην Πλατεία των Σκοτεινών Απολαύσεων περπατώντας προσεκτικά, κρατώντας το μακρύ κουρέλι που ήταν ο Μανδύας της Αορατότητας ανάμεσα στον αντίχειρα και τον δείκτη του αριστερού χεριού ενώ με το δεξί κρατούσε ακόμα πιο λεπτεπίλεπτα τον λαμπερό ιστό που ήταν το Μαντήλι της Αληθινής Ορασης. Δεν ήταν ακόμα βέβαιος αν το διάφανο εξάγωνο είχε ή δεν είχε επάνω του αράχνες.

Απέναντί του, στην άλλη άκρη της πλατείας, εντόπισε αμέσως το φωτισμένο μαγαζί — το μαγαζί που όπως του είχαν πει ήταν ένα προχωρημένο φυλάκιο των τρομερών Καταβροχθιστών. Το μόνο χαρακτηριστικό του μαγαζιού που μπορούσε ο Φαφρντ να διακρίνει από εκείνη την απόσταση ήταν ένας έμπορος με κόκκινο μανδύα, γυριστά παπούτσια και φουσκωτό παντελόνι, που ακουμπούσε πάνω στη μακριά του σκούπα δίπλα στην αψιδωτή είσοδο.

Με μια περιστροφική κίνηση του χεριού, ο Φαφρντ πέρασε τον Μανδύα της Αορατότητας γύρω από το λαιμό του. Το κουρέλι κρέμασε κι από τις δυο πλευρές των μεγάλων ώμων του, πάνω από το γιλέκο του από τομάρι λύκου. Δεν εξαφάνισε το σώμα του στο ελάχιστο, και ο Φαφρντ άρχισε να αμφιβάλλει αν είχε κάποια πραγματική δύναμη. Όπως και πολλοί άλλοι μάγοι, ο Νινγκαούμπλ ποτέ δεν δίσταζε να δώσει σε κάποιον άχρηστα χαϊμαλιά, όχι από κακία, αλλά απλά για να του τονώσει το ηθικό. Ο βάρβαρος προχώρησε με μεγάλες δρασκελιές προς το μαγαζί.

Ο Φαφρντ ήταν εντυπωσιακά ψηλός και εύσωμος — διπλά τρομαχτικός εξαιτίας της βαρβαρικής φορεσιάς του και των όπλων του στο υπερπολιτισμένο Λανκμάρ. Έτσι, θεωρούσε δεδομένο πως οι κοινοί άνθρωποι της πόλης θα του άνοιγαν δρόμο να περάσει και ποτέ δεν του είχε τύχει να μην του δώσουν σημασία. Ήταν γι' αυτόν ένα μεγάλο ξάφνιασμα. Όλοι οι υπάλληλοι, βλογιοκομμένοι μπράβοι, χασάπηδες, φοιτητές, σκλάβοι, έμποροι δεύτερης κατηγορίας και πόρνες, που αυτομάτως θα του άνοιγαν δρόμο να περάσει (αν και οι τελευταίες με ένα δελεαστικό κούνημα των γοφών) τώρα έρχονταν αδιάφοροι καταπάνω του, έτσι που έπρεπε να πηδάει, να σταματάει και μερικές φορές ακόμα και να κάνει πίσω για να αποφύγει να τον πατήσουν ή να τον σπρώξουν. Ένας τύπος, μάλιστα, με τεράστιο στομάχι, παρά λίγο να του έρριχνε με το σώμα του τον ιστό, ο οποίος στο φως του μαγαζιού μπορούσε να δει πως δεν είχε επάνω του αράχνες.

Ήταν τόσο απασχολημένος να αποφεύγει τους ανύποπτους Λανκμαρινούς, που δεν μπόρεσε να ρίξει ούτε μια ματιά στο μαγαζί μέχρι που βρέθηκε σχεδόν στην πόρτα του. Πριν μπει μέσα, σήκωσε τον ιστό του Σίλμπα και τον ακούμπησε πάνω από τα μάτια του.

Το άγγιγμά του ήταν όπως ένα οποιοδήποτε άγγιγμα ιστού αράχνης πάνω στον οποίο πέφτει κανείς περνώντας ανάμεσα σε κάποια θάμνα ή κλαδιά στην ύπαιθρο. Για μια στιγμή, τα πάντα έλαμψαν γύρω του, σαν να τα έβλεπε μέσα από ένα λεπτό κρυστάλλινο κόσκινο. Ύστερα, χάθηκε και η τελευταία λάμψη και η όραση του Φαφρντ ξαναγύρισε στα φυσιολογικά της επίπεδα, απ' όσο τουλάχιστον μπορούσε να κρίνει.

Όπως αποδείχθηκε, η είσοδος του μαγαζιού του Καταβροχθιστή ήταν γεμάτη με σκουπίδια — και μάλιστα σκουπίδια ιδιαίτερα αποκρουστικά: παλιά κόκκαλα, ψόφια ψάρια, άχρηστα κομμάτια σφαγμένων ζώων, μουχλιασμένα υφάσματα διπλωμένα σε ανόμοια τετράγωνα σαν κακοδεμένα βιβλία, σπασμένα γυαλιά και κεραμικά, διαλυμένα κουτιά, βρωμερά νεκρά φύλλα σημαδεμένα από τη φυλλοξήρα, ματωμένα κουρέλια, ξηλωμένα εσώρουχα, μεγάλα σκουλήκια που σήκωναν ερευνητικά το κεφάλι ψάχνοντας, σαρανταποδαρούσες, κατσαρίδες και άλλα ακόμα πιο αηδιαστικά πλάσματα.

Πάνω από όλα αυτά ήταν κουρνιασμένο ένα όρνιο που είχε χάσει σχεδόν όλο το φτέρωμά του και φαινόταν να έχει ψοφήσει από κάποιο έκζεμα. Ο Φαφρντ το νόμιζε νεκρό, αλλά εκείνη τη στιγμή άνοιξε ένα θολό, ασπρουλιάρικο μάτι και τον κοίταξε.

Το μόνο πράγμα που θα μπορούσε να αξίζει να αγοράσει κανείς ήταν ένα ψηλό μαύρο σιδερένιο άγαλμα, κάπως μεγαλύτερο από το φυσικό μέγεθος, που είχε την μορφή ενός λιπόσαρκου σπαθοφόρου με αυστηρό αν και μελαγχολικό πρόσωπο. Καθισμένο πάνω στο τετράγωνο βάθρο του δίπλα στην πόρτα, το άγαλμα έγερνε κάπως μπροστά, στηριγμένο πάνω στο μακρί σπαθί του και κοιτούσε θλιμμένα την πλατεία.

Το άγαλμα πήγε να ξυπνήσει κάποια πρόσφατη ανάμνηση στο μυαλό του Φαφρντ, αλλά μετά ένα κενό κάλυψε τη σκέψη του και ξέχασε αμέσως τό θέμα. Σε επιχειρήσεις σαν κι αυτήν, εκείνο που είχε σημασία ήταν η άμεση και ακατάπαυστη δράση. Χαλάρωσε τη θηλιά όπου ήταν περασμένο το τσεκούρι του, τράβηξε αθόρυβα το Γκριζόκλαρο από το θηκάρι του και πατώντας προσεκτικά ανάμεσα στα σκουπίδια και τα αηδιαστικά πλάσματα, μπήκε στο Παζάρι του Παραδόξου.

Ο Γάτος, χορτασμένος πια από εύγευστο μαύρο φαγητό και βαρύ μαύρο πιοτό, πήγε τρεκλίζοντας μέχρι τον Μαύρο Τοίχο και έχωσε το δεξί του χέρι μέσα μέχρι τον ώμο. Το κούνησε πέρα-δώθε, απολαμβάνοντας την απαλή δροσιά και θαυμάζοντας τα λεπτά ασημένια λέπια του και την εξώκοσμη ομορφιά του. Έκανε το ίδιο με το δεξί του πόδι, κουνόντας το σαν χορευτής που κάνει ασκήσεις στη μπάρα. Ύστερα, πήρε μια βαθιά ανάσα και προχώρησε ακόμα πιο μέσα.

Μπαίνοντας στο μαγαζί, ο Φαφρντ είδε τους ίδιους σωρούς των θαυμαστά δεμένων βιβλίων και των γυαλιστερών μπρούτζινων σωλήνων και φακών που είχε

δει κι ο Γάτος — κάτι που φαινόταν να ανατρέπει τη θεωρία του Νινγκαούμπλ πως οι Καταβροχθιστές πουλούσαν μόνο άχρηστα αντικείμενα.

Είδε επίσης οκτώ πανέμορφα κλουβιά από γυαλιστερά πολύχρωμα μέταλλα που κρέμονταν από το ταβάνι από αστραφτερές αλυσσίδες. Κάθε κλουβί είχε μέσα μια μαύρη ή ανοιχτόχρωμη αράχνη με μεγεθος μικρού παιδιού, που κατα διαστήματα έσειαν ένα από τα αρθρωτά τριχωτά πόδια τους ή ανοιγόκλειναν αθόρυβα ένα ζευγάρι δαγκάνες με κοφτερά δόντια. Τα οκτώ λαμπερά μάτια της κάθε μιας παρατηρούσαν τον Φαφρντ από δυο σειρές των τεσσάρων.

Η μια αράχνη θα πιάσει την άλλη, σκέφτηκε ο Φαφρντ, καθώς συλλογίστηκε τον ιστό που είχε μπροστά στα μάτια του και ύστερα αναρωτήθηκε τί σήμαινε αυτή η σκέψη.

Γρήγορα στράφηκε σε πιο πρακτικά ερωτήματα. Άρχισε να αναρωτιέται αν θα έπρεπε να σκοτώσει τις αράχνες πριν προχωρήσει. Φαινόταν πανάκριβες, άξιες να στολίσουν την αυλή κάποιας αυτοκράτειρας της ζούγκλας — άλλο ένα χτύπημα στη θεωρία του Νινγκαούμπλ!. Εκείνη, όμως, τη στιγμή, ένα απόμακρο πλατσούρισμα ακούστηκε από το βάθος του μαγαζιού. Του θύμισε τους ήχους που έβγαζε ο Γάτος όταν έκανε μπάνιο — στο Γάτο άρεσαν πολύ τα μπάνια μέσα σε ζεστό αρωματισμένο νερό — κι έτσι κατευθύνθηκε προς τα εκεί, με πολλές επιφυλακτικές ματιές στα κλουβιά πάνω από το κεφάλι του.

Περνούσε κάτω από το τελευταίο κλουβί, που ήταν καμωμένο από ένα κατακόκκινο μετάλλο και είχε μέσα του την πιο όμορφη αράχνη, όταν πρόσεξε ένα βιβλίο με έναν κυρτό σωλήνα τοποθετημένο ανάμεσα στις σελίδες του — ακριβώς με τον τρόπο που ο Γάτος συνήθιζε να σημαδεύει ένα βιβλίο κλείνοντας μέσα του ένα στιλέτο.

Ο Φαφρντ σταμάτησε για να το ξεφυλλίσει. Οι γυα-

λιστερές λευκές σελίδες του ήταν εντελώς άδειες. Έβαλε το σκεπασμένο από τον ιστό μάτι του πάνω στο φακό του σωλήνα. Είδε μια σκηνή που θα μπορούσε να ανήκει μονάχα στην πιο βαθιά κόλαση του σύμπαντος, όπου μαύροι δαίμονες σέρνονταν εδώ κι εκεί σαν σκολοπέντρες και αλυσσοδεμένες ψυχές κοιτούσαν άλλους κολασμένους να συσπώνται μέσα στις κουλούρες τεράστιων φιδιών που έσταζαν φαρμάκι και ξερνούσαν φωτιές.

Καθώς άφηνε κάτω βιβλίο και σωλήνα, άκουσε τον αμυδρό γαργαριστό ήχο από μπουρμπουλήθρες που έσκαζαν στην επιφάνεια κάποιου υγρού. Σηκώνοντας το βλέμμα προς το μισοφώτιστο πίσω μέρος του μαγαζιού, διέκρινε επιτέλους τον φωσφωρίζοντα Μαύρο Τοίχο και έναν ασημένιο σκελετό που είχε για μάτια τεράστια διαμάντια, να βυθίζεται και να χάνεται μέσα του. Ωστόσο, το ένα χέρι του πανάκριβου αυτού σκελετού προεξήχε ακόμα έξω από τον τοίχο, κι αυτό δεν ήταν σκέτο κόκκαλο αλλά καμωμένο από ολοζώντανη σάρκα.

Καθώς το μπράτσο βυθιζόταν μέσα στον τοίχο, ο Φαφρντ πήδησε μπροστά γρηγορότερα από ότι ποτέ στη ζωή του, και άρπαξε το χέρι από τα δάχτυλα, ακριβώς τη στιγμή που χανόταν. Ήξερε καλά πως κρατούσε το φίλο του, γιατί θα αναγνώριζε το σφίξιμο του Γάτου παντού, έστω κι αν ήταν τόσο αδύναμο. Το τράβηξε, αλλά ήταν λες και ο Γάτος είχε κολλήσει σε μαύρο βούρκο. Άφησε κάτω το Γκριζόκλαρο και έσφιξε το χέρι του Γάτου και με τα δυο δικά του. Στερέωσε γερά τα πόδια του πάνω στις μαύρες πλάκες του πατώματος και τράβηξε πάλι με όση δύναμη είχε.

Ο ασημένιος σκελετός βγήκε από τον τοίχο με ένα ηχηρό πλατσούρισμα, ενώ ταυτόχρονα μεταμορφωνόταν σε Γκρίζο Γάτο. Με απλανή μάτια, και χωρίς να ρίξει ούτε μια ματιά στο φίλο και σωτήρα του, προχώρησε τρεκλίζοντας και έπεσε σαν μισοάδειο σακί μέσα στο μαύρο φέρετρο.

Πριν ο Φαφρντ μπορέσει να τραβήξει τον σύντροφό του από αυτήν την νέα μακάβρια θέση, άκουσε πίσω του ηχηρές πατημασιές και γυρίζοντας είδε προς μεγάλη του έκπληξη το μαύρο σιδερένιο άγαλμα της εισόδου να τρέχει προς το μέρος του. Είχε ξεχάσει το βάθρο του, αλλά είχε θυμηθεί το μακρύ σπαθί που τώρα κράδαινε και στα δυό του χέρια, ενώ ταυτόχρονα έρριχνε ερευνητικές ματιές σε κάθε γωνιά και σκιά του μαγαζιού.

Το μαύρο βλέμμα πέρασε πάνω από τον Φαφρντ χωρίς να σταματήσει, αλλά καρφώθηκε πάνω στο Γκριζόκλαρο που ήταν πεσμένο στο πάτωμα. Στη θέα του σπαθιού, το άγαλμα φάνηκε ολοφάνερα να ξαφνιάζεται, στράβωσε τα σιδερένια χείλη του και τα μαύρα μάτια του στένεψαν. Άρχισε να κινείται μέσα στο μαγαζί με ξαφνικές τεθλασμένες κινήσεις, χτυπώντας δεξιά κι αριστερά με το σπαθί.

Εκείνη τη στιγμή ακριβώς, ο Γάτος έβγαλε το κεφάλι του από την άκρη του φέρετρου, σήκωσε ένα άτονο χέρι και ένευσε στο άγαλμα φωνάζοντας με μια ξενέρωτη, ηλίθια φωνή: «Γιού-χου!»

Το άγαλμα σταμάτησε το ψάξιμο και αγριοκοίταξε τον Γάτο με μια έκφραση απορίας και περιφρόνησης.

Ο Γάτος σηκώθηκε όρθιος μέσα στο φέρετρο, και τρεκλίζοντας άρχισε να ψάχνει το πουγκί του.

«Ε, σκλάβε!» φώναξε εύθυμα στο άγαλμα. «Οι πραμάτειες σου είναι αρκετά ανεκτές. Θα πάρω την κοπέλα με το κόκκινο βελούδο». Έβγαλε ένα νόμισμα από το πουγκί του, το κοίταξε από κοντά και μετά το πέταξε στο άγαλμα. «Πάρε, λοιπόν, μια δεκάρα. Θέλω και τον σωλήνα με τις εννιά προεξοχές. Πάρε άλλη μια δεκάρα. Και τη Μεγάλη Εγκυκλοπαίδια Εξωτικών Γνώσεων του Γκρον — άλλη μια δεκάρα! Πάρε κι άλλη μία για το φαγητό — ήταν πράγματι πεντανόστιμο.

Αα, παραλίγο να το ξεχάσω — ακόμα μία για το αναπαυτικό κρεβάτι!» Πέταξε ένα πέμπτο μεγάλο χάλκινο νόμισμα στο δαιμονικό μαύρο άγαλμα και χαμογελώντας μακάρια ξανασωριάστηκε μέσα στο φέρετρο. Το μαύρο παραγεμισμένο μετάξι έμοιασε να αναστενάζει, καθώς βυθιζόταν μέσα του.

Στο μεταξύ, ο Φαφρντ είχε αποφασίσει πως ήταν ανώφελο να προσπαθήσει να συνεφέρει εκείνη τη στιγμή τον αλλοπαρμένο σύντροφό του και θα ήταν πολύ καλύτερο αν εκμεταλλευόταν την ευκαιρία για να αρπάξει το Γκριζόκλαρο. Την ώρα, όμως, που ορμούσε να το πιάσει, το άγαλμα είχε ξανά τεταμένη την προσοχή του γύρω του. Το βλέμμα του έπεσε πάνω στο Γκριζόκλαρο και τη στιγμή που ο Φαφρντ το άγγιζε, εκείνο χτύπησε το πάτωμα με το σιδερένιο πόδι του, κάνωντας την πέτρα να αντηχήσει και βγάζωντας ένα τραχύ μεταλλικό «Χα!»

Προφανώς, το σπαθί έγινε αόρατο τη στιγμή που το άγγιξε ο Φαφρντ, γιατί το μαύρο άγαλμα δεν τον ακολούθησε με τα μεταλλικά του μάτια καθώς εκείνος άλλαζε θέση μέσα στο δωμάτιο. Αντί γι' αυτό, ακούμπισε γρήγορα κάτω το δικό του μεγάλο σπαθί, σήκωσε μια μακρόστενη ασημένια σάλπιγγα και την έφερε στα χείλη του.

Ο Φαφρντ θεώρησε πως θα ήταν καλύτερο να επιτεθεί πριν το άγαλμα να καλέσει ενισχύσεις. Όρμησε κατευθείαν επάνω του, σηκώνοντας το Γκριζόκλαρο για να καταφέρει ένα δυνατό χτύπημα στο λαιμό — και προσπαθώντας να προετοιμαστεί για ένα τράνταγμα που θα τον συντάραζε ολόκληρο.

Το άγαλμα σάλπισε, αλλά αντί για τον συναγερμό που ο Φαφρντ περίμενε να ηχήσει, το μόνο που βγήκε από το στόμιο της σάλπιγγας ήταν ένα μεγάλο σύννεφο λευκής σκόνης που για μια στιγμή έκρυψε τα πάντα, λες κι ήταν η πυκνότερη ομίχλη από τον ποταμό Χλαλ.

Ο βάρβαρος πισωπάτησε βήχωντας. Η μαγική ομίχλη καθάρισε γρήγορα ενώ η λευκή σκόνη κατακάθισε στο πέτρινο πάτωμα με αφύσικη γρηγοράδα. Τώρα μπορούσε ξανά να δει για να επιτεθεί, αλλά ολοφάνερα το ίδιο μπορούσε να κάνει και το άγαλμα, γιατί τον κοίταξε κατάματα και έβγαλε ξανά το μεταλλικό «Χα!» στριφογυρίζοντας το σπαθί του γύρω από το σιδερένιο κεφάλι του, λες και με αυτόν τον τρόπο κουρδιζόταν.

Ο Φαφρντ πρόσεξε πως το σώμα του ήταν καλυμμένο από την λευκή σκόνη, που προφανώς είχε κολλήσει παντού επάνω του εκτός από μάτια που χωρίς αμφιβολία προστάτευε ο ιστός του Σίλμπα.

Το σιδερένιο άγαλμα ήρθε προς το μέρος του κραδαίνοντας το σπαθί του. Ο Φαφρντ απέκρουσε, χτύπησε και αποκρούστηκε με τη σειρά του. Τώρα η μάχη απέκτησε όλα τα θορυβώδη και θανάσιμα χαρακτηριστικά μιας μονομαχίας με μακριά σπαθιά. Η διαφορά ήταν πως το Γκριζόκλαρο δοντιάζονταν στα σημεία που απέκρουε ένα χτύπημα, ενώ το κάπως μακρύτερο όπλο του αγάλματος παρέμενε ανέπαφο. Επίσης, όποτε ο Φαφρντ κατάφερνε να διαπεράσει την άμυνα του άλλου με ένα κάρφωμα — γιατί ήταν σχεδόν αδύνατον να τον φτάσει με πλάγιο χτύπημα — το άγαλμα έκανε το λιγνό σώμα ή το κεφάλι του στο πλάι με απίστευτα γρήγορες και ακριβείς κινήσεις.

Ο Φαφρντ ένιωσε — τουλάχιστον εκείνη τη στιγμή — πως αυτή ήταν η πιο εκνευριστική και σίγουρα η πιο κουραστική μάχη στην οποία είχε πολεμήσει, κι έτσι ένιωσε ακόμα πιο εκνευρισμένος όταν ο Γάτος ανασηκώθηκε μέσα στο φέρετρό του, ακούμπησε το σαγόνι του επάνω στη γροθιά του και άρχισε να παρακολουθεί χάσκωντας τους αντίπαλους ενώ κάπου κάπου έβγαζε ένα ανόητο χάχανο και φώναζε εξοργιστικές παρατηρήσεις όπως: «Χρησιμοποίησε το Μυστικό Χτύπημα Δύο και Μισό, Φαφρντ! — τα γράφει όλα στο

βιβλίο!» ή «Πήδα μέσα στο φούρνο! — αυτό θα ήταν καταπληκτική στρατηγική!» ή— κι αυτό στο άγαλμα — «Χτύπα τον χαμηλά, ηλίθιε!»

Υποχωρώντας μπροστά σε μια από τις ξαφνικές επιθέσεις του Φαφρντ, το άγαλμα παραπάτησε πάνω στο τραπέζι που είχε τα απομεινάρια του γεύματος του Γάτου — απ' ό,τι φαίνεται οι ικανότητές του δεν του πρόσφεραν και μάτια στην πλάτη — και φαγητά, γυαλιά και ποτά σκόρπισαν στο πάτωμα.

Ο Γάτος έγειρε πάνω στο φέρετρό του και κούνησε το δάχτυλο αποδοκιμαστικά. «Τώρα θα πρέπει να τα σκουπίσεις!» είπε και ξέσπασε ξανά σε τρανταχτά γέλια.

Πισωπατώντας ξανά, το άγαλμα έπεσε πάνω στο μαύρο φέρετρο. Ο Γάτος απλά χτύπησε φιλικά την δαιμονική μορφή στον ώμο και φώναξε: «Άντε, λοιπόν, καραγκιόζη! Ξεσκόνισέ τον!»

Το χειρότερο ήταν ίσως όταν, κατά τη διάρκεια μιας σύντομης ανάπαυλας κι ενώ οι δυο αντίπαλοι βαριανάσαιναν και κοιτούσαν ο ένας τον άλλο με θολωμένα μάτια, ο Γάτος ένευσε πονηρά στην κοντινότερη γιγάντια αράχνη και φώναξε: «Εμείς οι δυο θα τα πούμε μόλις τελειώσει το πανηγύρι, κούκλα μου!»

Ο Φάφρντ, αποκρούοντας απεγνωσμένα το εικοστό ή τριακοστό χτύπημα προς το κεφάλι του, σκέφτηκε πικραμένα: *Αυτά παθαίνω για να προσπαθώ να σώσω άκαρδους τρελούς. Ο ιστός του Σίλμπα μου έδειξε την πραγματική ηλιθιότητα του κοντού.*

Ο Γάτος στην αρχή θύμωσε όταν η κλαγγή των όπλων τον ξύπνησε από τα μαύρα μεταξένια του όνειρα, αλλά μόλις συνειδητοποίησε τί συνέβαινε, ένιωσε την προσοχή του να κολλάει στην απίθανα κωμική σκηνή.

Μην έχοντας μαζί του τον ιστό του Σίλμπα, το μόνο που έβλεπε ο Γάτος ήταν τον έμπορο να χοροπηδάει

πάνω στα γελοία παπούτσια του, προσπαθώντας να χτυπήσει με την σκούπα του τον Φαφρντ, που έμοιαζε λες κι είχε μόλις βγει από ένα βαρέλι αλεύρι. Το μόνο μέρος του βάρβαρου που δεν ήταν κάτασπρο ήταν ένα σκούρο κομμάτι που έμοιαζε με μάσκα, μπροστά στα μάτια του.

Αυτό που έκανε όλη τη σκηνή αφάνταστα κωμική ήταν πως ο ασπρισμένος Φαφρντ έκανε κάθε είδους κίνηση και μορφασμό που θα έκανε και σε μια πραγματική μάχη, αποκρούοντας την σκούπα λες και ήταν κάποιο γιγάντιο κοφτερό σπαθί. Η σκούπα τιναζόταν προς τα επάνω και ο Φαφρντ την κοιτούσε με γουρλωμένα μάτια, καθώς έκανε πίσω για να την αποφύγει. Ύστερα, η σκούπα κατέβαινε και ο Φαφρντ φαινόταν να την αποκρούει πάνω στο σπαθί του με την πιο μεγάλη προσπάθεια — και μάλιστα παρίστανε πως το χτύπημα ήταν τόσο δυνατό που τον έσπρωχνε προς τα πίσω!

Ο Γάτος δεν είχε ποτέ υποπτευθεί πως ο Φαφρντ διέθετε ένα τόσο τέλειο υποκριτικό ταλέντο, έστω και αν του έλειπαν οι άνετες κινήσεις ενός πραγματικά δραματικού ηθοποιού, και έτσι είχε ξεραθεί από τα γέλια.

Σε μια στιγμή, όμως, η σκούπα έξυσε τον ώμο του Φαφρντ και το αίμα ανάβλυσε.

Ο Φαφρντ, που τελικα είχε πληγωθεί, κατάλαβε πως ήταν μάλλον αδύνατον να ξεπεράσει σε αντοχή το μαύρο άγαλμα — παρ' όλο που το μαύρο στήθος του τελευταίου ανεβοκατέβαινε τώρα πια σαν φυσερό — και αποφάσισε να πάρει πιο δραστικά μέτρα. Χαλάρωσε ξανά το τσεκούρι του μέσα στη θηλιά του, και στην επόμενη ανάπαυλα της μάχης, όταν κι οι δυο αντίπαλοι είχαν υποχωρήσει ταυτόχρονα, το τράβηξε και το πέταξε στο πρόσωπο του αντιπάλου του.

Αντί να προσπαθήσει να το αποφύγει ή να το απο-

κρούσει, το μαύρο άγαλμα απλά χαμήλωσε το σπαθί του και έκανε μια μικρή περιστροφική κίνηση του κεφαλιού.

Το τσεκούρι έκανε τον κύκλο του λιπόσαρκου μαύρου κεφαλιού, σαν ασημένιος κομήτης με ξύλινη ουρά που έκανε το γύρο ενός μαύρου ήλιου, και ήρθε κατευθείαν πίσω στον Φαφρντ, και μάλιστα πιο γρήγορα απ' ότι εκείνος το είχε εκτοξεύσει.

Ο χρόνος φάνηκε να σταματάει για τον Φαφρντ, και μισοσκύβοντας, άρπαξε το τσεκούρι στον αέρα την ώρα που περνούσε σφυρίζοντας δίπλα στο μάγουλό του.

Οι σκέψεις του για μια στιγμή κινήθηκαν τόσο γρήγορα όσο και τα χέρια του. Θυμήθηκε πως ο αντίπαλός του, όσο άνετα και να απέκρουε κάθε κατά μέτωπο επίθεση, δεν είχε αποφύγει το τραπέζι ή το φέρετρο που ήταν πίσω του. Σκέφτηκε πως ο Γάτος δεν είχε γελάσει εδώ και καμμιά δεκαριά σπαθιές, και τώρα παρατηρούσε απορημένος και χλωμιασμένος το αίμα να κυλάει στο μπράτσο του Φαφρντ.

Έτσι, φώναξε όσο πιο εύθυμα και εγκάρδια μπορούσε: «Έλα να διασκεδάσεις κι εσύ, σαχλοκούδουνο! Πάρε τη ροκάνα σου!» κι ύστερα πέταξε το τσεκούρι προς το μέρος του.

Χωρίς να περιμένει να δει τα αποτελέσματα του ριξίματος — ίσως γιατί δεν τολμούσε — μάζεψε τα τελευταία απομεινάρια της δύναμης και της γρηγοράδας του και όρμησε προς το άγαλμα με μια κυκλωτική κίνηση που το ανάγκασε να στρέψει την πλάτη προς το φέρετρο.

Χωρίς να αλλάξει την ηλίθια τρομοκρατημένη του έκφραση, ο Γάτος σήκωσε το χέρι και έπιασε την τελευταία στιγμή το τσεκούρι από τη λαβή, καθώς κατευθυνόταν προς τα επάνω του.

Ενώ το μαύρο άγαλμα πισωπατούσε προς το φέρετρο και φαινόταν να ετοιμάζεται για μια φοβερή αντεπίθεση, ο Γάτος έγειρε μπροστά και χαμογελώντας πάλι σαν χαζός, χτύπησε ελαφρά το μαύρο κρανίο με το τσεκούρι.

Το σιδερένιο κεφάλι άνοιξε στα δύο σαν καρύδα, αλλά δεν διαλύθηκε. Το τσεκούρι του Φαφρντ, σφηνωμένο βαθιά μέσα του, φάνηκε να μετατρέπεται και αυτό σε σίδερο όπως το άγαλμα, και η μαύρη του λαβή αποσπάσθηκε από το χέρι του Γάτου καθώς το άγαλμα τεντωνόταν και έμενε άκαμπτο.

Ο Γάτος κοιτούσε το ανοιγμένο κεφάλι τρομαγμένος, σαν παιδί που μάθαινε για πρώτη φορά πως τα μαχαίρια κόβουν.

Το άγαλμα κόλλησε το μεγάλο του σπαθί πάνω στο στήθος του, σαν ένα ραβδί πάνω στο οποίο προσπαθούσε να στηριχτεί αλλά δεν μπορούσε, και μετά έπεσε μονοκόμματο μπροστά και χτύπησε το πάτωμα με έναν βροντερό ήχο.

Τον πάταγο αυτόν ακολούθησε μια λευκή φωτιά που διαπέρασε τον Μαύρο Τοίχο, φωτίζοντας όλο το μαγαζί σαν μια μακρινή αστραπή.

Ο Φαφρντ θηκάρωσε το Γκριζόκλαρο, έσυρε τον Γάτο έξω από το μαύρο φέρετρο — γιατί δεν του είχε μείνει δύναμη να τον σηκώσει στα χέρια — και του φώναξε μέσα στο αυτί: «Τρέχα!»

Ο Γάτος έτρεξε προς τον Μαύρο Τοίχο.

Ο Φαφρντ τον άρπαξε από τον καρπό και όρμησε προς την αψιδωτή είσοδο, τραβώντας τον πίσω του.

Ο κεραυνός έσβησε και τώρα τη θέση του πήρε ένα χαμηλό ευχάριστο σφύριγμα.

Η λευκή φωτιά διαπέρασε ξανά τον Μαύρο τοίχο, αυτή τη φορά ακόμα πιο έντονη, λες και μια καταιγίδα ερχόταν προς το μέρος τους.

Η εκτυφλωτική λάμψη αποτύπωσε ανεξίτηλα μια εικόνα στο μυαλό του Φαφρντ: Η γιγάντια αράχνη στο πιο εσωτερικό κλουβί είχε κολλήσει πάνω στα κατα-

κόκκινα κάγγελα και τους παρατηρούσε. Είχε χλωμά πόδια και ένα βελουδένιο κόκκινο σώμα, ενώ τα οκτώ κατάμαυρα μάτια της κοιτούσαν κάτω από μια μάσκα χρυσωπού τριχώματος. Τα οδοντωτά σαγόνια της ανοιγόκλειναν σαν ένα μεγάλο χρυσό ψαλίδι, προκαλώντας έναν ρυθμικό ήχο σαν καστανιέτες.

Εκείνη τη στιγμή, το ευχάριστο σφύριγμα επαναλήφθηκε. Φαινόταν να έρχεται από την χρυσοκόκκινη αράχνη.

Το πιο παράξενο από όλα για τον Φαφρντ ήταν που άκουσε τον Γάτο που έσερνε με τη βία πίσω του να φωνάζει απαντώντας στο σφύριγμα: «Ναι,αγάπη μου! Έρχομαι! Άσε με κάτω, Φαφρντ! Άσε με να πάω κοντά της! Μονάχα για ένα φιλί! Κούκλα μου!»

«Σταμάτα, Γάτε!» μούγκρισε ο Φαφρντ, έχοντας ανατριχιάσει. «Είναι μια γιγάντια αράχνη!»

«Τρίψε τα μάτια σου να καθαρίσουν, Φαφρντ», απάντησε ο Γάτος ικετευτικά. «Είναι μια πανέμορφη κοπέλα! Δεν έχω δει ποτέ όμοιά της — και την έχω πληρώσει, κιόλας! Μανάρι μου!»

Ύστερα, ο βρόντος του κεραυνού έπνιξε τη φωνή του και όλα τα σφυρίγματα, ενώ η λευκή φωτιά ξανάρθε, φωτίζοντας το μαγαζί σαν το φως της μέρας. Ολόκληρο το μέρος σείστηκε, ενώ ο Φαφρντ έσερνε τον Γάτο έξω από την αψιδωτή είσοδο.

Ακολούθησε μια ακόμα αστραπή, στο φως της οποίας είδαν ένα ημικύκλιο από Λανκμαρινούς να κοιτάζουν κατάχλωμοι το θέαμα που εξελισσόταν πίσω από τους δυο άνδρες και να πισωπατούν μπροστά σε αυτήν την τρομερή καταιγίδα εσωτερικού χώρου που απειλούσε να βγει και να τους κυνηγήσει.

Ο Φαφρντ γύρισε να κοιτάξει. Η είσοδος είχε μετατραπεί σε συμπαγή τοίχο.

Το Παζάρι του Παραδόξου είχε χαθεί από τον κόσμο του Νιούον.

Ο Γάτος είχε καθίσει στα υγρά πλακάκια που τον

είχε αποθέσει ο Φαφρντ και έκλαιγε γοερά: «Τα μυστικά του χώρου και του χρόνου! Τα μυστήρια της Κόλασης! Η μαύρη νιρβάνα! Οι γνώσεις των θεών! Ο χρυσός Παράδεισος! Οι πεντε μου δεκάρες!»

Ο Φαφρντ έτριξε τα δόντια. Μετά από τόσους κινδύνους και εκνευρισμούς, μια απόφαση είχε αρχίσει να κρυσταλλώνεται μέσα του.

Μέχρι τώρα είχε χρησιμοποιήσει τον ιστό του Σίλμπα — αλλά και τον μανδύα του Νινγκαούμπλ — μόνο για να εξυπηρετήσει τους άλλους. Τώρα, θα τον χρησιμοποιούσε για τον εαυτό του! Θα κοιτούσε τον Γάτο και όλους όσους γνώριζε μέχρι τα τρίσβαθα της ψυχής τους. Θα μελετούσε ακόμα και την ίδια του την αντανάκλαση! Μα πιο πολύ από όλα, ήθελε να δει τον Σίλμπα και τον Νινγκαούμπλ όπως πραγματικά ήταν!

Εκείνη τη στιγμή, κάπου από πάνω του ακούστηκε ένα «Ψιτ!»

Καθώς σήκωνε το βλέμμα, ένιωσε κάτι να του γλιστράει από το λαιμό του και ένα γαργαλητό στα μάτια του.

Για μια στιγμή, είδε ένα γυαλιστερό μικρό πέπλο να ανεβαίνει προς τα επάνω, και μέσα από αυτό κατάφερε να διακρίνει παραμορφωμένα, λες και μέσα από χοντρό γυαλί, ένα μαύρο πρόσωπο με φολιδωτό δέρμα που κάλυπτε εντελώς στόμα, ρουθούνια και αυτιά.

Ύστερα, η αμφίβολη εικόνα χάθηκε και το μόνο που μπορούσε να δει ήταν δυο κουκουλοφορεμένα κεφάλια να τον κοιτάζουν από την κορυφή του τοίχου. Άκουσε κοροϊδευτικά γέλια.

Έπειτα, και τα δυο κουκουλοφορεμένα κεφάλια τραβήχτηκαν και χάθηκαν, αφήνοντας στη θέση τους μόνο την άκρη της οροφής, τον ουρανό, τα αστέρια και τον συμπαγή τοίχο.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΙΚΑ ΣΠΑΘΙΑ

Ιστορίες με μαγικά σπαθιά που προσφέρουν τιμή και δόξα στον ήρωα που τα κραδαίνει και τον βοηθούν να ανοίξει δρόμο μέσα από τις ομχίλες του Χάους.

Ιστορίες με κολασμένα σπαθιά που σε αντάλλαγμα για τη βοήθεια που προσφέρουν ζητάνε αίμα και ψυχές — όχι μόνο εχθρών, αλλά και φίλων.

Το σπαθί, από τα πρώτα χρόνια που ο άνθρωπος έμαθε να δουλεύει το μέταλλο, ήταν ο άσπονδος σύντροφός του στη ζωή και στο θάνατο. Πώς ήταν δυνατόν να μην έχει εξέχουσα θέση σχεδόν σε κάθε μυθολογία, ιστορία και επική λογοτεχνία του πλανήτη μας; Διαβάστε ιστορίες αλλοτινών καιρών, όταν στη μάχη έβλεπες τον αντίπαλο στο πρόσωπο και δεν περίμενες τον απρόσωπο θάνατο που έρχεται από ψηλά, σταλμένος από ταπεινά ανθρωπάκια μπροστά σε πολύχρωμα κουμπιά.

Δρχ